

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DANI ATKINS

Avuçlarının Arasına Bir Kalp Bıraktım

*"Bu bağımlılık yaratan kitap için programınızda
hemen yer açın. Şaşırtıcı, duygusal, asla unutamayacağınız
bir aşkın muhteşem öyküsü." Deb Caletti*

CANAN

Avuçlarının Arasına Bir Kalp Buraktım

O geceki kaza her şeyi değiştirdi... Şimdi, kazadan beş yıl sonra Rachel'in hayatı paramparça. Babası ölümcül hasta. Küçük bir apartman dairesinde yaşıyor, sonu olmayan bir işte çalışıyor ve yüzündeki derin bir yara iziyle birlikte, en sevdiği kişinin ölümünden kendisini sorumlu tutuyor. Zamanı geri almak için her şeyini verirdi. Ama hayat buna asla müsaade etmez. Yoksa eder mi?

O geceki kaza her şeyi değiştirdi... Yine, kazadan beş yıl sonra, Rachel'in hayatı bu kez mükemmel. Harika bir nişanlısı, onu sevgiyle kucaklayan eskisi gibi sağlıklı babası, çevresini saran dostları ve hep hayalini kurduğu bir işi var. Fakat Rachel neden diğer hayatının anılarını gözünün önünden silemiyor? Hangi hayatı gerçek, hangisi halüsinasyon?

Hayatınızın iki farklı hikayesi olsa ikisi de aynı mutlu sonla bitebilir miydi?

Son sayfaları okurken, birkaç damla gözyaşının gözlerinizden gizlice o sayfalara aktığını fark etmeyeceksiniz bile...

ISBN: 978-605-4629-66-4

KORİDOR YAYINCILIK - 246

ISBN: 978-605-4629-66-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

Avuçlarının Arasına Bir Kalp Bıraktım

Dani Atkins

Özgün Adı: **Fractured**

© Dany Atkins 2009

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Kapak ve sayfa tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Baskı: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

EKOSAN MATBAACILIK

Ekosan Matbaacılık San .Tic.Ltd.Şti. Litrosyolu

2. Matbaacılar Sitesi 2NF8

Çift: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2014

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212 – 544 66 70

www.koridoryayincilik.com.tr

info@koridoryayincilik.com.tr

*Avuçlarının Arasına
Bir Kalp Bıraktım*

DANI ATKINS

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

CANAN

Eylül 2008

Çıglıklar sona erdikten uzun bir süre sonra, duyulan tek ses ambulansın gelmesini beklerken sessizce ağlayan arkadaşlarımın ağlama sesiydi. Hâlâ avucumda uğurlu madeni parayı tuttuğumu fark ettim. Parmaklarım minnacık bakır tılsımı bırakmayı reddediyor, sanki sırf irade gücüyle zamanı geriye sarıp, etrafımdaki trajediyi silebilecekmişim gibi davranıyordum.

Jimmy restoranın asfalt otoparkında o madeni parayı gerçekten de sadece yarım saat önce mi almıştı?

“Şans getirsin diye,” demiş, madeni parayı havaya fırlatıp tek eliyle ustaca yakalamıştı.

Ona bakıp gülümsediğimde, Matt “Jimmy, dostum, para sıkıntısı çektiğini söyleseydin keşke, yerlerde para aramana gerek yok!” deyince, açık mavi renkli gözlerinin bir anlığına öfkeyle parladığını gördüm.

Matt gülmüş, tek kolunu omzuma atıp beni yanına çekmişti. Jimmy’nin suratındaki o karanlık ifadenin geçmişle-

rindeki farkı vurgulayan, Matt'in gereksiz lafına karşı doğal bir tepki olduğunu sanmıştım. Belki de ifadesi kısmen bunu yansıtıyordu. Ama hepsi o kadar değildi. Dahası vardı... Ama bunu uzunca bir süre anlamadım tabii.

Üçümüz ılık bir Eylül gecesini batmak üzere olan güneşin altında duruyor, grubumuzun geri kalanının gelmesini bekliyorduk. Matt ve ben otoparka vardığımızda, Jimmy çoktan gelmiş bizi bekliyordu. Matt hemen boş yerlerin etrafında bir tur attı ve yeni arabasını park edecek uygun bir yer aradı. Sanırım, genç erkeklerin ciddi ciddi arabalarına aşık olduğu o tuhaf balayı dönemini yaşıyordu. Grubun geri kalanının önünde bu konuda çok fazla böbürlenmek gibi salakça bir şey yapmayacağını umuyordum.

Yeni araba parlaktı, spordu ve pahalıydı. Arabalar hakkında tüm bildiklerim de bu kadardı zaten.

Araba ona ailesi tarafından sınav sonuçları açıklandığında verilmişti. Bazen parayla ilgili laflarının geri kalanımızın sinirlerini neden hoplattığını anlamak için Matt'in ailesi hakkında bu kadarını bilmek bile yeterli. Matt ekseriyetle bu konuda gayet düzgün davranıyor, suratımıza vurmuyordu. Ama arada sırada düşünmeden konuşuyor, parayla ilgili laflar ağzından kaçıp ortalığı geriordu. Onun bir süreliğine hep birlikte geçireceğimiz son gecelerden birinde gerçekten de her şeyi mahvedecek bir şey söylemeyeceğini umuyordum.

"Bugün işe gittin mi, Jimmy?" diye sordum, gittiğini gayet iyi bildiğim halde ama konuşmayı daha sıradan bir konuya getirmek için telaş ederek. Jimmy dönüp bana dört yaşından beri değişmediğine yemin edebileceğim gülümsemesini fırlattı.

“Evet, bu, amcama yardım edeceğim son hafta; sonra ona memnuniyetle el arabasıyla dirgeni geri vereceğim. Bahçecilik dünyasıyla artık bir işim kalmayacak.”

“İşe iyi yanından bak; bu yaz süper yandın. Bir süper-markette rafları düzeltmişsin gibi bir havan yok.”

Doğruydı; Jimmy’nin normalde açık renk olan teni yumuşak altın kahverengisi bir tona bürünmüştü, kolları da aylarca dışarıda çalışmaktan daha kaslı ve belirgin hale gelmişti. Tabii Matt’le ben ailesinin Fransa’daki villasında geçirdiğimiz tatil boyunca güneşte kaldığımız için hâlâ biraz bronz görünüyorduk. Bu da bir başka kutlama hediyesiydi... Ama bu sefer her ikimiz için.

Aslında, babam o konuda epey sorun çıkarmıştı. Tamam, Matt’i severdi; Matt evimizin demirbaşlarından biriydi ve neredeyse iki senedir *birlikteydik*. Ama babamın bana Matt’in ailesinin evinde yatıya kalmam konusundaki tavrı hâlâ hassastı. Bunun bir sebebi de paraydı, çünkü Matt’in ailesi yolculuk masrafları için bizden hiçbir şey istememişti. Diğer ve en önemli neden ise baba/kız/erkek arkadaş meselesiydi. Sanırım, bütün dünyada babalarla ilgili olarak aynı konu geçerlidir, ama bizim durumumuzda daha da önemliydi, çünkü babamı yatıştırmak için etrafımızda annem yoktu. En sonunda, Matt’le onu ikna etmeyi başardık; her şeyin açık ve net olacağını, kesinlikle ayrı yatak odalarında yatacağımızı ve sürekli olarak Matt’in annesi ve babasıyla birlikte vakit geçireceğimizi anlattık. İşin aslı, yalan söylemiştik.

Bu düşünce zinciri ay sonunda üniversiteye gitmek için ayrılacağımda, babamın bununla nasıl başa çıkacağını dü-

şünmeme neden oldu; kim bilir kaçınıcı kez düşünüyordum bunu. Suratımı ekşitmek üzere olduğumu hissedince, kararlılıkla bu düşünceyi aklımdan çıkardım. Yazın büyük bir kısmım zaten bunu düşünerek geçirmiştım ve arkadaşlarımla yanında olacağım son geceyi de değiştiremeyeceğim şeyler için endişelenerek mahvetmeyecektim.

Neyse ki tam o sırada her ikisi de Matt'inkinden eski ama sahipleri tarafından çok sevildiğı belli olan iki araba restoranın otoparkına girdi. Durduğum yerin en yakınına gelen mavi renkli ufak arabanın arka kapısı açıldı ve Sarah inanılmaz yükseklikteki topuklu ayakkabılarıyla bize doğru koşmaya başladı. Bana sıkı sıkı sarılmadan önce, eğri büğrü zeminde her an düşebilirmiş gibi ilerledi.

“Rachel, canım, nasılsın?” Ben de ona sarıldım; onu bundan böyle sadece üniversite tatillerinde göreceğimi, lisedeki gibi her gün göremeyeceğimi fark edince, bir an için boğazımın düğümlendiğini hissettim. Jimmy haricinde, Sarah en eski arkadaşımdı. Jimmy ile ben eskiden beri ne kadar yakın olsak da, insan bazı şeyleri sadece kız arkadaşlarıyla konuşabiliyordu.

“Geç kaldığımız için kusura bakmayın,” diye özür diledi Sarah.

Ona muzip bir gülümsemeyle yanıt verdim. Sarah *her zaman* geç kalırdı. Doğal bir güzelliğe sahip bir kıza göre, nedense dışarı çıkarken hazırlanması inanılmaz derecede uzun sürüyordu. Farklı saç modelleri ve kıyafetler denedikten sonra, aynanın karşısından uzaklaşması için ilana edilmesi gerekiyordu. Ayrıca, asla karar verdiği son halin-

den memnun olmuyordu ki bu, cidden çok saçmaydı. Kalp biçimli suratıyla, parlak kahverengi lüleleriyle ve minyon yapısıyla her zaman kusursuz derecede hoş gözükürdü.

“Uzun süredir mi bekliyorsunuz?” diye sordu, koluma girip beni otoparktan ve Matt’ten uzaklaştırarak restoranın girişine doğru çekiştirirken. O inanılmaz yüksek topuklularla asfalt otoparktan restorana sağ salim yürüyebilmesinin tek yolu buydu, ama bunu Trevor’la Phil’in arkalarındaki arabadan inen Cathy’ye aynı anda tepki verişini görmemek için de yapmış olabilirdi.

“Matt’in Jimmy’yi gıcık etmesine yetecek kadar uzun,” dedim sadece onun duyabileceği kadar alçak bir sesle. Sarah ne dediğimi biliyormuş gibi gülümsedi.

“Demek aradan pek bir süre geçmemiş!”

O sırada, restoranın arka tarafındaki teraslı girişe varmıştık ve arkadaş grubumuzdaki farklı gençlerin (Matt de bunların arasındaydı) Cathy’nin derin kesimli bluzundan görünen oldukça davetkar dekoltesini görmemiş gibi davranırlarken, gelmelerini bekledik. Daracık bir blucin ve yüksek topuklu sandaletler giymiş olan Cathy (yüksek topuklularla yürümekte zorlanmadığı için Sarah’yı biraz üzdüğünü itiraf etmeliyim) tam anlamıyla bir fotoğraf çekimine gidecekmiş gibiydi. Uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyordu ve her şeyi öylesine düzgündü ki, üstümdeki koyu renkli giysiler sanki bir hayır kurumu mağazasından alınmış gibi hissettim!

Cathy arkadaş grubumuza yeni girmiş sayılırdı. Altıncı forumumuza katılmadan önce, arkadaş grubumuz Sarah’dan, benden ve dört genç erkekten oluşan, birbirine

yakınlığıyla bilinen bir gruptu. Sanırım, kız-erkek oranı pek de dengeli değildi, ama o kadar uzun süredir arkadaşta ki, bu durum asla bir sorun yaratmamıştı. Böylece, Cathy'nin grubumuza dahil oluşu, gayet anlaşılır nedenler yüzünden erkeklerin hemen hemen hepsi tarafından büyük bir coşkuyla karşılanmıştı. Görünüşü bir yana, Cathy eğlenceli bir kızdı. Ailesi Great Bishopsford'a çok daha büyük bir kasabadan taşınmıştı ve bizlerden çok daha bilgili ve deneyimli olduğuna şüphe yoktu. Bunların yanı sıra, süper bir espri anlayışı olan, son derece açık sözlü ve dostane bir yapısı vardı; beş km çevredeki her erkekle alevi bir biçimde flört etmediği zamanlarda, ondan gerçekten de çok hoşlanırdım.

Ama Sarah benden daha tereddütlüydü ve birçok kere Cathy onu çok öfkelenlendirmiş ya da damarına basmıştı. Bu tür zamanlarda, Sarah'nın sikkın bir tavırla "Son gelen ilk gider," diye mırıldandığım duymuştum. Jimmy salına salına otoparktan yanımıza gelirken, Sarah kenara geçti ve kapının yanındaki camlı büfede duran menüyü incelemeye koyuldu. Diğerleri Matt'in arabasını hayranlıkla izlemeye gitmişlerdi; Cathy'nin göğüslerine bakmak için de gitmiş olabilirlerdi tabii, çünkü Cathy o sırada sözüm ona alışım- lı tekerlekleri incelemek üzere eğilmişti. Sanki tekerlekler umurundaydı!

"Ondan çok daha hoş görünüyorsun," diye fısıldadı Jimmy kulağıma; aklımdan geçenleri şıp diye anlamıştı sanki.

"O kadar mı belli oluyor?" diye sordum, ona gülümseye-

rek. O çok iyi bildiğim gülümsemesiyle yanıt verdi, gözle-
rinin kenarları kırıştı ve tüm suratı aydınlandı.

“Hem de nasıl,” dedi. “Tıpkı bir kitap gibisin, ama iyi
bir kitap.”

“Kuşe kağıtlı bir dergi değil de yıpranmış karton kapaklı
bir kitap gibiyim yani?”

Bakışlarımı takip edip kıyaslamamı düşününce, her iki-
miz de Cathy’nin Matt’le birlikte durduğu, Matt’in arabası-
nı gklre çıkara çıkara anlattığı şeyleri hayranlıkla dinle-
diği yere baktık.

“Endişelenecek bir şey yok,” dedi Jimmy beni teselli et-
meye çalışıp, omzumu dostane bir biçimde sıkarak. “Matt
sana sahipken ona bakarsa delilik etmiş olur.”

“Hımm,” dedim yanıt olarak. Bir yandan da sözlerinin
yarattığı ılıkılık yanaklarımı hafifçe kızartınca, görmesin
diye diğer yöne baktım.

Restoranın penceresinde kendi aksimi görünce, eski ar-
kadaşımın tamamen samimi olmadığını hissettim. Gerçek-
ten samimiyetle söylemişse de, gözlerini ciddi bir muaye-
neden geçirmesi gerekiyordu. Camda gördüğüm manzara
asla Cathy’nin erkeklerden aldığı türden bir etki yaratamaz-
dı. Uzun koyu renk salar, duygulardan yoksun dümdüz
bakışlar, iri gözler (kontak lenslerim olmadan hiçbir şey
gremezdim) ve biraz fazla geniş dudaklar. Yeteri kadar
hoş bir surattı, ama çarpıcı değildi ve ben kendime dürüst
davranıyor, trafiği asla alt st edemeyeceğimi biliyordum.
Bu durum beni daha önceden hiç endişelendirmemişti, ama
Matt’le çıkmaya başladıktan sonra itiraf etmem gerekirse,

Matt cidden dünya yakışıklısıydı, Tabiat Ana'nın bende eksik bıraktığı şeylerin çok daha fazla farkındaydım.

“Hem unutma: Benim için her zaman ön dişlerinin arası ayırık, kepçe kulaklı ve çilli kız olarak kalacaksın.”

“O zamanlar on yaşındaydım,” dedim itiraz ederek. “Tanrı ortodontiden razı olsun. Ezik çocukluk dönemimle ilgili her şeyi hatırlamak zorunda mısın?”

“Elimde değil,” diye yanıt verdi Jimmy tuhaf tuhaf. Bu garip yanıt yüzünden onu sıkıştırabilirdim, ama tam o sırada diğerleri yanımıza geldiler.

“Hadi, gelin,” dedi Matt elimi sıkı sıkı tutup. “Restorandaki masamızı başkalarına kaptırmadan içeri girelim.”

Çift kanatlı devasa kapılardan hep birlikte geçerken, ya kol kolaydı, ya da elimizi yanımızdaki arkadaşımızın omzuna atmıştık ve sonraki yarım saat içerisinde hayatlarımızın geri dönülmez bir biçimde değişeceğini kesinlikle bilmiyorduk.

Restoranın hemen ön tarafında, kocaman dökme camlı bir penceresi olan ve ana caddenin muhteşem manzarasına ve yakınlardaki bir tepenin üstündeki kiliseye bakan masamıza götürüldük. Oturacağımız yere ulaşmak için diğer masaların arasından ilerlerken, Cathy'nin erkek müşterilerden beğeni dolu bakışlar topladığını fark ettim. Matt'in de kadın müşteriler tarafından fark edildiğine emindim. Kulağıma son birkaç aydır bir şeyler fısıldayan o cılız ve endişeli sesi bastırmaya çalıştım.

Matt çok çekici bir çocuktü; diğer kadınların ilgisini çekmesi son derece doğaldı ve ben bunu normal karşılamalıydım. Bir yanım onun yanımda olmasından ve sıkışık

masaların arasından geçerken benim elimi tutuyor olmasından dolayı sevinç içindeyken, er ya da geç henüz dile getirmediğim ama kendime sormam gereken soruyu sormalıydım: Birbirimizden ayrıyken karşı koyamayacağı bir durumla karşılaşır mı olacaktı? Üniversite ayrılığını atlamanı çiftlerden mi olacaktık, yoksa uzak mesafe ilişkisinin laneti üzerimizde mi olacaktı?

Aklımdan geçen bu düşüncelerin rezerve ettiğimiz masaya vardığımızı bize haber veren hafif aksanlı İtalyan garson tarafından bölünmesine sevindim. Kalabalık restoranda fazla yer olmadığı için, grubumuzu birlikte oturtabilmek için iki masayı birleştirmişlerdi ve bu yüzden pencere önündeki sandalyeye varabilmek için beton bir sütunun yanındaki daracık boşluktan geçmek gerekiyordu.

Sarah'nın masaya ilk varan kişi olmasını umuyordum, çünkü Sarah benden daha minyon yapıydı. Neyse ki boşluktan oraya sıkışmadan ve rezil olmadan geçmeyi başardım. Matt de yanımdaki sandalyeye otururken, diğerleri de kendilerine bir yer bulup oturdular. Jimmy tam karşımdaki pencere önündeki sandalyeye oturdu, Sarah da onun sağ tarafındaki sandalyeye geçti. Matt'in diğer tarafına oturan Cathy'nin yanına hangi şapşalın oturduğuna bakmadım. Zaten en iyi yerin Cathy'nin tam karşısı olduğunu düşünüyordum, çünkü dekoltesi karşıdan olduğu gibi görülebiliyordu. Masa örtüsünün altında gizlice tişörtümün kenarını çekiştirip, yakamı birkaç santim aşağı indirdim; ne yaptığımı gören Jimmy'nin gülmek için kendisini zor tuttuğunu fark edince de suratımın bir salak gibi kızardığını hissettim.

Matt "bu kadar komik olan ne, Jimmy?" diye sorunca,

birden tüm masa beni dehşet içinde bırakarak yanıtı duymak için kulak kesildi. Bakışlarımın çılgınlar gibi bir şey dememesi için ona mesajlar yolladığını biliyordum ve bu konuda endişe etmeme gerek yoktu. Jimmy sakın bir tavırla menüyü alıp, kayıtsızca omuzlarını silkti.

“Hiçbir şey; sadece daha önceden amcamın dediği bir şeyi düşünüyordum, o kadar.”

Jimmy’nin menüyü incelemeye başladığını gören herkes aynı şeyi yaparken, ben de Jimmy’ye bakıp dudaklarımı sessizce oynattım ve “teşekkür ederim,” dedim. Bana gülümseyişi öylesine sevgi ve dostluk doluydu ki, midem tuhaf bir biçimde heyecanla buruldu. Şaşkınlıkla bakışlarımı kaçırdım ve lazanya mı, yoksa canelloni mi seçsem diye menüyü inceliyormuş gibi yaptım.

Yemeklerimizi seçerken, Matt’in kolu belimi sardı ve beni kendisine çekti. Birkaç dakika sonra tekrar Jimmy’ye baktığımda Sarah’yla koyu bir sohbete dalmıştı, ama ona baktığımı görüp hafifçe gülümsediğinde, bu sefer midemde o tuhaf his uyanmadı.

Masadaki nostaljiyi hissetmemek mümkün değildi; yaklaşmakta olan ayrılık zamanı da havaya sinmiş domates ve sarımsak kokuları kadar barizdi. Brighton’a gitmeme daha birkaç hafta olduğu halde, Trevor ve Phil hafta sonundan sonra, Sarah da onlardan sadece birkaç gün sonra gidecekti. Nedense grubumuzun ufalmış halini düşünmekte zorlanıyordum; Cathy, Jimmy, Matt ve ben geri kalan haftalarda bir arada olacaktık.

Gitmek konusunda hissettiğim bu ani tereddütün gücü, beni şaşırttı. Üniversiteye gitmek istemiyor değildim. Tabii

ki istiyordum. Gazetecilik okumak için gerekli notları almaya kararlı olduğumdan kesinlikle çok çalışmışım. Ama nedense o gece adeta ilk kez hayatımda çok önemli bir dönemin sona ermek üzere olduğu kafama dank etmişti.

O anda yeni başlangıçlara odaklanamıyordum, çünkü aklımdaki tek şey erkek arkadaşımı ve en iyi iki arkadaşımı geride bırakıyor olacağımdı. Saçma sapan bir biçimde gözlerimin dolduğunu fark ettim ve masadakilerin ağladığını görüp, tepki vermemeleri için, başımı çevirip bakışlarımı batmak üzere olan güneşin göz kamaştırıcı ışınlarına yönelttim.

“İyi misin?” diye sordu Jimmy alçak sesle. Sırf benim duyabilmem için hafifçe öne eğilmişti.

Matt o sırada içecek siparişini verdiğinden, alçak sesle yanıt vermemde bir sakınca yoktu.

“Şey, bilirsin işte. Biraz duygulandım sanırım. Değişiklikler olacak, herkese veda edeceğim, bunları düşünüyordum...” Jimmy’nin benimle dalga geçeceğini sanarak sustum, ama elini masanın üstünden uzatıp gergin bir biçimde çatal bıçakla oynayan parmaklarımı sıkıca tutunca şaşırdım.

Elimi tutuşu nedense daha farklıydı, her zamanki gibi değildi. Onu anaokulundan beri tanıyordum; belki de o yaz bahçıvanlık yaptığı için teni sertleşmişti, ya da sıkıca tuttuğu elimin onunkine kıyasla minnacık gözüktüğünü fark etmiştim.

Matt’ın Jimmy’nin ne yaptığını görmekten ziyade hissettim, ama Jimmy elini apar topar geri çekmek yerine elimi son bir kere daha sıktı ve elini yavaş yavaş geri çekti. Matt de içgüdüsel bir hareketle bedenini bana yaklaştırdı, hem

dikkatimi kendisine çekti, hem de kendi bölgesini belirledi. Birkaç saniye sonra, Jimmy elini geri çekmeden önce nasıl olduysa uğur getireceğini söylediği ve restoranın dışında bulunduğu madeni parayı avucuma sıkıştırmıştı.

Parayı sıkıca avucumda tuttum, ufak bakır halkaya beki de hak ettiğinden fazla değer atfettim. Jimmy'nin benimle şans getirmesi muhtemel bir şeyi paylaşmak istemesi tam ona yakışan bir hareketti. Ne de olsa onca senedir birçok şeyi paylaşmıştık. Aslında, arkadaşım değil de kardeşim gibiydi. Hatta ilişkimizi düşününce, tüm ailesinin bana kendi akrabalarımından daha yakında olduğunu fark ediyordum.

Jimmy'nin annesiyle benimki Jimmy'yle ben dünyaya gelmeden çok uzun zaman öncesinden beri arkadaşlardı; ben daha emeklerken, annem beklenmedik bir zamanda hayatını yitirince, Jimmy'nin ailesi bizi yalnız bırakmamış, bir şekilde babamı da beni de hayatlarına ve yüreklerine çekmişlerdi. Üniversiteye gittiğimde, geride bırakacağım tek ailenin babam olmadığını fark ettim; Jimmy'nin annesiyle babasına ve küçük erkek kardeşine veda etmek de bir o kadar güç olacaktı.

Matt'ın sipariş ettiği iki şişe şarap gelince, herkes kadehini havaya kaldırdı.

“Gitmeye...”

“Okuldan atılmamaya...”

“Yeni hayatlarımıza...”

“... Ve eski arkadaşlarımıza.”

Bu son cümle masadaki herkes tarafından tekrarlanırken, tokuşturduğumuz kadehler batmak üzere olan güneş ışınlarını muhteşem bir prizma şeklinde yansıttı.

Diğerleri halinden memnun bir biçimde şakalaşıp gülüşürken, masaya bir kez daha bakıp zihnime kazımak istedim. Hepimizin farklı kolejlerde ve üniversitelerde yeni arkadaşlar edineceğini biliyordum, ama o anda kuracağımız yeni dostlukların masada oturan yedi kişi arasındaki kadar güçlü bir bağ olabileceğine inanmak zordu.

Teker teker arkadaşlarıma bakarken, farklı bir anı ya da his içimde uyanıveriyordu. O kadar çok şey vardı ki, bunları birbirinden ayırmak neredeyse imkansızdı, ama her anı nereye gidersek gidelim asla bozulmayacağını düşündüğüm arkadaşlığımızın o sağlam duvarında bir tuğla gibiydi.

Sarah'ya bakınca, gülümsemeden edemedim. Tuhaf bir biçimde, sanat eğitimi sırasında edineceği yeni arkadaşlarını çoktan kıskanmaya başlamıştım. Çılgın, sadık, komik ve inanılmaz derecede sevecen olan Sarah'nın arkadaşlığı hayatta en değer verdiğim şeylerden biriydi. Bu yeni arkadaşlar her kimlerse, ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlardı. Bir de tabii Jimmy vardı. Yazın o kadar büyük bir kısmını Matt'ten ayrı olacağım diye üzülerken geçirmiştim ki, Jimmy'ye de veda edeceğim ne vakit aklıma gelse, hemen zihnimin gerisine atıyordum. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum, ama eski arkadaşımı düzenli olarak görmeme düşüncesi öylesine büyük, öylesine hazmetmesi zor bir şeydi ki, kendime buna kafa yoracak zamanı bile veremiyordum. Hayal kırıklığı içinde hiçbirini bırakmak için olmam gerektiği kadar hazır olmadığını fark ettim.

Yemeklerimizin gelmesini beklerken, arada sırada yanımdaki pencereden dışarı, kiliseye uzanan yola bakıyordum. Güneş tatlı tatlı batmaya başlamış, gökyüzü silik kır-

mızı ve altın rengine bürünmüş, genellikle vasat gözük en ana caddeyi büyü lü ve rengarenk soyut bir tabloya dönüş -türmüştü. Caddede çok az yaya olduğunu fark ettim, ama yolun her iki tarafına dizilmiş park halindeki arabalar o gece barların ve restoranların gayet iyi iş yaptığına işaret ediyordu. Uzakta bir yerde belli belirsiz bir siren sesi duyuluyordu.

“Rachel, beni dinliyor musun?”

İrkilerek dikkatimi dışarıdaki manzaradan masaya verdim ve Jimmy’nin konuştuğunu fark ettim.

“Pardon, çok uzaklara dalmışım... Ne diyordun?”

Bakışları bir anlığına diğer tarafında oturan Cathy’yle sohbet eden Matt’e kaydı. Jimmy az önce ne söylediyse, bunu tekrarlamaktan huzursuz olacak gibiydi.

“Yarın öğleden sonra çok işin yoksa bana gelebilir misin demiştim.”

Bu tuhaf ve tereddütlü rica pek Jimmy’nin tarzı değildi ve hem ses tonundan, hem de davetin resmiliğinden kafamın karıştığını hissettim. Jimmy’yle ben genellikle izin istemeden, davet beklemeden birbirimizin kapısını çalan tiplerdik.

“Tabii, gelebilirim. Zaten gitmeden önce annenle babanı da görmek istiyordum.”

“Aslında, onlar yarın evde olmayacaklar.” Jimmy bunu yine o tuhaf, tereddütlü ses tonuyla söylemişti. “Evde kimse olmayacak. Ben... Şey... Sadece seninle yalnız konuşmayı istiyordum. Olur mu?”

Güneşin kızıl ışınları suratına mı vuruyordu, yoksa suratı mı kızarmıştı?

Matt dikkatimi bize vermeden önce yanıt vermem için sabırsızlanır bir hali olduğundan, hemen yanıt verdim.

“Tamam, olur. Saat iki gibi gelirim, tamam mı?”

Evet anlamında başını salladı, korktuğu bir işi tamamlamış gibi içini çekti, ama onun bu hali beni daha da meraklandırdı. Aklından neler geçtiğini öğrenmek için bir sonraki günü beklemek zorunda olduğum kesindi.

Garsonlar tepeleme dolu tabaklarla gelip, bunları önümüze dizmeye başlamışlardı. Yerinde doğrulan Matt belimde duran sağ kolunu çekti, sonra geri çekilmeden önce dudaklarıma beklenmedik bir öpücük kondurdu.

“Lütfeeennnn... Burada yemek yemeye çalışıyoruz!” diye inledi Sarah tiksiniş gibi rol yaparak.

Matt’e bakıp sıırıttım ve suratıma düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken gülmemeye çalıştım. O sırada bunun sadece şans eseri yaptığı nedensiz bir hareket olduğunu düşünmüştüm, ama sonradan bana o kadar yakın durmuyor olsa ve tepeden aşağı uçan arabayı görmemiş olsa, hepimize neler olurdu diye merak edecektim.

“Bu da ne!” diye bağırdı Matt. Sanki bir havan topundan fırlatılmış gibi son sürat aşağı fırlayan arabayı görmüştü.

Derhal arkama bakıp neye baktığını anlamaya çalıştım; ağzım kırmızı renkli ufak bir arabanın, dört tekerleğin asfalta değdiğini ve bir anda görüş alanımıza girdiğini görünce hayretten açık kaldı. Birkaç saniye sonra, ikinci bir araba daha belirdi ve o huzurlu yaz akşamını bölen mavi ışıklarını yakıp söndürerek, ahenksiz sirenini öttürerek en az ilk araba kadar hızlı, ama biraz daha serseri bir biçimde öne atıldı. Dehşet içinde ufak bir minibüsün bir

ara sokaktan çıktığını ve kırmızı araba onu teğet geçerken kaputunun büyük bir kısmı parçalanmasın diye sürücünün frene asıldığını gördüm. Araba park halinde duran birkaç arabaya sürtündü ve peşindeki polis arabasını kırmızı, kor gibi kıvılcımlara boğdu.

Gruptaki diğer arkadaşlarımın dikkatini çeken şey, mini-büsün tiz fren sesi oldu, ama Matt yaklaşmakta olan tehlikeyi hepimizden önce fark etti. Kırmızı araba hâlâ nispeten tepedeydi, ama gittiği hıza bakılacak olursa, o mesafe aradan geçen her saniyeyle birlikte hızla kapanacak gibiydi. Polis arabası araçların arasında boşluğu aşmaya başlayınca, kırmızı araba çılgınca yola fırladı; sürücüsünün sıra sıra park halinde arabalara çarpmamaya çalıştığı belliydi. Matt birden ayağa fırladı.

“Adam kafayı yemiş! Kontrolde çıkmış. O araba bir yere çarpacak! Hemen pencereden uzaklaşın! HEMEN!”

Hepimiz o anda ilk kez restoranın ön tarafındaki geniş pencerenin önünde otururken, içinde bunduğumuz durumun ne kadar savunmasız olduğunu fark ettik. Yoldan sadece çok alçak bir kaldırımla ayrıldığımız ve tepenin dibinde oldukça dar bir virajın köşesinde olduğumuz için, hepimiz tehlikenin kaçınılmazlığını bir anda idrak ettik.

Matt ayağa fırlarken, omzumu sıkıca tuttuğunu ve herkesi uyarmak için bağırdığını fark ettim. Etrafımızdaki insanlar da bağırmaya başlayınca, panik bir anda tüm restorana yayıldı. Bir ara garsonun afallamış bir vaziyette masamıza getirdiği iki tabağı yere düşürüp, telaşla masamızdan uzaklaştığını gördüm.

“Eh, etrafı cidden berbat etti,” diye aptal aptal düşünürken buldum kendimi.

Neler olduğunu göremediğimden, erkek arkadaşımın uyarı çığlığını tam olarak anlamamış da değildim. Sadece birden her şey tuhaf bir biçimde yavaş çekime geçmişti. Sanki derhal oradan çekilmemiz gerekmiyordu, masadan uzaklaşmak için yeteri kadar vaktimiz vardı. Tüm bunlar olup biterken, iki tane kusursuz yemeği de yere düşürmenin bir âlemi yoktu.

Etrafımda olup bitenler bulanıktı. Jimmy’yle Sarah’nın sandalyelerinden kalktığını gördüm, Phil’in durduğu yere koşup geri kalanların da kaçması için bağırdıklarını durdum. Matt’in beni sandalyemden yarı sürükler gibi kaldırdığını hissederken, eli hâlâ omuz boşluğumdaydı. Diğer eliyle arkasında ve masanın uzağında duran Cathy’yi harekete geçirdiğini gördüm.

Sandalyelerin telaşla geri atılış karmaşası ve şarap kadehlerinin yere devrilmesi ancak bir, iki saniye sürmüştü olabilirdi, ama o sırada çok aptalca bir şey yaptım: Arkamı dönüp pencereden hızla yaklaşan arabaya baktım. Hâlâ son sürat üstümüze gelen, motoru bir ölüm perisi gibi uğuldayan araç kararsızca yolun orta şeridine fırlayıp hiçbir yavaşlama belirtisi göstermeden dosdoğru viraja ve restoranın ön tarafına yöneldi.

O aptalca anda, arabanın ne kadar yaklaştığını anlamak için arkamı döndüğümde, Matt omzumu daha fazla tutmadı. Dehşete bürünmüş yüzümü pencereden diğer yöne çevirdiğimde, onun ve Cathy’nin çoktan masadan biraz uzaklaştıklarını gördüm. Apar topar peşlerinden gitmek

üzere öne atıldım, ama nasıl olduysa, Matt'in sandalyesi uzaklaşırken yere devrilmiş, sıkı sıkıya yanımdaki sütuna dayanmıştı. Çıkış yolum böylece kapanmıştı.

Çılgınlar gibi yere düşen ahşap sandalyeyi çekmeye uğraştım, ama onu masanın kenarıyla sütunun arasına sıkıştırmaktan başka bir şey yapamadım.

"Rachel!" diye bağırdı Sarah avazı çıktığı kadar. "Çekil yoldan!"

Dehşet içinde nefes almaya çalışırken, durdukları yerde o sırada arabanın dosdoğru sıkışıp kaldığım pencereye doğru geldiğini görebiliyorlardı. Sandalyeye, duyabildiğim tek şey arabanın uğultusu ve kulaklarımdaki kan akışının sesi olana dek içimdeki gücün, korkunun ve adrenalinin son zerresine kadar vurdum ve ittim.

Çaresizlik içinde Matt'e baktım ve onun bana doğru geldiğini gördüm. Sonra, Cathy akıl almaz bir biçimde kolundan tutup onu geri çekti.

"Hayır, Matt, hayır! Vakit yok! Öleceksin."

İşte, *bunu* doğru duymuştum ve beynimin geri kalanının ölmesini engellemekle meşgul olmayan tarafının çılgınca Cathy'nin yaptığı şeyi idrak edecek vakti bile olmuştu. Bunu unutacağımı sanıyorsa, çok yanılıyordu.

Sonra, arkamdaki sokaktan bir başka tüyler ürperten ses geldi ve nihayet, son sürat giden araba ilk kez frene basmaya başladı. Hâlâ nafîle yere yerdeki sandalyeyi iterken, son bir kez dönüp arkama baktım. Evet, araba frene basıyordu, ama çok geç kalmıştı.

Hızla yoluna devam eden arabanın görüntüsü pencerede **gitgide büyüyordu**; o kadar yaklaşmıştı ki, kaçınılmaz son

gelirken genç sürücünün korku dolu ifadesini, dehşet içinde fal taşı gibi açılmış gözlerini görebiliyordum.

Bana doğru nasıl geldiğini hiç anlayamadım. Durduğum yere ulaşması için inanılmaz şekilde sürat yapıyor olması gerekiyordu. Bir anlığına yere düşen sandalyeyle pencere arasındaki ufacık boşluğa sıkışmıştım, sonraki saniyelerdeyse iki güçlü kol masanın diğer tarafından uzandı ve benimkileri mengene gibi tuttu.

O gücü nereden bulduğunu bilemiyorum, ama Jimmy beni resmen sıkıştığım yerden masanın üstüne çekti. Örtünün üstünden beni çekerken, aralarından geçtiğim etrafa saçılan şişeleri ve bardakları umursamazken, surat ifadesini gördüm. Gözleri tarifi mümkün olmayan bir korkuyla dolmuştu, boynundaki tendonlar da beni kendisine çekerken sarf ettiği çabadan birer kablo gibi kabarmıştı.

Yardım etmeye çalışarak ona tutundum, ayaklarımı çaresizlik içinde kendimi örtüden ileriye itebilmek için çırptım. Sonra, tam arkamızdan araba yoldan kaldırıma çıkarken o meşum gümbürtüyü duydum.

Jimmy beni fırlattı. Ne yaptığını ancak bu şekilde tarif edebilirim. Bir ara masanın ortasındaydım, sonraki saniyedeysse kaldırılmış ve bir bez bebek gibi tutulup fırlatılmış, masanın başından birkaç adım öteye kaymıştım. Ama bu imkansız güç ve cesaret gösterisi arabanın yoldan çıkışıyla restorana çarpışı arasındaki son değerli saliselerde meydana gelmişti.

Arkasındaki pencere patladığında, Jimmy hâlâ tehlikenin tam önünde duruyordu.

Hissettiğim ilk şey ısıydı. Ağır bir şey bacaklarımın üs-

tündeydi ve alev gibi yakıcı bir acı ağırlığı altına alınıştı. Sanki her yerde su vardı: Yoğun, tuzlu bir su alnımdan yanaklarıma, gözlerimin ve ağzımın içine akıyordu. Bağırma-ya çalıştım, ama sesim çıkmadı. Ciğerlerimde adeta ince ince duman bulutlarından başka bir şey kalmamıştı. Arkamda birisi çığlık atıyor, bir başkası da ağlıyordu. Başımı çevirmeye çalışınca, görüşümü örten yapış yapış ıslaklık yüzünden doğru dürüst bir şey göremediğimi fark ettim.

Dikkatle tek elimi havaya başıma götürüp gözlerimi silmeye çalıştım. Elim bir anda ince ve kıpkırmızı bir kan örtüsüyle kaplandı. Etrafımda öylesine yoğun ve kalın bir moloz dağı vardı ki, ağlayan ve çığlık atan insanların bulunduğu yeri göremiyordum. Araba kısa süre önce pencere olan yerde yarısına kadar içeri girmiş vaziyette duruyor, görüş alanımı kapatıyordu; darmadağın olan araçtan geriye ne kaldığını görmek mümkün değildi, çünkü hava motordan çıkan dumanların ve ön duvardan kalkan toz tabakasıyla yoğun bir pus gibi kaplanmıştı. Altımda ve üstümde camdan bir tabut hissedince, pencereden arta kalanların üstünde yattığımı tahmin ettim.

Duvardan kopan parçalar ve molozlar kaldırılırken, arkamda birilerinin çılgınlar gibi bağırıldığını duydum ve insanların bize ulaşmaya çalıştığını anladım. Bize. Sadece bana değil, *tabii ki* sadece bana değil. Araba pencereden içeri girdiğinde Jimmy de oradaydı. Durduğu güvenli yerden fırlayıp beni kurtarmak için geri gelen Jimmy.

Başımı çevirdiğimde kanın daha da hızlı aktığına aldırış

etmeden, boynumu camlardan bir, iki santim kaldırıp neredede olduğunu görmeye çalıştım. Havayı kaplayan duman ve tozlar hâlâ çok yoğundu, ama birkaç adım ötede bir şekil gördüğümü sandım. Kocaman taş parçaları ve arabadan fırladığını tahmin ettiğim uzun ve bükülmüş bir metal parçası vardı ve bunların hepsi uzun beyaz bir tahtanın üstünde tuhaf bir açıyla duruyordu. Görüşüm biraz daha netleşmeye başlayınca, bunun bir tahta parçası olmadığını fark ettim; masamızdan geriye kalan parçaydı. Yerde dümdüz durmamasının, tuhaf bir açıda kalmış olmasının nedeniyse altında bir şey, ya da birisinin olmasıydı.

Başka hiçbir şey düşünmeden, kolumu savurdum ve parçalanmış masaya ve altındaki şeye çaresizlik içinde dokunmaya çalıştım. İlk önce, hiçbir şey hissetmedim, ama sonra parmaklarımın uçları bir an için yumuşak bir şeye dokundu.

“Jimmy!” dedim çatlak ve boğuk bir sesle. “Jimmy, sen misin, beni duyabiliyor musun?”

Yanıt gelmedi. “Jimmy,” diye ağlamaya başladım; göz yaşları suratımı örten tozun ve kanın arasında incecik çizgiler oluşturdu. “Jimmy, ah Jimmy, hayır... Bir şey söyle...”

Tozlar ve molozlar biraz daha yerleşince, ulaşabildiğim şeyi daha iyi gördüm. Jimmy’nin kolunun ön tarafı masadan geriye kalan parçanın altında tuhaf bir açıda bükülmüştü. Sadece o kadarını, kolunun ön tarafım görebiliyordum. Kolu hâlâ birkaç saniye önce olduğu gibi, her nasılsa beni tehlikeden çekip uzaklaştırdığındaki gibi güçlü ve bronz görünüyordu. Ama artık hareket etmiyordu. Ambulanslar bize ulaşmadan çok önce, bir daha kımıldamayacağım fark ettim.

*Aralık 2013**Beş Sene Sonra. . .*

Düğün davetiyesi şöminenin üstünde, ufak bir fatura ve fast-food paket sipariş broşürlerinin arasında neredeyse kaybolmuş vaziyette duruyordu. Sanırım onu gömmeye çalışmışım. Belki de onu görmeyerek, kazara unuttuğumu ve bir şekilde tarihi kaçırdığımı iddia edebilirdim. Sanki bu mümkündü. Tabii ki davetiye birkaç ay önce geldiğinde, katılacağıma dair bir kart yollamışım, ama bunu yapmak zor olmamıştı. Great Bishops-ford'a geri dönme fikri o zaman öylesine soyut bir şeydi, çok ileriki bir tarihte gibiydi ki, bunu pek düşünmeme bile gerek kalmamıştı. Ama artık iki gün kalmıştı; karşımda kapağı açık ufak valizle ufacak dairemde ayakta dikilirken, neden bu işi yapabilecek kadar kendimi güçlü hissettiğimi bilemiyordum. Geri gitmek.

Bir anlığına valiz hazırlamayı bir kenara bırakarak, şö-

minenin üstündeki ufak kabartmalı davetiyeyi aldım. “*Bay ve Bayan Sam Johnson, kızları Sarah’nın David ile evlilik töreninde bulunmanızı rica ederler...*” Parmağımı el yazısıyla yazılmış isminin üstünde gezdirdim ve o anda aslında önceden de bildiğim gibi, gitmem *gerektiğini* fark ettim. Aptalca bir bahane uydurup, sırf eski kasabamda diye en iyi arkadaşımın düğününe gitmemezlik yapamazdım. Hem beni korkutan esas şey kasaba mıydı, yoksa beni orada beklediğini bildiğim anılar mıydı? Bunlar içimin ta derinlerine gömmeye ve bir daha çıkarmamaya kendimi alıştırdığım anılardı.

Krem rengi kalın davetiyeyi bırakmadan, başımı kaldırıp şöminenin üstünde asılı duran aynadaki aksime baktım. Gözlerimde gerçeği gördüm; kasabaya geri dönmek sorunun sadece yarısıydı. En büyük korkumsa, herkesi, daha doğrusu hemen herkesi, aradan seneler geçtikten sonra, tek bir yerde görmekle nasıl baş edeceğimdi. Suratıma geçmişin gölgesi düştü; duruma gayet de uygun bir ifadeydi, çünkü başa çıkmanın asıl zor olacağı şeyin hayatta olanlarla yeniden karşılaşmak olmadığını biliyordum.

Dalgın dalgın valizimi hazırlamaya koyuldum, yanıma ne aldığımı bile umursamadım. Orada sadece üç gün kalacak, sonra da kendi evime geri dönecek, kendimi bir kez daha büyük bir şehrin kimliksizliğinde kaybedebilecektim. Birçok kişiye bunlar çok tuhaf gelebilir, ama gerçekten de ‘herkesin ismimi *bilmediği*’ bir yerde yaşamayı sevmeye başlamıştım. Yanıma özellikle aldığım şeyler, kızlarla birlikte çıkılacak akşam yemeği için kıyafet ve düğünde giyeceğim koyu bordo renkli elbiseydi. Tanrıya şükürler olsun

ki Sarah en sonunda pes etmiş ve nedimesi olamayacağını söylediğimde durumu kabullenmişti.

“Ama olmalısın,” diye yalvardığında, aklıma bir an için Sarah’nın okuldayken bir oyunun ya da muzipliğin bir parçası olmam için ısrar ettiği zamanlar gelmişti. Ama bu sefer, teklifini reddetmekte kararlıyım. Elbette, kendimi çok kötü hissetmişim. Ama Sarah daha bu teklifi yapmadan önce bile bana soracağını biliyordum.

Birkaç haftada bir telefonla görüşsek de, beni Londra’da sık sık ziyaret etmezdi. Kuzey’deki işi onu oldukça meşgul ediyordu ve tabii erkek arkadaşı Dave de, pardon *nişanlısı* diye düzeltmeliyim sanırım, orada yaşıyordu ve boş vakitlerinin büyük bir kısmını haklı olarak alıyordu. Hafta sonu ziyarete gelmek istediğini söylediğinde, bana bunu soracağını biliyordum ve prova edecek yeteri kadar vaktim olduğunda, ona ‘hayır’ demek düşündüğüm kadar da zor olmamıştı.

“Ah, Rachel, n’olur bir kez daha düşün,” demişti; öylesine hayal kırıklığına uğramıştı ki, bir an için tereddüt ettim. “Bu dünyada nedimem olmasını istediğim başka kimse yok, ne olur evet de.” Konuştuğum takdirde kararım konusunda tereddüt ettiğimi anlar diye başımı hayır anlamında sallayınca, bana kasıtsız olarak bu rolü üstlenmemi bir daha sormamasına neden olan tek soruyu sordu: “Ama *neden* istemiyorsun?”

İşte o noktada, tam bir ödleğ gibi davranmışım; suratımdan geriye ittiğim gür saçlarımı kaldırıp, alnımdan yanağıma kadar uzanan gümüşümsü, bir şimşegi andıran yara izini göstermişim. Dudaklarımı büzüp içini çektiğinde, yenilgiyi kabul ettiğini anlamışım.

“Ha, yine bana Şu suratım bozuk numarasını çekiyorsun demek?”

Gülümseyerek yanıt verdim. Bu konuda gayet temkinli davranan herkesin aksine, Sarah sözlerini gerçekleri yansıtmayacak biçimde süsleme cesaretini gösteren tek kişiydi.

“Yani, arkalarda bir sırada kesinkes oturabileceksem ve mihraba yakın bir yerde üstümde pembe renkli bir elbiseyle dikilmeyeceksem, evet.”

Bir an için, ısrarla suratıma baktı ve aynı Şeyi bana tekrar soracağını sandım, ama sonra bir Şeyler düşünüp pes etmiş gibi davrandı. Yenilgiyi kabullenirken “Sana pembe *giydirmezdim*, bunu sen de biliyorsun,” diye homurdanmayı da ihmal etmedi.

Onu ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrattığımı anlayınca, sıkı sıkı sarıldım ve buna izin verdiği için daha da çok sevindim.

Valizi kapatmadan önce, Şifoniyerde duran kahverengi ufak hap Şişesini aldım ve banyo malzemeleri çantasına koymak istedim. Şişenin ağırlığını hissedince, suratımı ekŐitip Şişeyi havaya kaldırdım ve kapalı Aralık gününde pencereden içeriye sızan cılız ıŐıkta içinde ne kadar hap kaldığını anlamaya çalıştım. DŐndđmden de az vardı, birkaç gün için ancak yeterdi. Ama bu doğru olamazdı. Reçete etiketinin üstündeki tarihe baktım. Sadece on gün önce almıştım. Baş ağrılarımanın gitgide kötüleŐtiđini biliyordum, ama o kadar fazla ağrı kesiciyi kısa sürede aldığımın farkında değildim. Sırtımda buz gibi bir ürperti hisset-

tim. Bu, hiç de iyiye işaret değildi. Bana nasıl olduğumu sorduğunda babama yalan söyleyebilirdim, hatta baş ağrıları ilk başladığında doktorlara da yalan söylemeyi denemiştim (ne büyük aptallık!), ama er ya da geç gerçeklerle yüzleşmem gerektiğini biliyordum. Bu, bizi seneler önce uyardıkları durumun bir belirtisiydi. Zaten babamdan ayrı yaşadığım son üç sene içerisinde ondan gelen her telefonda artık bir alışkanlık haline gelmiş “Nasılsın? Başın falan ağrııyor, değil mi?” sorusunu duyuyordum. İlk iki buçuk sene gayet iyi olduğumu söylemekten de mutluluk duymuştum, ama son altı aydır iyi olduğum yalanını söylüyordum. En sonunda, kazadan sonraki iyileşme sürecinin ilk günlerinden beri ziyaret etmediğim uzmana gitmiştim. Ona baş ağrılarından ve sıklıklarından söz ettiğimde endişelenmişti; ben de baş ağrılarının ne kadar ağır olduğunu anlatmadığımdan endişelenmiştim. Uzmanın verdiği haplar sorunumu çözmemişti ve bana daha fazla test yapılması için hastaneye gitmemi tavsiye etmişti. Reçeteyi yaptırmıştım, ama tavsiyesine uymamış, artık erteleyemeyeceğimi bildiğim randevuya gitmeyi es geçmiştim. Tüm bunları babamdan gizlemiştim. Kendi sağlık sorunlarıyla başı yeterince dertteydi zaten. Benim için endişelenmeden iyileşebilmek için zamana ihtiyacı vardı. Zaten o güne dek benim için çok şey yapmıştı. Onkologlarıyla görüşmelerinin sonucu her ne kadar iç karartıcı olsa da, her zaman “Ama en azından *sen* artık iyisin, Tanrı’ya şükür,” derdi. Bunu elinden alacak cesaretim yoktu.

Bazen ailemin talihsiz geçmişine sebep olan kaç aynayı kırmış olabileceğimizi, ya da bize kaç tane lanet okunduğu-

nu merak ederdim. Önce annem, sonra benim kazam, daha sonra da babamın hastalığı ve bu baş ağrıları. Dünyada yirmi küsur sene kadar sağlık ve şans sahibi olabilmiş bir aile var mıdır diye düşünürdüm, çünkü başımızda hem onların karanlık talihsizliği, hem de bizimki var gibiydi. Babamın, hastalığı için kimseyi sorumlu tutmamak gerektiğini söylemesi de önemli değildi, çünkü geçirdiğim kazadan sonra yine sigara içmeye başladığını biliyordum. Stresle bu şekilde başa çıkabiliyordu. Ama sigaraya başlamamış olsa, muhtemelen hastalanmazdı.

O korkunç geceyle bağlantılı o kadar çok şey vardı ki. Gözlerimi kamaştıran, en kötü baş ağrılarımdan da feci bir ağrı, düşüncelerimi o yasak yola sapmaya fırsat bulamadan durdurdu.

Sabah erkenden yola çıkmak istediğimden, Londra'da kalkan ilk tren saatlerine bakmıştım. Sarah kızlar yemeğinde buluşmak üzere Perşembe gününe kadar orada olmayacağı halde, işten çoktan iki gün izin almıştım, çünkü geç saatte orada olmak istemiyordum. Aslında, üç günlük ziyaret konusunda kendimi toparlayabilmem için biraz zamana ihtiyacım olduğunu biliyordum ve oraya varmadan önce, bunun ne kadar zor olabileceğini bilemezdim.

Sarah, ailesiyle birlikte kalmamı önermişti ama ben bunu istememiştim. Ailesini çok sevsem de, her zaman kendi ailemden daha hayat dolu ve heyecanlı olmuşlardı. Tek kızlarının düğününe hazırlık yaparlarken, o çılgınca koşuşturmacanın bir parçası olabilecek kadar cesaretim olduğuna inanmıyordum. Ne hissettiğimi anlamışlar, teklifi

geri çevirdiğimde alınmamışlardı; tam aksine, kasabanın en iyi iki otelinden birinde bana bir oda ayırtmışlardı. Birçok davetlinin de aynı şeyi yapacağını tahmin ediyordum, ama tabii birçoğu hâlâ orada yaşıyor olmalıydı.

Tren istasyondan ayrılıp iki saatlik yolculuğumuz başlarken, o gece yeniden karşılaşacağım kişileri düşünmeye başladım. Geçmişteki arkadaşlarım. Bizleri sonsuza dek birbirine bağladığını düşündüğüm bağların inandığım kadar da güçlü olmaması tuhaftı. Dahası, bu bağları koparan şey aradan geçen seneler de değildi. Hayır, bunlar genç bir adamın anlık bir çılgınlığıyla ve çalıntı bir aracın kontrolünden çıkmasıyla kopmuştu.

Sarah bana eski arkadaş grubumuzla ilgili bilgiler verirken oldukça temkinli ve dikkatli davranmıştı. Ailesine yaptığı ziyaretlerden ve kasabada duyduğu dedikodulardan, Trevor'ın üniversiteden mezun olup Great Bishopsford'a geri döndüğünü ve o sırada Sarah'nın henüz tanışmadığı kız arkadaşıyla birlikte yaşadığını ve bir bankada şube müdürü olarak çalıştığını biliyordu. Gençlik dönemlerimden hatırladığım, bir rock grubunda gitar çalan Trev'in öylesine sakin ve saygıdeğer bir hayat yaşadığına inanmakta güçlük çekiyordum.

Anlaşılan, Phil de hâlâ bir göçebe hayatı yaşıyordu. Üniversiteden sonra kendisine bir sene tatil vermişti, ama dünyayı dolaşayım derken, ikinci senesine girmişti. Bu göçebe hayat tarzı, her nasılsa serbest çalışan bir fotoğrafçı olarak bir işe dönüşmüştü ve ailesi hâlâ o bölgede yaşadığı halde,

Phil işleri arasında onları nadiren ziyaret ediyor, genellikle de aylarca yurtdışında olmasını gerektirecek işleri seçiyordu. Sarah karşılaştıklarında, onun bu hayat tarzını ve tek bir yere yerleşme konusundaki tereddüdünü açıklayan bir huzursuzluk hissettiğini söylemişti.

Bir de Matt vardı... Tabii, bir de Cathy, çünkü artık geçmişleri ayrılmaz bir biçimde birleşmişti. Sarah'nın bana onlardan söz ederken ne kadar zorlandığını görebiliyordum. Sözcükleri büyük bir özenle seçmiş, cümleleri doğru şekilde söylemeye çalışmıştı, çünkü bu haberin beni ne kadar üzebileceğinden emin değildi. Cathy'yle eski erkek arkadaşımın artık bir çift olduğunu bana söyleyeli aradan on sekiz ay geçmiş olmalıydı. Sarah'nın sözleri aramızdaki telefon hattından geçerken, bu haberin içimi acıtmasını bekledim. Hiçbir şey hissetmedim; belki sadece şaşırmış olabilirdim. Bir yandan da o iki inanılmaz güzellikteki insanın bir arada oluşuna şaşırmazken, Cathy'nin amacına ulaşmasının bu denli uzun sürdüğüne şaşırmıştım.

Sarah'nın bana bu haberi ilk verdiği zamanki gibi, bu düşüncüyü aklımdan atmaya çalıştım. Kendime Matt'i düşünmek için izin veririm, ikimizin kısa ve hüzünlü öyküsünün kapısını açacaktım, sonra da ortaya nedenler çıkacaktı... Bunlar da düşüncelerimin gitmesine asla izin vermediğim bir yere götürecekti beni.

Öbek öbek evler ve yerleşim merkezleri yavaş yavaş yerini tarlalara ve açık alanlara bırakırken, içimde adeta elle tutulur bir gerilimin yükselmeye başladığını hissettim. Yemek vagonundan aldığım acı ve mide bulandırıcı kah-

veyle bu hissi yutkunarak gidermeye ve bu ziyaretin amacına odaklanmaya çalıştım. Bu, *Sarah'nın* hafta sonuydu; *Sarah'nın* önemli günüydü; kasabaya geri dönüşümle nasıl başa çıkacağım konusunda endişe etmesine neden olarak bu zamanı mahvedemezdim.

Bunları düşününce, aklıma aniden yine *evime geri dönüyorum* düşüncesi geldi. Orası gerçekten de evim miydi, hâlâ öyle olduğunu mu düşünüyordum? Beş senedir orada yaşamadığım için, teknik olarak değildi. Ama bu sıfatı hak edecek başka da bir yer yoktu. Babam aylar süren iyileşme dönemimde Kuzey Devon'a taşınmıştı; orası *onun* eviydi, benim değil; ama neredeyse iki sene de orada yaşamıştım. Sanırım, Londra'daki ufak dairem evimdi, ama geçici ve kısa süreli gibi geliyordu; orayı o binaya karşı herhangi bir duygusal bağ hissettiğim için değil, işe gidip gelmek kolay olsun diye metroya yakınlığı yüzünden seçmiştim. Ayrıca, Londra'nın pek de iç açıcı olmayan bir bölgesinde, bir çamaşırhanenin üst katındaki kiralık bir daireye karşı derin bir duygusal bağ hissetmek güçtü. İlk zammımı aldığımda, başka bir yere taşınmalı, bir sonraki zamanda bunu kesinlikle yapmalıydım, ama her ne kadar belirli bir tarzdan yoksun olsa da, daireme alışmış olmamdan dolayı bir rahatlık hissediyordum. Keyfim yerinde olduğunda, daireme salaş-şık derdim, ama aslında şık bir yanı yoktu. Geriye kalan sözcükse, dairemi gayet güzel tanımlıyordu.

Trenin ritmi yavaşlamaya başladığında, iki saatlik yolculuğun dilediğimden çok daha hızlı geçtiğini fark ettim;

duyuru sisteminden androjen bir ses “Bir sonraki durak Great Bishopsford” diye anons edince son beş senedir olduğu gibi, o sırada da geri dönmeye hazır olmadığımı hissedip panikledim. Tren bir zangırtıyla durunca, ayağa kalktım ve yukarıdaki raftan ufak valizimi aldım.

“Durun, size yardım edeyim,” dedi arkamdan bir erkek sesi. İtiraz etmeme fırsat kalmadan, güçlü kollar uzanıp ufak valizi indirdi. Yabancıya teşekkür etmek için başımı kaldırıncı, saçlarımın geriye kayışıyla ortaya çıkan alnımdaki yara izini gören adamın, acıma ifadesini hızla gizlediğini fark ettim. Teşekkür etmek için hafifçe gülümsedim ve suratımın yara izinin en belirgin olduğu kısmına gür saçlarımın düşmesini sağladım. Bu, zamanla edindiğim bir alışkanlıktı; insanların göstereceği tepkilerle uğraşmaktansa, yara izini gizlemek çok daha kolaydı. Yara izini görüp de şok geçirerek sus pus kesilenler, bunun nasıl olduğunu sorabiliyordu. Bu yüzden, seneler önce mümkün olduğu takdirde, bu konuda hiç konuşmama kararı almıştım. Belki de eve geri dönüşle ilgili olarak beni o kadar çok korkutan şey de buydu. Bir grup eski arkadaş her birimizin hayatını bir şekilde etkileyen son derece sarsıcı bir olaydan *söz etmeden* hafta sonunu nasıl atlatabilirdi?

Kalacağım otel çok yakın olduğu halde, istasyondan bir taksiye bindim. Yürüyecek olsam, eski okulumun önünden geçmek zorunda kalacaktım ve henüz oradan geçmenin hatırlatacağı anılara hazır değildim. Taksinin deri kaplı koltuğunda otururken, bakışlarımı kararlı bir biçimde dizlerime diktim ve kaçınılmaz olandan bir süre daha kaçmaya çalıştım.

Otel odası temiz ve sadeydi. O binaya daha önceden adım atmadığım için, otelle ilgili herhangi bir anım yoktu ve bu da iyi bir şeydi. Ufak valizimi boşaltmam sadece üç dakika sürdü. Şifoniyerin üstünden duran alarmlı radyolu saate baktım. Neredeyse öğle vaktiydi; bir sandviç yemek için otelin barına gitmeyi düşündüm, ama son anda cesaretim kırılınca, oda servisini aradım. “Yavaş adımlar at,” dedim kendime cesaret vermek için. “Yavaş adımlar at, her şey yolunda gidecek.” Ama şifoniyerin aynasındaki aksim şüpheyile bana bakıyordu. Daha kendimi ikna etmeyi başaramamıştım, önümdeki yetmiş iki saati nasıl atlatacaktım?

Yemek yedikten sonra, cep telefonumdan Sarah’yı arayıp vardığımı haber verdim. Sesindeki rahatlamayı hissedince, gerçekten geleceğim konusunda tamamıyla emin olmadığını anlayıp üzüldüm. Sırf Sarah için bile olsa, güçlü olma kararlılığım arttı.

“Hemen gelsene, seni görmek için akşama kadar beklemek istemiyorum.” Sesindeki heyecan gülümsememe neden oldu, ama Sarah zaten hep öyleydi. Dave’in hayatının geri kalanını o çok özel insanla geçireceği için ne kadar şanslı olduğunun farkında olduğunu umdum.

“Belki biraz daha sonra gelirim,” dedim. “Hem yarın bütün gün yanında olacağım; sen evli ve yaşlı bir kadın olmadan önce konuşacak bol bol vaktimiz olacak.”

Sarah bunu duyunca homurdanıp, pek de kibar olmayan bir yanıt verdi.

“Aslında, sanırım öğleden sonra kısa bir yürüyüşe çıkacağım. Bakalım eski anılarla yüzleşebilecek miyim?”

“Eşlik etmemi ister misin?” Bu teklifine gülümsedim. Sarah’ın o sırada yapacak bin tane işi olmalıydı, ama ‘evet’ desem, hepsini bırakıp yanıma geleceğini biliyordum.

“Yok, sorun değil,” dedim. “Bunu tek başıma yapsam iyi olur; hem biraz başım da ağrıyor.” Doğruyu söylediğimi fark edip, dalgın dalgın kaşlarımın arasını ovuşturdum. “Biraz hava almak bana iyi gelecek.”

“Tamam, ama akşamki kızlar yemeğine gelemeyecek kadar yorma kendini.”

“Sanki öyle bir şansım var! L biçimli tabaklar ve taçlı kostüm kısmını da yapıyor musun?”

“Hayır,” dedi Sarah hemen mahsusçuktan güvenmiş gibi. “Demiştin ya, bu akşamki yemek öyle süslü püslü bir kız yemeği olmayacak. Bu yemek, en eski bütün arkadaşlarımla yiyeceğim karışık, yetişkin ve sofistike bir yemek. Evde kalmış bir kız olmaktan kurtulmamı kutlayacağız. Bu arada, benim için bir stripizci *ayarladın*, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedim. Telefonu kapattığımda hâlâ gülümsüyordum.

Dışarıda hava beklediğimden daha serindi; kalın yünlü montumu giydiğime, el örtüsü atkımı sıkı sıkıya boynuma sardığıma sevindim. Ayaklarım bilinçli bir düşünceyle ya da talimatla değil, kendi ritimlerinde yürümeye başladı ve eski evime açılan kıvrımlı ara sokaklara götürdü. Onlara engel olmadım. Orası, ziyaret etmem gereken ilk yerdi ve zor da olmamalıydı. Orada karanlık anılarım yoktu; sadece çocukluğumun mutlu hatıraları söz konusuydu.

Birisi eski ahşap çitleri dökme demirden yapılma çok

daha ılık bir ileyle değiştirmişti, n kapı da artık parlak yeşil renkliydi, ama bunlar haricinde, ev aynı gözüküyordu. Evin çok fazla değiştirilmemiş olduğunu görmek rahatlatıcıydı, ama bahçenin daha bakımlı olduğunu fark ettim. Babam bahçe içlerinden pek anlamazdı. Ayrıca, eskiden tercih ettiğimiz perdeler ılık ahşap panjurlarla değiştirilmişti, ama orası yine de eski evimdi.

Kaldırımda öylece dikilirken, bir anı dalgasının, senele-ri kapsayan türlü türlü görüntülerin zihnime akın etmesine izin verdim. Bunların arasında yine de hiç karanlık gölgeler yoktu. Beş sene öncesine kadar, orası hayatımda bildiğim tek evdi ve hâlâ başka bir yerde bulamadığım güven ve sığınma hissini temsil ediyordu. Kaldırımda dururken, kendimi hâlâ oraya aitmişim gibi hissediyordum, ama bir yandan da tuhaf bir biçimde içimi keskin bir nostalji hissini delip geçmediğini hissediyordum. şok içinde evi kaza gecesinden beri ilk kez gördüğümü fark ettim.

Kasabadan ayrılma, evi toplarlama ve satma kararı, hastanede geçirdiğim aylar süren ağır iyileşme döneminde alınmıştı. Doğru karar olup olmadığını kim bilebilirdi? Zavallı babam acımı hafifletebilmek için elinden geleni ardına koymuyordu. Üzüntüden yarı çıldırmış bir halde, hastanede ki yatağımdan kolunu tutmuş, başka bir yere gitmemiz için yalvarmıştım. Sonra da gitmiştik. Birden, hatırladığım anılar ağzımda siyanür gibi acı bir tat bıraktı; arkamı dönüp hızla yürümeye başladım. Sert bir rüzgar suratıma eserken, gözlerim yaşarmaya başladı. Daha doğrusu, bunun nedeninin buz gibi rüzgar olduğunu düşündüm.

Başımı önüme eğip sert rüzgara karşı, adeta koşar adımla-

larla yürümeye başladım. Sokağın sonunda tereddütle durdum. Karşımdaki dört yol ağzına baktım: Hem fiziksel, hem de manevi anlamda, bir kavşakta duruyordum. Kalbim öylesine paramparça olmamış olsaydı, komik bile denebilirdi. Ağrı kesicilerin ısrarcı bir zonklamaya dönüştürdüğü baş ağrısı dönüm noktasına ulaşmak üzereydi. Bunu gitmeyi düşündüğüm bir sonraki yere gitmemek için bir mazeret olarak *kullanabilirdim*. Ama sonra çok uzun süredir mazeretler adına gizlendiğimi düşündüm.

İçime cılız bir umut tohumu serpilirken, sıkıca kapı tokmağını kavradım. Belki de taşınmışlardı? Sarah bana bu konuda hiçbir şey söylememişti, ama zaten araya giren senelerde onun ailesinden hiç söz etmemiştik. Bazı yaralar çok derindi.

Beş sene sonra beni evinin basamaklarında görünce şok geçirdiyse bile bunu gayet iyi gizledi. Rüzgar kestane rengi uzun saçlarımı dört bir yana savururken gördüğünü bildiğim yara izine de hiçbir tepki vermedi. Son beş senede ne kadar yaşlandığını gördüğümde, hissettiğim şoku gizleyebilmiş olmayı diledim. Gülümsediği ve bana sarılmak üzere öne uzandığı halde, hissettiği acı suratına öylesine derin bir biçimde yerleşmişti ki, hiçbir yeni duygunun bunu silebilecek kadar güçlü olmayacağını düşündüm. Suçluluk hissi içimi bir bıçak gibi yardı. O halde olmasının sebebi *benim suçumdu*. Oğlunu kaybetmiş olması da *benim suçumdu*.

Kolay bir öğleden sonra olmamıştı ve otele geri döndüğümde, o gün yaşadığım gerilim ve hisler baş ağrımı daha

önceden hiç olmadığı kadar acı verici bir hale getirmişti. Odama döner dönmez yaptığım ilk şey, çılgınlar gibi bakım malzemelerinin bulunduğu çantadan hap şişesini kapmak oldu. Etiketdeki dozaj talimatlarını görmezden gelip, bir yerine iki hapi birden susuz yutuverdim. İlacın etkisini göstermesini beklerken, beyaz fayanslı ufak banyodaki küveti sıcak suyla doldurdum.

Mis kokulu suya girerken, baş ağrım hâlâ geçmemişti, ama yarım saat sonra tenim pembeleşmiş ve büzüşmeye başlamış vaziyette çıktığımda, kendimi daha iyi hissediyordum. Akşam yemeği için hazırlanmam gerektiğini fark ettiğimde de idare edebileceğim bir seviyeye inmişti.

Jimmy'nin annesine yaptığım ziyareti aklımdan çıkar-maya çalıştım, çünkü söyledikleriyle ilgili olarak düşünmem gereken çok şey olduğunu ve o gece bunu yapmanın doğru zaman olmayacağını biliyordum. O gece, bunları düşünme lüksüne sahip değildim. İlk önce, hepimizin o geceyi atlatması gerekiyordu; bir araya geleceğimiz ve kutlama yapacağımız bir geceydi, ama hepimiz ilk kez yedi kişi değil de altı kişi olarak bir araya geleceğimiz gerçeğini görmezden gelmeye çalışacaktık.

“Yavaş adımlar,” diye mırıldandım yine kendi kendime şifoniyerin önüne geçip makyajımı yapmaya başlarken.

Sarah akşam yemeği için güzel bir yer seçmişti. Kasaba-nın diğer yakasındaki şık bir restoranda yemek yiyecektik. Öğrencilik yıllarında, hiçbirimizin gidemeyeceği kadar pahalı ve seçkin bir yerdi. Oraya bilerek biraz erken gittim; buluşmamız gereken saatten yarım saat kadar önceydi ve

bunun bana zihinsel olarak bir avantaj sağlayacağını umuyordum. Sarah'nın ismini başgarsona söyledim ve barda bekleme teklifini reddedip doğrudan masamıza götürülmeyi istedim.

Restoranın diğer ucundaki daire biçimindeki yuvarlak masaya götürüldüm. Benden sonra ilk kimin geldiğini görebilmek için, kapıya bakan sandalyelerden birine oturdum. Ama masamızın tam karşısındaki aynayla kaplı duvar olmasa çok daha iyi olurdu. Otel odasında zaten o ana kadar kendimi inceleyip gerilerek yeteri kadar vakit geçirmiştım; şimdi bir de yakası geniş V kesimli, gece mavisi elbisemin doğru seçim olup olmadığını düşünerek bir yarım saat daha geçirmek istemiyordum. Ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey de yoktu. Asabi bir halde aynadaki aksime bakıyor, her seferinde saçlarımı suratıma çekiyor, yanağımı tamamıyla örttüğünden emin olmak istiyordum.

İlk gelen hatırladığımdan da bronz, çok daha kaslı ve geniş omuzlu olan Phil oldu. Bana öylesine sıkı sarıldı ki, o sırada kaburgalarımın birkaçının ezileceğinden emindim.

“Tamam, şimdi nefes almam gerek.” Gülüp beni bıraktı ve yanımdaki sandalyeye geçti.

“Çok iyi görükyorsun, Rachel,” demişti ki, elimi otomatik olarak kaldırıp saçlarımın suratımı hâlâ gizleyip gizlemediğini kontrol etmemek için neredeyse elimin üstüne oturmak zorunda kalacaktım. Phil yara izini fark ettiyse bile, bir şey demeyecek kadar kibardı. “Çok uzun süre oldu. Nasılsın? Hâlâ Devon’da mı yaşıyorsun?”

Birbirimize çok ağır konulara girmeden neler yaptığımızı anlattık; Phil’in öyküsü bir sonraki arkadaşımız gelene

dek bizi epey oyaladı. Trevor ve partneri Kate gelmişlerdi. Sarah'nın partnerleri de davet ettiğini bilmiyordum, ama kendimi tanıttım ve erkek arkadaşı beni havaya kaldırıp sarılırken, Sarah'nın diğerlerini de grup toplantısına dahil ederek zekice davrandığını fark ettim. Aramızda birkaç yeni suratın olması, üstümdeki baskıyı hafifletecekti.

Masaya oturduğumdan beri ilk kez kaç sandalye olduğunu sayınca, fazladan sandalyenin kime ait olduğunu merak ettim. Bunu öğrenmek için de fazla beklememe gerek kalmadı, çünkü Sarah hepimize bulaştırdığı gülümsemesiyle, ellerinde Evleniyorum yazan helyum balonlarıyla ve nişanlısı Dave peşinde içeri girdi.

“Kim nişanlısını bekarlığa veda partisine getirir?” diye espri yapan Phil, dostane bir tavırla ayağa kalkıp Dave'in elini sıktı.

“Ne diyebilirim ki? Benden uzak kalmaya dayanamıyor.”

Ona içtenlikle gülümsedim, sonra başımla balonları işaret ettim.

“Şık.”

“Ben de öyle düşündüm.”

“Burası çok hoş bir yermiş,” dedi Dave Sarah'nın sandalyesini çekip hemen yanına otururken. “Çok şık.”

“Hı, hı,” diye yanıt veren Sarah, sonra eğilip “Telefon açıp, şu daha önceden konuştuğumuz ‘eğlenceyi’ iptal etsen iyi olacak, Rachel,” diye fısıldadı.

O sırada, Trevor'ın yanına garson gelmişti ve herkes ne sipariş edileceğini karar vermek için konuşurken, Sarah fırsatı kaçırmayıp kulağıma “Nasıl-sın, canım? *Gerçekten* diyorum ama,” diye fısıldadı.

“İdare ediyorum,” diye fısıldadım. Ama endişeyle kaşlarını çatıldığını görünce, biraz daha gayret sarf etmem gerektiğini anladım. “Gayet iyiyim, benim için endişelenmeyi kes artık.” Elimi sıkıp, sandalyesinde geriye yaslandı.

Trevor kaygısızca “Eee, kim eksik?” diye sorunca, bu masum sorusunun ardındaki anlam herkes tarafından idrak edilince, masaya huzursuzluk verici bir sessizlik çöktü.

“Matt ve Cathy biraz geç kalabileceklerini söylediler,” dedi Sarah hemen. Müstakbel karısını gerçekten de iyi tanıyan Dave derhal bir otopark görevlisiyle arasında geçen uzun ve akıl almaz bir öyküyü anlatmaya koyulup, herkesin biraz rahatlamasını sağladı.

Hepimiz hâlâ gülüyorduk ki, diğer masalardaki birkaç kişinin hayran hayran restoranın kapısına baktıklarını fark ettim. Bakmama gerek kalmadan geldiklerini anladım. İki si zaten teker teker insanların başını döndürebiliyorlardı; bunu Matt’le birlikte geçirdiğim zamandan çok iyi biliyordum. Ama bir de birlikte olunca, olağanüstü bir çifte dönüşmüşlerdi. Bir dergi fotoğrafı kadar kusursuzlardı. Film yıldızları gibi güzellerdi. İkisinin birleşimi nefes kesiciydi ve bize doğru gelirlerken, ikisinin de beş sene öncesine kıyasla daha da büyüleyici göründüğünü fark ettim. Hayatımda kendimi hiç o kadar sade hissetmemiştim. Bir de bomboş tabii. Çünkü biliyordum ki, bir başka hayatta, zarların başka türlü gelmesiyle, bu masada öyle olmadığımı beni ikna etmeye çalışacak birisi daha oturuyor olacaktı.

Cathy göz kamaştırmak için giyinmişti, o kadar belliydi ki. Boyundan bağlamalı daracık siyah renkli elbise tam da beklenen etkiyi bırakıyordu; boyun kısmı ve kalçasına

kadar uzanan yırtmaç da hem göğüs dekoltesini, hem de uzun bronz bacaklarını gözler önüne seriyordu. Saçları hatırladığımdan daha sarıydı ve suratının etrafında kusursuzca kabartılmıştı. Ama asıl dikkatimi çeken Matt oldu; zaten her zaman gözlerimi ondan alamazdım diye düşündüm içimden. O da tıpkı Phil gibi hatırladığımdan daha uzun boylu ve geniş omuzluydu. Koyu renkli takım elbisesi ve tiril tiril beyaz gömleği pahalı gözüküyordu ve üstüne o kadar iyi oturmasından, bunları hazır almadığını tahmin ettim. Suratı eskisinden daha ince ve köşeliydi, ama gözlerimin içine bakan ve gülümseyen gözleri hâlâ aynıydı. Ben de istifimi bozmadan aynı şekilde gülümsemeye çalıştım ve o gün daha erken saatlerde eski evimin önünde dururken neler hissettiğimi hatırladım; orada aslında bana ait olan, ama aynı zamanda bana ait olmadığı gayet açık bir şey var gibiydi.

Yine herkes merhabalaştı ve bu sarılma, tokalaşma ve merhabalaşma karmaşasına memnun oldum, çünkü Matt eğilip de yanağımı hafifçe öptüğünde, onu görmekten dolayı verdiğim o saf hormonal tepkiyi bir hayli bastırmıştım. Cathy de yanağımdan öpüp merhaba derken, yara izini gördüğü anda, gözlerinde tuhaf bir ifade uyandığını fark ettim. Gerçi yara izinin hiçbirisini şok etmemesi gerekirdi. Kazadan sonra birçok kez beni hastanede ziyaret etmişlerdi. Tabii, ben artık gelmelerini istemeyene dek.

Gece hem çok başarılı, hem de çok başarısız geçti. Dışarıdan bakıldığında, hepimiz gayet güzel üstümüze düşen rolleri oynuyorduk. Masada yakında evlenecek mutlu bir çift vardı, etrafları da iyi dileklerini söylemek için dört bir

yandan gelmiş eski arkadaşlarıyla çevriliydi. Ama hepimiz pek de orijinal olmayan bir oyundaki ikinci sınıf aktörler gibiydik. Hepimiz doğru şeyleri söylüyor, uygun anlarda şerefe demek için kadehlerimizi havaya kaldırıyorduk, ama bir yemek masasının etrafında hep birlikte son kez oturduğumuz zamanla ilgili hiçbir şey *söylememe* gayretimiz öylesine yoğundu ki, gecenin vereceği gerçek keyfi boğuyordu. Kate'le Dave nasıl vakit geçiriyorlar, olan bitenin farkındalar mı diye düşündüm.

Ama eski grubumun üniversite tatillerinde bir araya geldiği konusunda yanlış bir varsayımda bulunmuştum; dolaşısıyla, birbirlerini bir iki kez gördüklerini ve herkesin tek bir yerde toplandığı bir zaman olmadığını duyunca çok şaşırmıştım. Jimmy'nin ölümünün ve benim ortadan kayboluşumun aramızdaki bağın yok olmasına bu denli etki ettiğini bilmiyordum.

En azından, sohbette rahatsızlık verici sessizlikler olmuyordu. Herkesin aradan geçen zamanı telafi edecek kadar çok anlatacak şeyi vardı; bu yüzden de, sessizlik gibi bir sorun yaşanmadı. Matt'in üniversiteden mezun olduğundan beri aile şirketine çalıştığını, Cathy'nin de halkla ilişkiler alanında bir şeyler yaptığını öğrendik... Gerçi ne yaptığını anlattı, ama itiraf edeyim ki onu doğru dürüst dinlememiştim. Ağzından çıkan sözlerden ziyade, beden dili daha çok dikkatimi çekmişti. Masaya oturduğu andan itibaren, her hareketi Matt'e sahip olduğunu anlatır nitelikteydi. Yemeklerimizin gelmesini beklerken, Matt'e yapışmış vaziyetteydi. Hatta uzuvlarının büyük bir kısmı bir şekilde Matt'inkilerin etrafına dolanmış olduğu için, yemek yemek için serbest

bir kolu olacak mı acaba diye düşünmeden edemedim. İşin en tuhaf yanı da, tüm bunları bana gösteriş olsun diye yaptığını biliyordum. Ama neden? Matt'le ben ayrılalı seneler olmuştu. Daha doğrusu, *zoraki olarak* ayrılmıştık; evet, bu şekilde anlatmak daha doğru olacak. Son derece acı veren beyhude girişimden sonra, Matt filmimi değiştireceğime dair umutlarını kaybetmişti. Onu hayatımda istemediğimi açık açık söylemiştim. Dahası, o gün aynı durumda olsam yine aynı kararı verirdim; peki, Cathy'nin akıl almaz davranışlarının sebebi neydi?

Son yemeğimiz de sessiz sedasız toplandıktan sonra, garson kadehimi doldurmak için yanımda bitiverdi. Derhal kadehi elimle kapattım.

“Hayır, ben daha fazla almayayım, teşekkürler.”

“Araba kullanmıyorsun, değil mi?” diye sordu Trevor; belli ki masaya getirilen hiçbir alkollü içeceğe hayır demeye niyeti yoktu.

“Hayır, taksiyle geldim,” diye yanıt verdim. Bütün gece birkaç yudumdan fazla şarap içmediğimi kimse fark etmiş miydi diye düşünüyordum. “Sadece yarın Sarah'yla uğraşabilmek için zihnim açık kalsın istiyordum. Yoksa beni tamamıyla çileden çıkarır.”

Sarah gücenmiş gibi bana bakınca, herkes güldü. Herkes yalanı kabul etmiş gibiydi. Aslında, aldığım onca ağrı kesiciyle birlikte alkol almaktan korkuyordum. Derken, baş ağrımı düşündüğüm anda uyuyan bir ejderhayı uyandırmışım gibi, ağrılar müthiş bir acı vererek yine başladı. Ayağa kalktım, kimsenin dengede kalabilmek için masaya tutunduğumu fark etmemesini umdum.

“Bana biraz müsaade eder misiniz?” dedim ortalığa; sonra, bedenimdeki gücün tamamını kullanarak, düzgün yürüdüğümü umarak kadınlar tuvaletine gittim. Gayet gösterişli tuvalette, kadife kaplı ufak sıraya yavaşça otururken, derin bir oh çektim. Ağrı hâlâ gözlerimin ardında çok feciydi; öylesine güçlüydü ki, görüşüm kenarlarda bulanıklaşmaya başlamıştı. Ağrı daha önceden sadece birkaç kere bu kadar keskin ve yoğun olmuştu ve o zamanlarda, ağrının başlayacağına dair belirti baş göstermişti. Asla o anki gibi bir anda başlamamıştı. Gün boyunca yaşadığım gerilimin bu duruma bir faydası olduğundan adım gibi emindim.

Haplarımı almak için elimi çantama sokarken, parmaklarımın tuhaf bir biçimde titrediğini fark ettim. Çocuk kilidini açamayınca, sıkıntıdan neredeyse ağlamaklı oldum, telaşla açayım derken de tırnağımı kırdım. Yine susuz iki hap içtim. Parlak ışıklarla aydınlatılmış odada gözlerimi yumdum ve kendimi daha kontrollü hissedene dek bekledim.

Artık hastanedeki o testleri fazlasıyla ihmal ettiğimin farkındaydım. Bu durum kendi kendine yok olup gitmeyecekti. Sonuçlar ne kadar korkutucu olursa olsun, ciddi bir sorun vardı ve bunun ne olduğunu bilmemenin de bana bir faydası olmayacaktı. Kazadan kalan yaralanmalarımın bunların meydana geldiği yere döndüğüm anda etkisinin hâlâ devam ettiğini görmek de işin en tuhaf kısmıydı sanırım.

Düğününün yapılacağı hafta sonunu atlatayım yeter, dedim içimden. Sonra, pazartesi günü ilk randevumu alacağım.

O ana dek, kadınlar tuvaletinde Sarah’ı endişelendirecek kadar uzun kaldığımı fark ettim. Tuvalette uzun süre kalmanın, Cathy’nin o geceki pozisyon belirleme gösterisi yüzün-

den olduğunu düşünmesini istemiyordum. Dahası, tuvalete girip asıl nedeni öğrenmesini de istemiyordum, çünkü birden bende büyük bir terslik olduğunu hissetmeye başlamıştım.

Ayağa kalkıp da daha önceki kadar çok titremediğimi ve görüş alanımın bulanık olmadığını fark edince rahatladım. Ellerimi soğuk suyun altına tutup, muslukların yanında duran sepetteki havlulardan birini ıslatıp sıktım ve nemli bezi alnıma dayadım. Tam diğerlerinin yanına dönektim ki, kapı açıldı³ ve içeri Cathy girdi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu. Doğru sözcükleri kullandığı halde, ses tonu yanılttı. Belki de bakışlarındaki ifade beni gerçekte umursamadığını belli ediyordu. Cathy ne zaman bu kadar katı bir kadın haline gelmişti? Evet, her zaman öyle sert bir yanı olmuştu, ama hâlâ arkadaşlık. Matt’le her zaman ilgilendiği de beliydi; dolayısıyla, gönüllü olarak geri çekilişimin onu mutlu edeceğini düşünürdüm. Hem tüm bunlar senelerce önce olmuştu. Ergendik. Artık bunları aşmış olmamız gerekirdi, değil mi?

“İyiym. Sadece biraz yorgunum; işyerinde yoğun bir hafta geçirdim,” diye yalan söyledim.

“Pardon, ne diyordun?” Daha önceden işimden söz ederken, beni dinlemiş olduğunu bilmek güzeldi doğrusu.

“Sekreterlik yapıyorum.”

“Ha, evet. Demek gazeteciliğe hiç başlamadın? Gazeteci olmak *istiyordun*, değil mi?”

Sürtük. Nasıl bu kadar düşüncesiz olabiliyordu? Gazetecilik hayatımla ilgili planlarımın neden ve nasıl sona erdiğini, hayalini kurduğum gibi üniversiteye gidemediğimi gayet iyi biliyordum.

“Hayır.” Sesimin gerçekte kafamdaki kadar zehirli çıkmadığını umut ettim. “Her şey o olaydan sonra...”

Evet der gibi başını salladı ve konuşmayı bu denli bir yöne sürüklediği için sanki birazcık uyanır gibi oldu. Ama tam bana bir parça şefkat göstereceğini düşündüğüm anda, sarı saçlarını kusursuz ve hatasız suratından geriye tarayıp, suratında herhangi bir hata var mı diye aynaya doğru eğilince, derhal fikrimi değiştirdim. Suratında bir şey yoktu, bunu ona ben de söyleyebilirdim. Aynada her ne gördüyse, kendi kusursuz aksini mi, benim yara izimi mi bilemiyorum, ama o kötü tavır bir anda kayboluverdi. Korkacağı bir rekabet durumunun olmadığına kanaat getirdiği belliydi; arkasını dönüp bana içtenlikle gülümsedi.

“Alınma ama, Rachel, suratın için bir şey yapıp yapılmayacağı konusunda hiç doktora gitmeyi düşündün mü? Eskiden çok güzel bir kızdın.”

Geçmiş zaman kullanıyor olması dikkatimden kaçmamıştı. Bir an için, numaraya yatıp aptalmış gibi masum bir tavırla şöyle demek istedim:

“*Suratım mı? Neden? Nesi var ki?*” Ama bunu yapmadım. Hem zaten görünüşüm konusunda ne kadar mutsuz olsam da, bana önermek üzere olduğu estetik cerraha gitmek gibi bir niyetim yoktu. Dahası, Cathy’nin dönüştüğü düşüncesiz ve sığ bir kişinin sorunun bir şey *yapılamayacağı* değil, bir şeylerin daha iyiye gitmesini *hak etmediğim* olduğunu anlamasını beklemek çılgınlık olurdu. Babam ve Sarah bu konuyu zaten senelerce önce dile getirmişlerdi (Cathy’den çok daha büyük bir dikkatle ve özenle) ve kahramanca aldığım bu karara bir anlam verememişlerdi.

Neyse ki tuvaletin kapısı o anda açıldı ve Sarah'nın geldiğini müjdeledi. İçeri öylesine telaşla girmişti ki hali komik bile sayılabilirdi. Bilmiş bir ifadeyle ikimize bakınca, neler olup bittiğini şıp diye anladığını fark ettim. Geçmişte yaşanan birçok tartışmadan, suratındaki ifadeyi tanıyordum. Başımı hemen belli belirsiz salladım. Bakışlarındaki alevler tereddütle de olsa dindi. Sonra, Cathy'ye kesinlikle söylenmemesi gereken bir şeyi söylemeye can attığını anladım.

“Partiyi buraya mı taşıdınız, kızlar?” dedi aynanın önüne gelip koluma girerek. En kalın kafalı insan bile bunun bir kardeşlik gösterisi olduğunu anlayabilirdi. Cathy düşüncesizdi, ama tamamıyla kalın kafalı sayılmazdı.

“Hayır, hayır. Rachel’la sadece aradan geçen seneleri telafi ediyorduk. Hadi, gidelim.” Ama sonra, Cathy kendisi gibi birisi olduğundan, son bir zehirli ok fırlatmadan edemedi. “Eminim ki Matt nerede kaldığımı merak etmiştir.”

Matt *gerçekten* endişelendiyse, bunu kesinlikle belli etmiyordu.

Ama yerime otururken, tüm gece kaçtığım konunun açıldığını fark ettim. Kalbimin göğsüme bir gülle gibi oturduğunu hissettim.

Belli ki Phil Dave’e Jimmy’yle ilgili bir şeyler anlatıyordu.

“... Çok trajik ve aptalca bir kayıp... Çok iyi bir çocuktu...”

Dave ona tarafsız bir şeyler mırıldanınca, Sarah'nın onu bu konu açıldığı takdirde, konuyu değiştirmesi için uyardığını anladım.

“O geceden sonra, hiçbir şey aynı olmadı... Hiçbirimiz için.”

Bu sözlerin ardından masaya çöken sessizlik bunu doğruluyordu. Herkesin bana baktığını görmedim, ama hissettim. Sanırım, en çok benim etkilendiğimi düşünmekte haklıydılar, çünkü suratımdaki izler içimde açılan yaralarla kıyaslanamazdı bile.

“Hadi, şunu bu gece yapmayalım,” dedi Sarah.

“Yok, tabii, haklısın,” dedi Phil ve bakışlarımı masadaki peçetemden ayırmadığım halde, imalı bakışların üstümde olduğunu biliyordum. Ortam biraz fazla gerilmişti ve ben otel odamın güvenli ortamına kavuşmak için ani bir istek duymaya başlamıştım.

“Partiyi bölmek istemem ama,” diye söze girdim ve masanın etrafında suçlu suçlu “Hayır,” sesleri duydum. “Ama bunun tek sebebi... Jimmy değil.” İsmi söyleyebilene dek sesim tereddütlü çıkmıştı. “Şu anda başım cidden çok kötü ağrıyor; o yüzden de sizin için bir sakıncası yoksa, sanırım otelime geri döneceğim.”

Sarah o anda itiraz etmeye girişti, ama yakın arkadaşlarımızın yansıttığı bir önseziyle hemen sustu.

“Tamam, tatlım. Herkes için yoğun bir gün oldu.”

Yemeği sona erdirmek istediğini fark edince, çok utanmışımı hissettim.

“Hayır, Sarah. Sizler kalın. Daha kahve bile içmediniz. Ben bir taksiye atlarım. Lütfen, partiyi benim için yarıda kesme. *Lütfen.*” Ayağa kalktım. Sarah’ın tereddütlü bir hali vardı, ama Dave araya girdi.

“Sana dışarı kadar eşlik edeyim ve bir taksi bulayım,”

dedi. “Trevor, neden sen de kahveleri ve brendileri sipariş etmiyorsun?”

Minnetle ona gülümsedim. Sarah bu adamı boşuna sevmemişti. Onun arkadaşına layık olduğuna karar verdim.

“Taksiye gerek yok,” dedi tanıdık ve karanlık bir ses. “Arabam dışarıda, Rachel’ı bırakıp geri dönebilirim.”

Matt’in masaya ilk oturduğumuzda merhabalaşması haricinde bütün gece bana söylediği tek şey bu olduğu için, bu beklenmedik teklifi karşısında resmen afalladım. Herhangi bir şey söylememe fırsat kalmadan, Cathy’nin alnına bir öpücük kondurdu.

“Geç kalmam,” dedi, sonra dönüp bana baktı.” Gidelim mi?”

İtiraf etmek, bu teklifin gerekli olmadığını ve bir taksiyle gitmenin çok daha kolay bir çözüm olduğunu söylemek üzereyken, Cathy’nin surat ifadesini gördüm. Suratından öfke, şaşkınlık ve büyük bir güceniklik akıyordu. Çok kötü bir şey yaptığımı biliyordum, ama o anda kararımı verdim. Tuvaletteki konuşma için ona bunu borçluydum. Uzanıp çantamı aldım ve masadaki arkadaşlarıma gülümsedim.

“Erken gitmek zorunda olduğum için özür dilerim, ama zaten cumartesi günü düğünde görüşeceğiz. İyi geceler.”

Masadan uzaklaşırken, Matt’in kahvelerle dolu bir tepsi taşıyan garsondan beni uzaklaştırmak için elini sırtıma koyduğunu hissettim. İkimiz uzaklaşırken, arkadaşlarımızın bir ağızdan “İyi geceler,” dediğini duydum. Tuhaf bir şekilde, Cathy’nin sesi bunların arasında değildi.

Soğuk havaya çıkınca, sırtıma dayadığı **elinden uzaklaşabilmek için ondan bir adım uzaklaştım.**

“Buradan,” dedi kolunu kaldırıp, parlak neon lambasının altında duran alçak, koyu renkli, ince uzun bir aracı elindeki anahtar kumandasıyla açıp. Yan kapıyı açtı ve ben tereyağı kadar yumuşacık krem renkli koltuğa oturmadan önce, hafifçe dirseğimden tuttu. Bir şey demeden önce arabaya binmesini bekledim.

“Eh, bunun bir taksiden daha konforlu olduğu kesin. Yeni bir oyuncak mı?”

Hafifçe omuzlarını silkti. “Bir şirket arabası.”

“İyi de şirketin sahibi sensin.”

Yine omuzlarını silkti. “Yani?” Bana baktı; motoru çalıştırmadığı halde, restoranın güvenlik ışıkları yüzünden dışarıyı yeteri kadar aydınlıktı. Suratına bakarken ve arabanın daracık ortamında ne kadar yakın durduğumuzun farkına varırken, herhangi bir şey söylemek istediysen de bunu unuttum. Bana bir, iki saniye daha o şekilde bakacak olursa, ısmımı bile unutabilirdim. En sonunda, konuyu değiştirmeye karar verdim.

“Cathy beni otele bırakma teklifinden pek hoşlanmadı galiba.”

“Cathy bunu atlatabilir, merak etme.” Peki, bu da sohbet konusu değildi. Ama Matt konuyu tamamıyla da kapatmadı.

“Cathy ve ben... Bizi, beraber olduğumuzu biliyordun, değil mi?.. Yani, bu geceden önce demek istiyorum.”

Kayıtsız görüldüğümü umarak omuzlarımı silktim.

“Tabii, Sarah söylemişti... Bir ara... Uzun süre önce.”

Matt’ın sesi biraz alçaldı, tüm gece olduğundan çok daha az güvensiz çıktı. Bir zamanlar tanıdığım o genci hatırlar gibi oldum.

“Senin için sorun değil, değil mi?”

Cesur olmaya çalışan bir ses tonuyla yanıt vermeden önce, bir saniye daha fazla tereddüt etmiş olabilirdim.

“Şey, tabii. Neden sorun olsun ki?”

Birden, yerinde doğruldu, motoru çalıştırıp farları yaktı, kısaca “Emniyet kemerini tak,” dedi, arka arka gitti ve hızla otoparktan çıktı. Görünüşe bakılacak olursa, hiç de beklediği yanıt değildi.

Otoparktan çıktıktan sonra otelime giden yola saptı.

“Şeyde kalı...”

“Nerede kaldığını biliyorum,” diye lafımı kesti.

Hah, işte bu harikaydı. Onu kızdırmıştım. O anda, o araba yolculuğunu en paspal, en pis kokulu taksiyle değiştirebilirdim. İkimizin sıkılmadan konuşabileceği uygun bir konu aradım, ama hiçbir şey bulamadım. Geçmişimizde havadan sudan konuşmamızı engelleyecek çok fazla mayın tarlası vardı. Dahası, baş ağrım için aldığım hapların etkisini göstermesini bekliyordum; o yüzden de on beş dakikalık yolculuğu sessizlik içinde yapsak, çok daha iyi olacaktı.

Ama ne yazık ki o kadar şanslı değildim.

Biz yaklaşırken kırmızı olan ilk trafik ışıklarında durduğumuzda, Matt ağrımı gidermek için dalgın dalgın burnumun ucunu ovduğumu fark etti.

“Gerçekten başın mı ağrıyor? Bu, bir bahane değil miydi yani?” Sorusunun ardındaki şüpheyi duyabiliyordum. O sırada olmam gerektiğinden daha da hırçın bir tavırla yanıt vermeme neden oldu.

“Evet, gerçekten başım ağrıyor.”

“İleride 24 saat açık olan bir yer var, ilaç almak için durmamı ister misin?” Bu beklenmedik iyi tavrı beni şaşırtmıştı.

“Hayır, sorun değil. Yanımda haplar var.” İçimden, bunların hiçbir işe yaramadığını söyledim.

Birkaç dakika daha geçti ve aramızdaki o tuhaf gerilimin dindiğini düşünüyordum ki, Matt arabanın içine resmen bir konuşma el bombası attı.

“Cathy’yle ben... Şey, o kadar da ciddi değiliz. Daha ziyade uygun olduğu için birlikteyiz... Sadece bunu bilmeni isterim.”

Bir an için, yanıt veremeyecek kadar şaşırdığımdan, en sonunda “Cathy’nin ilişkinize öyle baktığını hiç sanmıyorum. Biz masadan kalkarkenki surat ifadesi hiç de öyle değildi. Hem neden bu bilgiye ihtiyaç duyduğumu düşündün?”

Matt içini çekti; doğru sözcükleri bulmaya çalıştığını fark ettim.

“Bu gece, seni görmek kolay değildi. Hepimizi birlikte görmek de öyle.”

Tek bir istisna hariç, ama bir şey demedim. Matt güldü, ama bu öyle keyifli bir gülüş değildi.

“Bütün gece yanlışı kişinin yanında oturduğumu düşünmeden edemedim.”

Buna ne yanıt vereceğimi bilemedim. Bu iltifat hoşuma mı gitmeliydi, yoksa uzun süreli bir ilişki yaşadığı birisi olduğu belliyken bu tür hisleri itiraf etmesine alınmalı mıydım?

“Matt, bence bu gece toplanmış olmamız seni hüzünlendirdi o kadar. Burada, geçmişle şimdiki zamanı fena halde

birbirine karıştırıyorsun. O zamanlar, hepimiz çocuktuk.” Sesim kendiliğinden alçalıp titredi. “Çok kötü bir şey oldu ve her şey değişti. *Bizler* değiştik.”

“Artık çocuk değiliz,” dedi kararlı bir sesle ve aniden sol elini direksiyondan çekip, kucağımda duran elimin üstüne koydu. Elim yanmış gibi hemen geri çektim.

“Hayır. Sakın bunu yapma. Sen bir başkasıyla birliktesin, özgür hareket edemezsin...” Bana bir şey söylemek üzere olduğunu görünce, hemen konuşmaya devam ettim. “... Özgür olsaydın bile, durum farklı olmazdı. Hâlâ ayrıldığımız zamanki gibi hissediyorum.”

Bu sözlerim dikkatini cidden yoldan ayırmasına neden oldu ve dönüp hayretle bana baktı.

“Jimmy konusunda hâlâ kendini mi suçluyorsun? Yüce Tanrım, bana bunun doğru olmadığını söyle. Bunca sene sonra, böyle hissediyor olamazsın.”

“Aradan ne kadar süre geçtiği önemli değil,” dedim, bunu daha kaç kişiye söylemem gerektiğini düşünüp. “Beni kurtarmaya çalışmasaydı, bugün hâlâ burada olacaktı.”

“Ama sen olmayacaktın.”

Omuzlarımı silktim.

“Demek bu suçluluk duygusunu bu şekilde telafi etmeye çalışıyorsun? Hayatının sonuna kadar evde kalmış bir kız kurusu gibi elini ayağını dünyadan çekerek mi? Tanrım, Rachel, henüz yirmi üç yaşındasın!”

Matt’in öfkesinin artmasıyla birlikte, arabanın da hızlandığını fark ettim.

“Sence Jimmy böyle mi yapmanı isterdi? Hayatını **tek** başına geçirmeni ister miydi sanıyorsun?”

“Tek başıma değilim,” dedim. Ama sesim suratını asmış bir ergeninki gibi çıktı.

“Ha, bu süre içerisinde birileriyle mi çıktın?”

Bunu saldırır gibi sorduğunu duyunca, hemen karşı saldırıya geçtim.

“Çıktığımı söyleyemem.” Sokak lambalarının ışığı suratımı aydınlatсын diye yara izini göstermek için saçlarımı geriye çektim. “Pek erkeklerin hoşuna gidecek bir şey değil, ne dersin?”

Bunu duyunca, birkaç kere üst üste küfür savurdu; sözlerim onu daha önce söylediğim her şeyden daha fazla öfkeliendirmişti.

“Sakın bunu kendine yapma. Meseleyi buna indirgeme.”

Araba dar çakıl taşlı giriş avlusunda ani bir biçimde sarsılınca, şaşkınlıkla otelimize vardığımızı fark ettim. Frene sert bir biçimde basınca, etrafa minik çakıl parçaları saçıldı. Öfkesi de motorun susuşuyla birlikte tuhaf bir biçimde dindi. Bana dönüp çenemi kaldırdı ve suratımı kendisine doğru çevirdi.

“Bu yara izi...” Parmağıyla bir şimşegi andıran kabarık izi adeta saygıyla okşadı. “Önemli değil. Sen bu yara izi değilsin.”

Elinden bu yakınlıktan ürküp uzaklaştım. Kendi kendime yorgun olduğumu ve acı çektiğimi söyledim. Yoksa bana o kadar yaklaşmasına asla izin vermezdim. Çaresizlik içinde onu gerçeklere geri döndürmeye çalıştım.

“Kız arkadaşın önemli olmadığını düşünmüyor. Ameliyat olmam gerektiğini düşünüyor.”

“Cathy biraz... Düşüncesiz olabiliyor. Bunu sırf senden korktuğu için söyledi. Bir de kıskandığı için tabii.”

Bunu duyunca, oturduğum yerde doğruldum.

“*Kıskanmak* mı? Neden?”

Bir sonraki sözleri o kadar beklenmedikti ki, resmen dilim tutuldu.

“Çünkü seni asla unutmadığımı biliyor. Onunla olan ilişkim asla yeterli olmayacak. O ilişkinin bir geleceği yok.”

İşler kontrolden çıkmıştı. Onu koltuğunda daha düzgün oturacağı biçimde geriye ittim.

“Bizim için de bir gelecek yok, Matt,” dedim kararlılıkla. “Lütfen, bunları bana bir daha söyleme. Seni incitmek istemiyorum. Cathy ne düşünürse düşünsün, onu da üzmem. Onunla mutlu değilsen... Ayrıl. Ama beni bahane olarak kullanma. Sorunlarının çözümü ben değilim.”

“Ama bu kadar...”

Lafını bitirmesine izin vermedim.

“Bak, Matt, bunları neden söylediğini bilmiyorum, ama aramızda her ne olacağını düşündüysen, olmayacak.” Hafta sonu en azından tahammül edilir geçsin diye, onu nazik bir biçimde reddetmeye çalıştım. “Bir yanım her zaman...” ‘Aşk’ sözcüğünü kullanmamın doğru olmayacağını düşünerek tereddüt ettim. “...sana karşı hisler besleyecek. Geçmişimin önemli bir parçasıydın. Ama o kadar. Çok korkunç bir olay yaşadık. Sırf Jimmy için değil, hepimiz için. Kimseyle birlikte olamayacağıma dair bu his... En azından şimdilik... Pekala, bu hisle ancak böyle başa çıkabiliyorum.”

“Buna gizlenmek derler, başa çıkmak değil!”

Bir şey demedim. Bunu daha önce de duymuştum. Ama

sonraki sözlerini duymazdan gelmek o kadar da kolay olmadı.

“Jimmy’nin gerçekten de senin için bunu mu isteyeceğini düşünüyorsun? Seni tek başına mı görmek isterdi? Tanrı aşkına, Rachel, sana o kadar aşıktı ki, seni kurtarmak için hayatını feda etti!”

Baş ağrımı hafif bir sıkıntıya dönüştüren bir acıyla nefesim kesildi. Matt de verdiğim tepkiyi görünce şok geçirdi.

“Ne? Bilmiyor muydun? Sana baktığında, bunu suratından anlayamıyor muydun?”

Bunlar bana fazla gelmeye başlamıştı. Bunu tekrar duymayı kaldıramazdım. İnanmak istemezmiş gibi, gözyaşları içinde başımı salladım.

“Arkadaştık... Sadece arkadaşlık,” diye fısıldadım.

“Senin için öyle olmuş olabilir. Ama onun için öyle değildi. Bunu herkes görebiliyordu. O kadar belliydi.”

Kafam o kadar karışmıştı ki, acı içindeki beynim işlevini kaybetmek üzereydi.

“Ama bana asla söylemedi... Onca senedir, bir kere bile söylemedi...”

Zihnimin gerisinde bir şeyler kıpırdandı. Muğlak bir anıyı hayal meyal hatırlıyor gibiydim.

“Neden benden o kadar nefret ediyordu sanıyorsun?”

“Senden *nefret* etmiyordu,” diye kaybettiğim arkadaşımı savundum, ama bunu söylerken bile ikisi arasında her zaman büyük bir gerginlik olduğunu kabullenmek zorundaydım.

Matt bir kez daha uzanıp suratımı güçlü ellerinin arasına aldı:

“Sana o değil, ben sahiptim. Buna tahammül edemediği zamanlar olmuş olmalı.”

Bilmeden de olsa, Jimmy’yi o kadar üzdüğüm için kalbim sızladı. Bunu öğrenmek hiçbir şeyi daha iyi yapmamıştı. Milyon kat daha kötü bir duruma sokmuştu. Matt’in beni öpmesine fırsat vermeden geri çekildim, çünkü bunu yapmak istediğine emindim.

“Bunu yapamam, Matt. Bu adil değil.”

O arada, arkama götürdüğüm elim en sonunda göze çarpmayan kapı kolunu buldu. Kapıyı açtım, soğuk Aralık havasının içeri dolmasını sağladım ve arabaya bir nebze de olsa akıl sağlığı getirmesini umdum. Kemerimi açtığım gibi Matt’in yan koltuğa geçmesini engelleyerek yerimden fırladım.

Ya beni ne kadar üzdüğünü görmüştü, ya da otelden yayılan parlaklıkla iddia ettiğim kadar hasta olmadığımı fark etmişti, ama gönlümü almaya çalışır gibi konuştu.

“Seni üzdüysem özür dilerim, Rachel.”

Hayır der gibi başımı salladım.

“Git. Restorana geri dön. Cathy’ye git.”

Tamam anlamında başını salladı, ama hiç mutlu görünmüyordu.

“İdare edebilecek misin?” Bakışları endişeliydi. “Pek iyi görünmüyorsunuz.”

“İdare ederim. Sadece biraz uyuyup, baş ağrımı hafifletmem gerek. Sorun yok.”

Beni orada bırakmak istemediğini fark edince, kaynağını bilemediğim bir güçle gülümsedim.

“Git.”

O da gülümsedi.

“Pes etmeyeceğim, bunu bilmiş ol,” dedi arabasına binerken. “Beni bir kez kendinden uzaklaştırdın, ama bu sefer hemen pes etmeyeceğim.”

“Git,” dedim tekrar biraz çaresizlik içinde yalvararak. En sonunda, gitti. Arabası giriş avlusundan trafiğe girerken, karanlığı farlarıyla aydınlattı.

Otelin lobisine açılan üç taş basamağı bitkin bir halde çıkarken, tam gitmeden önce söylediklerinin bir sözden çok bir tehdit gibi olduğunu düşünmeden edemedim.

Nihayet odama girdiğimde, saatin onu birkaç dakika geçtiğini görerek şaşırdım. Çok daha geç olmuş gibiydi. Ayakkabılarımı fırlatırcasına çıkarıp, minnetle yatağa girdim. Yastıkları arkama bir piramit gibi dizdikten sonra da şifoniyerdeki lambayı kapatıp sırt üstü uzandım ve gözlerimi yumdum. Baş ağrım hâlâ şiddetliydi ve gece boyunca devam edeceğinden korkuyordum. Ayrıca, tekrar ağrı kesici alamayacağım kadar erken olduğunu ve o hızda gittiğim takdirde, şişenin düğünden çok önce biteceğini de biliyordum. Bu yüzden, ne kadar ilaç aldığıma dikkat etmeliydim.

Tam on beş dakika boyunca zihnimi rahatlatmaya çalıştım, ama zihnim bunu reddetti. O gün olanlar adeta ağır çekim sahneleri gibi çatlamak üzere olan zihnime doluyordu. Janet’in ölen oğlundan ve benim onun için ne kadar önemli olduğumdan söz ederkenki bakışları tekrar tekrar gözleri-

min önünde canlandı. Matt de aynı iddiada bulunduğunda, bunu yine reddettiğimi duydum. Her ikisinin de haklı olduğuna inanamadım. *Herkesin* haklı çıktığına inanamadım.

O kadar da kör gibi davranmış olabilir miydim? İlişkimizdeki öylesine hayati bir gerçeği gözden kaçırmış olabilir miydim? Bu soruları yanıtlamak mümkün değildi. Bu konuda asla emin olmayacağımı bilmenin trajedisi, düşüncelerimin Jimmy'ye kadar uzanmasına neden oldu. Ona o anda, oracıkta her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı; sesini duymak ve gözlerinde bana her baktığında beliren o gülümsemeyi görmek istiyordum.

Bilinçli bir karar vermek için duraksamadan, ayaklarımı yataktan aşağı savurdum ve ayakkabılarımı giydim. Vaktin ne kadar geç olduğu umurunda değildi. Bu soruları sorabileceğim, söyleyeceklerimi söyleyebileceğim tek bir yer olduğunu biliyordum.

Bana daha yirmi dakika önce iyi geceler dileyen şaşkın kapı görevlisinin yanından tekrar geçtiğimde, hava biraz daha soğumuştı. Köşeyi dönüp hedefime doğru yürümeye başladığımda, soğuk rüzgar suratımı uyuşturdu. Birisi bana dışarıda ne aradığımı soracak olursa, baş ağrımı dindirmek için yürüyüş yaptığımı söyleyebilirdim, ama gerçekte bambaşka tür bir huzura ihtiyacım vardı. Hem gideceğim yer beni korkutmuyordu. Nasıl korkutabilirdi ki? Sevdiğiniz birisinin hayaletinden korkamazdınız.

Karanlık sokaklarda neredeyse kimsecikler yoktu; dışarısı geceleyin yürüyüş yapılamayacak kadar soğuktu. Ayaklarım ince bir buz tabakasıyla kaplanmaya başlamış olan

kaldırımda çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Rüzgar buz gibi dişlerini suratıma geçirince, çenemi fularıma biraz daha gömüp, gaddar çenesine çelik bir gibi bir kararlılıkla ilerlemeye başladım.

Son sokağın da köşesinden dönüp kiliseyi görünce, bir an için tereddüt eder gibi oldum. Yakınlarında mağazalar, ya da evler olmayan bir tepede tek başıma durdum. En yakındaki şey, kasabanın tren istasyonuydu ve neredeyse beş kilometre uzaklıktaydı. Açık bir günde bile, kırmızı tuğlalı istasyon binası kilisenin yüksek demir parmaklıkları yüzünden görünmüyordu. Belki de orasının her yerden uzak oluşunun sebebi bir huzur ve sükunet hissi yaratmaktı, ama o karanlık Aralık gecesinde, o iki his bana çok uzaktı.

Parmaklıkların arasındaki büyük kemerli kapıya doğru yürürken, kapı kilitliyse ne yaparım diye düşündüm. Üstünden mi atlardım? Başımı kaldırıp parmaklıkların ne kadar yüksek olduğunu görünce... Hayır, bunu yapamazdım. O durumda, sabah geri dönerim diye düşündüm. Ama Jimmy'yle o son derece gerçek ve fiziksel bağlantıyı kurma telaşı öylesine güçlüydü ki, ertesi güne kadar bekleyebileceğimi sanmıyordum.

Kapı iyi yağlanmış menteşeleri sayesinde kolaylıkla açıldı. Tuhaftı, çünkü gıcırdayacağından ve o basmakalıp durumu tamamlayacağından emindim.

Kilisenin avlusuna girdiğim anda, cesaretim kırılır gibi oldu. Gecenin o vakti, ıssız bir mezarlıkta dolanmak resmen çılgınlık değil miydi? Filmlerde kadın kahramanları hep tek başlarına mezarlığa gittikleri için yerden yere vurmaz mıydım?

Yaklaşan bir araba sesi beni irkiltti ve ne yaptığımı düşünmeden arabanın farlarının bulunduğu yeri belli etmemesi için iri bir meşe ağacının ardına gizlendim. Yoldan geçen arabaların beni görebileceğini unutmuştum. Hem beyaz renkli uzun paltomla gizli kapaklı işler yapmaya da elverişli değildim. Ceza alabileceğim bir suç işleyip işlemediğimden, ya da izinsiz bir yere girip girmediğimden emin değildim, davranışlarımı savunmak üzere kendimi bir karakolda bularak da geceyi sonlandırmak istemiyordum. Gizlendiğim için daha fazla tereddüt etmedim ve araba gözden kaybolur kaybolmaz ağaçtan uzaklaşıp, yeni bir kararlılıkla ufak mezarlığın bulunduğu, kilisenin arka tarafındaki alana ilerledim.

Mezarlığın o kısmında fazla mezar yoktu. Daha büyük ve eski olan kısım kilisenin diğer tarafındaydı ve bulunduğu taraftaki yeşillik alan hâlâ yeni sahiplerinin gelmesini bekliyordu. Bir diğer kasabadaki büyük krematoryum nispeten bu daha geleneksel huzur yerindeki az sayıda bulunan yeni mezarların sebebi olabilirdi. İçgüdüsel bir biçimde Janet'ın oğlunu ziyaret edebileceği daha yakın bir yer olmasını istediğini biliyordum. Ayrıca, Jimmy'nin mezarını bulabilmenin en iyi yolunun en bakımlı mezarı aramak olduğunu da biliyordum.

Aradığım yeri bulmam uzun sürmedi. Granit mezar taşlarının arasında yarım düzine kadar, yürekleri parçalayan mezar taşını okuduktan sonra buldum. 'Sevgili kocam' 'Sevgili büyükannem' 'Değerli babam'. Onca acı, onca gözyaşı ve donmuş toprağın neredeyse bu hislerden ~~aynı~~ ması gerekiyordu.

Jimmy'nin mezarı alanın kenarına yakındı ve komşularından açıkça daha yeni olduğu belliydi. Mezar taşı kış ayının yanardöner yansıması altında parlıyormuş gibi gözüken ıslıl ıslıl beyaz mermerdendi. Etrafından dolanıp, yazıyı okumadan önce kendimi hazırlamaya çalıştım.

“Jimmy Kendall. 18 yaşında çok erken kaybedilmiş bir hayat. Çok sevgili bir oğul ve vefakar bir arkadaş. Sana olan sevgimiz sonsuza dek yaşayacak.”

İçimden öylesine müthiş bir acıyla birlikte bir hıçkırık koptu ki, bir insan sesinden ziyade acı çeken bir hayvan sesi gibiydi. Mezarının yanındaki soğuk çimlerin üstüne çökerken, dizlerimin boşaldığını hissettim. Oraya hislerimi olduğu gibi anlatmak için gitmiştim, ama hiçbirini yaşadığım ve giderek artan acı yüzünden yüzeye çıkamadı. Seneler boyunca, bir kabulleniş noktasına vardığımı düşünmüştüm, ama o anda açık bir yaranın üstüne ince bir rol perdesi çekmiş olduğumu fark ettim. Tek bir sözcük bile söyleyemiyordum; sadece dizlerimin üstünde yavaşça ileri geri sallanıyor, tekrar tekrar ismini fısıldıyordum.

Çok acı vericiydi. O gece, o acıyla ne fiziksel, ne de zihinsel olarak başa çıkamayacak kadar güçsüzdüm. Oraya gitmiş olmak bile çılgınlıktı. Hafif ve hüznün dolu hıçkırıklarla sarsılırken, ağır ağır ayağa kalktım ve tam öne doğru düşmek üzereyken, buz gibi kaygan çimlere elimi savurarak ayakta kalmayı başardım. Başım birden boynumun tutamayacağı kadar ağırlaşmış, aniden tuhaflaşmıştı. Cılız ve çaresizlik dolu bir ses çıkararak, beni ayakta tutan kolum boşa gitti ve mezarın yanındaki sert ve buz gibi zemine düştüm.

Başımın ağrısı artık boynumun ve omuzlarımın tamamı-

m kaplamıştı; düşerken bir taşa mı çarptım diye düşündüm. Ama yanağımın altında hissettiğim soğuk çimlerden taş göremedim. Çok ağır bir biçimde, başımın her hareketini hafif yapmaya çalışarak her iki elimi de iki yanıma, toprağa dayayacak biçimde kollarımı geriye çektim. Kendimi kaldırmaya çalıştım, ama bedenimdeki son gücü de kullanırken, titreyen kollarım boşaldı. Birkaç nafile denemeden sonra, o şekilde ayağa kalkamayacağımı anladım.

Birden, içinde bulunduğum tehlike beni dehşete düşürdü. Issız bir mezarlıkta yere yığılmıştım, hastalanmıştım ve neredeyse hiç kıpırdayamıyordum. Ortalıkta kimse yoktu; en azından sabaha kadar da kimse beni aramazdı. Orada *ölebilirdim*. Bu ürkünç düşünce, başımı bir mengene gibi sıkıp deldi. Soğuktan donarak, ya da ısı kaybından ölmenin ne kadar vakit alacağını düşündüm. Ama pes etmenin ve hayatımı kurtarıırken ölen çocuğun yanında yatarak ölmenin de başıma gelmeyeceğini biliyordum.

Başımdaki o feci ağrıyı hissetmemeye çalışarak, yavaş yavaş yana yuvarlanmaya çalıştım. Çok az ilerleme kaydediyordum ve her hareketim boynuma beni paralize eden sancılar saplıyordu. Birkaç sefer, soluklanmak için durdum ve yaşama isteğiyle değil, babamın beni kaybettiğinde, özellikle de o şartlar altında kaybettiğinde, neler hissedeceğini bilerek güç topladım.

En sonunda, biraz soluklanıp, dizlerimi gayretle göğsüme çektim. En azından, bedenimin o kısmı ağrıyordu, ama kendimi tuhaf bir biçimde uyuşmuş hissediyordum. Bunun donmuş zeminde yatmanın bir sonucu olabileceğini düşündüm. Ayaklarım o pozisyondayken, bir sonraki hare-

ketimi o kadar da başarılı bir biçimde yapamayacağımı fark ettim. Fazla gücüm kalmamıştı. Ya başaracaktım, ya da ölecektim. Destek almak için kollarıma dayandım, içime derin bir nefes çektim, içimde tuttum ve Herkül'ü aratmayan bir çabayla dizlerimin üstüne yuvarlandım.

Gözlerimin ardında parlak ve minik kıvılcımlar belirdi. Bayılmak üzere olduğumu hissettim ve yere yığılmamak için var gücümle alt dudağımı ısırđım. Bayılma hissi dinince, dikkatle gözlerimi açtım. Hâlâ dizlerimle ellerimin üstündeydim ve bayılmadığım için o kadar sevinmişim ki, gözlerimde bir sorun olduğunu anlamam biraz vakit aldı. Ciddi bir sorun vardı. Donmuş dudaklarımdan istemsiz ve saf bir dehşet çığlığı yükseldi. Sağ gözüm hiç görmüyordu, sol gözümün görüş alanıysa sadece bir tünel gibi ilerliyordu ve çevresinde bir pus vardı. Bunun soğukla, beden ısımin düşmesiyle, ya da yoğun bir acı hissiyle ilgisi olmadığını biliyordum. Görme yeteneğimi kaybetmem, akılsızca üstünde durmadığım bir dizi tıbbi tavsiyedeki son vahim uyarıydı.

Paniğ'e kapılmak gibi bir şansım olmadığını kendime hatırlatarak, sol elimle etrafımı yoklayarak Jiminy'nin mezar taşını buldum ve pelte gibi olmuş bacaklarımin üstünde doğruldum. Cep telefonumu aptallık ederek otel odasında unuttuğumu fark edince, tek yardım bulabilme umudum yola çıkmayı denemek oldu. Birilerinin saygısızlık etmemi göz ardı edeceğini, mezar taşlarını dayanak olarak kullandığıma kızmayacağını umarak, yavaş yavaş, sendeleyerek mezarlıkta ilerlemeye başladım.

Sol gözümün görüş alanı da büyük bir hızla azalıyor

gibiymi; daire biçimindeki görüş alanı, bana dar bir tüpten bakıyormuşum hissi veriyordu. Bunun kalıcı olabileceğine dair hissettiğim dehşeti dindirmeye çalıştım. Bu korkunun zihnimi ele geçirmesine, ya da yorgunluğun bedenimi yok etmesine izin veremezdim. Çok zordu; özellikle de içimden geçen tek şey bir yere uzanmak ve gözlerimi o acıyla karışık kabusu unutmak için yummayı isterken. Yürümekte bile zorlanmaya başlamıştım; attığım her güçsüz adım, tıpkı yeni kendisine gelmiş bir zombinininki kadar akıcıydı.

Son mezar taşını da geçtikten sonra, uzaktan bir ses geldiğini duyduğumu sandım. İstasyondan kalkan bir tren miydi, yoksa bir araba bana doğru mu geliyordu? Saat muhtemelen henüz on bir bile olmamıştı; yani, birileri arabayla yoldan geçebilirdi. Yol sessiz olduğu halde, arada sırada bir araba geçebilirdi. Ama durduğum yerde, kilisenin ve etrafındaki ağaçların arasında, kimsenin beni göremeyeceğini biliyordum. Ses yakınlaştı. Bir *araba* sesiydi.

“İmdat!” diye bağırdım nafile yere. “Lütfen durun, imdat!”

Öne atılıp koşmaya ve arabayı durdurmak için kollarımı kaldırıp sallamaya başladım. Bir sürü hatayla dolu bir gecede yaptığım son hata bu oldu. Ayakta duramazken koşmak, aslında pek de seçenekler dahilinde değildi. Ya da göremezken. Tam yüz üstü yere ve sonsuzluğa düşmek üzereyken, arabanın farları yıldızlarla kaplı göğe doğru bir kavis çizdi.

3

CANAN

❖ Fark ettiğim ilk şey tuhaf bir biçimde büyüdüğünü hissettiğim başımda giderek artan bir sızlamaydı. Başımı ağır bir biçimde azıcık oynattım ve bandajların çarşaf-larda çıkardığı hafif hışırtıyı duydum. Bir deneme yapmak için kolumu kaldırmaya çalıştım, ama kolumu çeken bir şey canımı acıtınca durdum. Bir tür makineye bağlıyım. Tam arkamdaki bir cihazdan gelen düzenli bir biplleme sesi, bana hem bir gözlem cihazma, hem de seruma bağlı olduğumu teyit ediyordu. Belli ki bir hastanedeydim, ama neden hiçbir şey göremiyordum?

Birkaç kere gözlerimi kırptırdım; gözkapaklarım hiçbir tepki vermedi ve hiçbir şey değişmedi. Her şey hâlâ karanlıktaydı. Neden göremiyordum? Bana neler olmuştu? İçime güçlü bir panik dalgasının yayıldığını hissettim. Neden hatırlayamıyordum? Başımda ve gözlerimde ne tür bir sorun vardı? Hatırlamak için kendimi zorladım. Önceki günle ilgili bölük pörçük görüntüler geçti gözlerimin önünden. Eski evimi ziyaret ettiğimi, sonra bir film ileri sarılmış gibi bir restoranda olduğumu hatırladım. Sonra da otele geri dönmüştüm. Bir taksiyle mi dönmüştüm? Hatırlayamıyor-

dum. Odama girmiştim... Sonra... Hiçbir şey. Anılarımin geri kalanının olması gereken yerde kocaman bir boşluk vardı.

Tüplere ve hortumlara rağmen hareket etmeye, doğrulmaya çalıştım. Bu zayıf çabam odadaki birisini harekete geçirdi.

“Merhaba. Aramıza hoş geldin, Rachel. Uyandığını görmek güzel. Hemen babanı çağırayım.”

Bir kapının açıldığını ve ayak seslerinin hızla yankı yapan bir koridorda ilerlediğini duydum. Uyuşuk dudaklarımı bir soru sormak için kıpırdattığımda, odada yalnız olduğumu anladım.

Konuşan kadın babama telefon mu açacaktı? Hastane-de olduğumu ona çoktan haber vermişler miydi? Babamın bu habere nasıl tepki vereceğini düşününce dehşet içinde kaldım. Babam o sırada hayatında başka bir sorunla uğraşamayacak kadar hastaydı. Telefonu yatağa kadar getirip getiremeyeceklerini merak ettim. Belki de babam sırf sesimi duyarak iyi olduğumu anlayabilir ve rahatlayabilirdi. Ama sorunun ne olduğunu bilmiyorken, onu nasıl sakinleştirip rahatlatacaktım? Nafile yere bıkkınlıkla ve öfkeyle inledim.

“Hey, hey... Bunlara gerek yok. Her şey yoluna girecek.”

Hızlı ve kendinden emin ayak sesleri yatağa yaklaştı. Bu, nasıl olabilirdi?

Acı çekecek olsam da başımı kaldırmaya çalıştım. Başım zaten yaşadığım şok yüzünden fıldır fıldır dönüyordu.

“Baba? Baba, sen misin?”

Ilık ve tanıdık sert bir el, hastane çarşıflarının üstünde hareketsiz duran elimi kavradı.

“Tabii ki benim, hayatım.” Yanağımı öpmek için eğildiğinde, nefesi suratımı ılttı, sakalı yanağıma sürtündü.

“Ah, baba...” diye konuşmaya başladım, ama ona binlerce şey söyleyebilecekken, söylemem *gerektiği* halde, bunların hiçbirini söyleyemedim. Birden, kendimi hıçkırıklar içinde sarsılıp ağlarken buldum.

“Şakin ol, sakin ol, geçti,” diye mırıldanan babam hemen telaşla elimi okşamaya koyuldu. O anda hiçbir şey göremesem bile, suratındaki ifadeyi tahmin edebiliyordum. Küçüklüğümde ve çalkantılı ergenlik yıllarımda bile, babam ağlamamdan çok etkilenirdi. Bununla başa çıkmasının ne kadar zor olduğunu bildiğimden, ağlamamak için büyük bir çaba sarf ettim.

“Burada olduğuna ne kadar sevindiğimi anlatamam, babacığım,” diye burnumu çektim. Ona küçüklüğümdeki gibi hitap ettiğimi bile sonradan fark ettim.

“İyi olduğunu görmek beni mutlu etti, hayatım. Buraya ilk geldiğimde seni o halde görünce, ne kadar korktuğumu bilemezsin... Her yerden tüpler ve hortumlar sarkıyordu. Bana çok kötü şeyler hatırlattı.” Sesinden ne demek istediğini anladım. Beni hastanede görünce, kaza gecesini düşünmeden edememiş olmalıydı.

Ben tıpkı o sırada üstünde yattığım gibi bir yatakta yattarken, babamın günlerce başımda nöbet tutarken hissettiği acıyı ancak tahmin edebilirdim. Bilinçsizce ve hiç tepki vermeden yattığım süre boyunca hissettiği o saf dehşeti bana ancak aylar sonra anlatabilmişti. Doktorlar onu sade-

ce zamana ihtiyacım olduğu konusunda ikna ettikleri halde; yoğun bakımın beynim zarar almadan nefes alıp vermemi sağladığını ve *tamamıyla* iyileşeceğimi söyledikleri halde, yine de gözlerimi açana dek içi içini yemiş olmalıydı.

Gözlerimi açtığım an, babamın rahatladığı, benim de rahatlamaya başladığım andı. Bana o korkunç haberi vermeyi geciktirmesine izin vermemiştim; *'daha güçlü'* olduğum bir ana kadar beklemek istememişti. İşin aslı, en yakın arkadaşınızın hayatınızı kurtarıırken öldüğü haberini duyacak kadar kim güçlü olabilirdi?

Beş sene önceki kaza, benim gibi babamın da yine aklına gelmiş olmalıydı.

“Kazanın anıları,” dedim yavaşça.

“Kaza mı?” dedi şaşkınlıkla. “Hayır, hayatım. Zavallı annenle ilgili anılardan söz ediyordum.”

O kadar kafam karışmıştı ki. Babam nadiren annemden söz ederdi. Sanırım, beni kaybedeceği düşüncesi çok acı anıları düşünmesine neden olmuştu. Nasıl yanıt vereceğimi bilemedim, ama kapının açıldığını ve birkaç kişinin içeri girdiğini duyunca, buna gerek kalmadı.

“Merhaba, doktor,” dedi babam. İçeri giren adamı tanıdığı, hatta gayet iyi tanıdığı sesinden belliydi. İlk kez aklıma şu soruyu sormak geldi:

“Ne kadar süredir buradayım?”

“Otuz altı saati biraz geçti, küçük hanım,” dedi doktor beni sakinleştirmek için yumuşak bir ses tonuyla. Sakin falan hissetmedim. Zamana karşı oynanan bir oyun gibi, zihnim çaresizlik içinde başıma neler geldiğinin parçalarını bir yapboz oyunu gibi birleştirmeye çalıştı. İki terminal

arasında bir elektrik hattı gerilmiş gibi, birden mezarlığı, feci baş ağrısını ve bir anda kör kalışımı hatırladım. Her şeyi hatırladım.

Bir şeye bağlı olmayan kolumu kaldırıp bandajlı başıma elledim. “Baş ağrıları için ameliyat mı yapmak zorunda kaldınız? Ya körlük?”

Doktorum komik bir şey söylemişim gibi güldü. O durumda nasıl olur da dediklerimi komik bulabilirdi?

“Ah, Rachel, sen kör değilsin ki.”

“Ama göremiyorum!” diye cıyaktım.

Doktor yine güldü, hatta bu sefer babam da ona eşlik etti.

“Çünkü gözlerin bandajlı. Ufak tefek çizikler oluşmuş... Muhtemelen, yüz üstü yere düştüğünde, ufak çakıl parçaları gözlerine girmiş. Başını gerçekten de çok sert vurmuşsun.”

Başımı hemşirenin sesinin geldiği yöne çevirdim. Neler diyordu? Ya beni görmüyor, ya da ona resmen geri zekalı olduğunu söylüyormuşum gibi suratımda oluşan ifadeyi görmezden geliyordu.

“Dr. Tulloch bu yüzden burada. Bandajları çıkarıp dikişleri kontrol etmek için.”

“Ama başımı *vurmadım*,” dedim ısrarla. Babamın tekrar elimi tuttuğunu hissettim.

“Sakin ol, Rachel, kendini üzme. İlk başlarda, biraz bulanık göreceksin.”

“Başımı vurmuş olsaydım hatırlardım,” dedim istemeden de olsa sert bir tavırla. “Başım ağrımaya başlamıştı,” dedim açıklamaya çalışarak. “Dayanılmaz bir ağrıydı.”

“Şu anda da başın ağrıyor mu?” diye sordu doktor merakla.

“Şey, hayır,” dedim. O anda, ilk kez başım sızladığı halde, son sıralarda yaşadığım feci ağrılar gibi olmadığını fark ettim. “Biraz sızlıyor gibi...”

“Eminim ki sızlıyordur. Bir, iki güne geçer. Hemşire hanımın da dediği gibi, çok kötü düşmüşsün.”

Daha da itiraz ederdim, ama ellerin başımın arkasına uzandığını ve bandajları çözmeye başladığını hissettim. Bandajların her açılışında, hissettiğim baskı ve endişe hissi azaldı. Mumya halimden kurtulunca, büyük bir hayal kırıklığına uğradım.

“Hâlâ hiçbir şey göremiyorum. Hâlâ körüm!”

Doktor bu sefer biraz daha sabırsız bir ses tonuyla konuştu. Muhtemelen, durumu abarttığımı düşünüyordu.

“Buradan kalkıp bir kör bastonu almadan önce, bırak da sargı bezini çıkarayım, küçük hanım. Hemşire, lütfen perdeleri çeker misiniz?”

Babam buna karşı çıkacak olsa da doktordan hoşlanmadığımı hissedip, başımı sese doğru çevirdim ve doktorun gözkapaklarımı örten daire biçimindeki sargı bezlerini de çıkarmasına izin verdim. Gözlerimi büyük bir rahatlıkla ilk kez kırptırdım. Oda perdelerin çekilmesiyle birlikte kararmıştı, ama yarı kapalı perdelerin arasından içeride dört kişinin olduğunu görebileceğim kadar ışık sızıyordu: doktor, yanındaki beyaz önlüklü genç adam, hemşire ve yatağın diğer yanında da babam.

“Şekiller görebiliyorum,” dedim sevinç ve şaşkınlıkla karışık bir sesle. “Biraz bulanık, ama...”

“Biraz bekle. Hemşire hanım, perdeleri biraz daha açabilir miyiz lütfen?”

Kadın söyleneni yaptı. Birden, her şey netleşmeye başladı: Beyaz saçlı kıdemli doktoru, gözlüklü stajyeri, orta yaşlı hemşireyi görebildim. Suratımda kocaman bir gülümseme belirince, onlar da gülümseyerek karşılık verdiler.

Babama baktığım andaysa, suratımdaki gülümseme donuverdi, suratımda tuhaf bir ifade belirdi.

“Rachel, sorun nedir? Doktor! Doktor, sorun nedir?”

Doktor derhal yanıma gelip ufak bir el feneriyle gözlerimi ve tepkilerimi kontrol etti, ama başımı çevirip yine babama baktım.

“Rachel, bana sorunun ne olduğunu söyler misin?” dedi doktor. “Acı mı hissediyorsun, görüşünde bir sorun mu var?”

Sorun mu? Tabii ki bir sorun vardı. Ama doktorun sözünü ettiği gibi bir şey değildi.

“Hayır, gayet iyi görebiliyorum. Her şey net.”

“Ne oldu peki?”

“Babam.”

“Ben mi?” Babamın akli fena karışmıştı. Eh, ben de aynı durumdaydım. Yavaşça ona bakmaya ve suratına odaklanmaya çalıştım. Ama gördüğüm şeyi aklım almadı. Doktorun sesi biraz alçalınca, ruh hastalarıyla öyle konuştuğunu tahmin ettim.

“Babana ne olmuş?”

Yanıt veremedim.

“Rachel, tatlım, beni korkutuyorsun. Bize sorunun ne olduğunu söyler misin?”

“Babanda bir tuhafılık mı var, Rachel?”

Yanıt vermek için önce doktora, sonra da hayattaki tek ebeveynime baktım. Yeniden görme becerisi kazanan gözlerimi babamın tombul yanaklarına, parlak gözlerine (tam o anda endişeli bakıyordu) ve hep spor salonuna gidip kurtulmak istediği karnına baktım. Üç hafta önce gördüğüm yıpranmış, erken yaşlanmış ve kanserden bitap düşmüş adamdan eser yoktu.

“Hayır! Sorun da bu ya zaten? Babam gayet iyi görünüyor!”

CANAN

Aralık 2013

Yine Beş Sene Sonra...

✠ Adam ben onu fark etmeden önce, uzunca bir süre beni izlemiş olmalıydı. Kalabalık metro platformunda yanımda durmuş bile olsa onu fark etmezdim, çünkü insanlar her Cuma gecesi olduğu gibi Londra'dan kaçmak istercesine platforma istiflenmişti. Hat değiştirirken fayanslı geçitlerde dolanırken, iş çıkışı saatinde ufak valizimi çekiştirmekten başka bir şeyin farkında değildim. Elli kişinin ayağına basıp özür dilemiştim. Yolculuğa çıkmak için o kadar geç saate kalmak bir hataydı. O sabah, Matt'in de önerdiği gibi onunla birlikte arabayla gitmek çok daha mantıklı olurdu, ama üstünde çalıştığım makaleyle ilgili değiştiremeyeceğim bir teslim tarihi vardı ve işimi yüz üstü bırakamazdım.

"Seni bekleyeyim mi? İşin bittiğinde arabayla gidebiliriz."

Bir süre bunu düşünmüş, sonra yapamayacağıma karar vermiştim.

“İkimizin de geç kalmasının bir anlamı yok. Sen önden git, ben de işimi bitirip son trene yetişirim.”

Bunu söylediğimde, çok iyi bir fikir gibi gelmişti, ama o sırada... Eh, pek de iyi değildi. Peşimde bir valiz sürükleyerek kalabalığı yarmaya çalışma çabalarım arasında (valizim beş kişinin ayağının üstünden geçmişti), çılgınlar gibi saatime bakıyor, Londra’dan Great Bishopsford’a giden ana trene yetişmek için vaktimin azaldığını hissediyordum. O hızla, tatlılar servis edilirken restorana yetişirsem şanslı olacaktım. Sarah’yı yüz üstü bırakacak olmanın verdiği suçluluk duygusuyla, adımlarımı sıklaştırmış ve iki iş adamının arasından geçmiştim. Adamlardan biri pek de hoş olmayan bir lafla yanıt vermişti.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım, ama özrümün duyulup duyulmadığını görmek için arkama bile bakmadım.

Tekrar saatime baktım. Trenin kalkmasına yirmi dakikadan az kalmıştı. Yetişebilmek için koşmam gerekiyordu. Kolumu indirdiğim anda, müthiş bir parlaklık gözlerimi kamaştırdı ve bir anlığına bir araba farının yansımasında ışıldadı. Kahretsin! Ne kadar bitkin olduğumu o anda fark ettim, çünkü eve dönerken metroya binmeden önce en son ne zaman yüzüğümü gizlemeyi unuttuğumu hatırlamıyordum. Hızla parmağımdaki iri elmas yüzüğü tersine çevirip avucuma gizledim. Parmağımda sadece platin bir yüzük gözükiyordu. Matt yüzüğümü çıkarmayı ya da gizlemeyi unuttuğumu duysa çok sinirlenirdi. Yüzüğümü yolculuk yaparken takmamdan hoşlanmazdı, ama o kadar muhteşem bir nişan yüzüğünü olup da bunu sürekli olarak saklamanın ne anlamı vardı?

Nasıl olduğunu bilemiyordum, ama trene birkaç saniye kala yetiştim. Platformda koşturduğum için, valizimi üst rafa tıkıp alışık olmadığım bir yorgunlukla bacaklarım titreyerek yerime otururken, kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyordu. Kendi kendime o senenin yeni yıl kararı olarak, her ay tonla para ödediğim, ama üç ayı aşkın bir süredir uğramadığım spor salonuna *devam* edeceğime söz verdim. Hayatımın birçok farklı alanı gibi, yapmak istediğim her iyi şey de üstüme bir çığ gibi yığılan *işlerin* altına gömülmüştü.

Matt'ın de en az benim kadar yoğun bir iş hayatı olduğuna, çok çalışmam gerektiğini anlayışla karşılaşmasına sevinliyordum; yoksa o kadar süre asla ilişkimizi sürdüremezdik. Ofiste geçen uzun saatler; son dakikada iptal edilmek zorunda kalınan planlar; geç vakitlere kadar çalışılan günler ve hafta sonları; tüm bunlara ikimiz de alışmıştık. Bunu düşündüğümde, işle ilgili olmayan *herhangi* bir şey düşündüğümde, insanların nasıl başarılı bir kariyerle bir ilişkiyi dengelediklerine hayret ediyordum. Zihnimin gerisinde, bana hayatımızın o şekilde devam etmemesi gerektiğini söyleyen bir ses olsa bile, bunu duymazdan geliyor, geçici bir dönem olduğunu, bir sonraki sene her şeyin yoluna gireceğini ve en sonunda Matt'le birlikte yaşayabileceğimiz bir yer bulacağımızı söylüyordum kendime. Tabii, ev bakanak için işlerimizden fırsat bulabilirsek.

Belki de kendimi çalıştığım dergide hâlâ 'yeni kız' olarak görmesem, biraz daha rahatlayabilirdim. Ama ne vakit daha az çalışmayı düşünecek olsam, mülakatımda müstakbel patronlarımın özgeçmişimi okurken ve yerel bir gazetedeki iki senelik deneyimimden tüm ayrıntılarıyla söz ederken işe

alınacağıma dair hissettiğim şüpheyi hissediyordum. Ama tüm bunlara rağmen, en azından kağıt üstünde benden çok daha vasıflı ve deneyimli olan kişiler değil, ben işe alınmıştım. Bu, sekiz ay önce gerçekleşmişti ve ben hâlâ onlara, daha da önemlisi kendime, doğru kararı verdiklerini ispatlamaya çalışıyordum. İşe her gün ilk gelen ve en son ayrılan olmam gerekiyorsa... Bunu yapmak zorundaydım. Bir süreliğine.

Ama nişanlımdan ziyade, ofisin gece temizlikçilerini daha fazla görmeye başladığımı fark ettiğimde, belki de iş yükümü biraz hafifletmenin iyi olabileceğini düşünmüştüm. Hem ihmal ettiğim tek kişi Matt değildi. Babamı görmek için Great Bishopsford'a neredeyse altı aydır gitmemiştim ve Aralık'ta Sarah'nın düğünü için Denver'a gideceğimi bilerek onu ziyaret etmeyi sürekli olarak ertelemenin de bana yakışmadığının farkındaydım.

Tren sarsılarak bir istasyona girdi, bekleme alanında yanlarından geçtiğimiz yolcular rengarenk bir bulanıklık gibi göründü. Tekrar hızla karanlığa girdiğimizde, koridorun diğer tarafında karşı çaprazımda oturan adamın yansımasını fark ettim. Zifiri karanlık camıma yansıyor, yerinde dimdik oturan iri yarı, kelleşmeye yüz tutmuş bir adamı gösteriyordu. Adam diğer yolcular gibi vakit geçirmek için ne bir gazete okuyordu, ne de iPod'undan müzik dinliyordu. Hayır, bu adamın aklında tek bir şey var gibiydi. Ben. Yerimden kıvıldamadığım halde, adam onun bana baktığını fark ettiğimi anlamış olmalıydı. Normal bir insan gibi, utanıp başını başka yöne çevirmedi. Tam aksine, bana daha da dikkatle bakmaya başladı ve ağır ağır çirkin ve çarpık

dişlerini göstererek sırttı. Sırtımdan aşağı nedensiz yere buz gibi terlerin aktığını hissettim.

Çantamdan bir dergi çıkarıp, içgüdüsel bir korumacı hareketle, bedenimi koridordan pencereme doğru çevirdim. On, on beş sayfa kadar çevirdim, ama ne okuduğumu bile anlamamıştım. Fiziksel olarak adamın dikkatle bana baktığına emindim; pencereye kaçamak bakışlar fırlattığımda, haklı olduğumu gördüm. Bu kaçamak bakışlardan birinde, adamın ona baktığını görmesi de büyük bir şanssızlıktı. Yine ağır ağır o çirkin gülünsemeyle karşılık verdi ve belli belirsiz dudaklarını yaladı.

Bu kadarı bana yetti. Farklı bir kadın olmuş olsaydım, başımı kaldırıp ya sözel olarak, ya da imalı bir bakışla adama meydan okurdum. Ama o kadınlardan biri değildim. Kendimi aptal gibi hissederek ve saf bir içgüdüyle hareket ederek, yanımdaki koltuktan paltomu aldım ve biraz daha uzakta, karşı taraftaki boş koltuklardan birine geçtim. Koltukların arasındaki daracık koridorda ilerlerken, arkamdan alçak, pis ve keyifli bir gülme sesi duydum.

Bir kitap okumaya dalmış orta yaşlı bir kadının tam karşısına oturdum. Sırtımı adama dönmüştüm ve yansımasını artık göremiyordum. Ama rahatlamak yerine, bunu yaptığımı neredeyse oturduğum anda pişman oldum, çünkü adamın nerede olduğunu göremediğim için, kendimi daha da savunmasız hissettim. Çok saçmaydı. Neden o kadar korkmuştum ki? Erkeklerden istenmeyen bir ilgiyi ilk defa savuşturmuyordum. Eski okul arkadaşım Cathy'yle aynı kategoride olmasam da, idare edecek kadar çekici herhangi bir genç kadın normal şartlar altında bir erkeğin talep

edilmemiş davranışlarıyla hiç düşünmeden başa çıkabilirdi. Ama bu adamın bana karşı niyetinin o tanıdık kategoriye düşmediğini hissediyordum.

Hayatımda yaptığım en rahatsızlık verici tren yolculuklarından biriydi, ama en azından içerisinin kalabalık oluşunun verdiği bir güven vardı. Biletçi biletleri kontrol etmek için geldiğinde, bir salise için adamdan söz etsem mi diye düşündüm. Ama sonra bundan hemen vazgeçtim. Adam bana ne kadar pis pis bakmış olsa da, biletçiye söylemem için geçerli bir neden yoktu. Bu tür bir şikayete verilebilecek kaçınılmaz yanıtı tahmin edebiliyordum: “Size ‘tuhaf tuhaf’ mı bakıyordu, hanımefendi?” ama şikayetimi yutkunarak içime atarken bile, biletçi bakışlarımdan endişeli olduğumu anlamış olacaktı ki, biletimi kontrol ettikten sonra durdu ve dikkatle bana baktı.

“İyi misiniz? Biraz şey görünüyorsunuz...” dedi. Söylemediği kısmı ben içimden doldurdum: paranoyak/manik/çatlak gibi. Karşımda oturan kadın kitabını indirdi ve açık açık vereceğim yanıtı bekledi. Her zamanki gibi evine dönerken, monotonluğu yok edecek ufak bir olay yaşanıyordu ne de olsa. Ama onu seve seve hayal kırıklığına uğrattım.

“Hayır, iyiyim, teşekkür ederim. Sadece bu geceki o özel bir akşam yemeğine geç kalacağım için endişeleniyorum, o kadar.”

“Anlıyorum, ama tren rötarsız kalktı. O yüzden, bu sefer İngiliz Demiryollarını suçlayamazsınız,” diye espri yaptı biletçi. Ben de gülerек ona eşlik ettim, ama sesim bana bile fazla neşeli ve zorlama geldi.

Biletçi hemen arkamdaki dörtlü koltuklara geçerken,

arkama bakma riskini göze aldım ve kırıışık, ten rengi bir ceket giymiş iri yarı bir adamın vagondan çıkıp telaşla yandaki vagona ilerlediğini gördüm. Öylesine yüksek sesle bir oh çektim ki, karşımdaki kadın bir kez daha kitabını indirip meraklı gözlerle bana baktı. Kısa bir gülümsemeyle yanıt verip, bakışlarımı dergime çevirdim.

Trenin ritmi insanı o kadar sersemletiyordu ki, çok geçmeden dergimi indirdim ve başımı arkaya biraz daha rahat bir biçimde yaslayıp gözlerimi yumdum. Eve geri dönmek tuhaf bir histi; senelerdir görmediğim arkadaşlarımı görecektir olmak daha da tuhaftı. İletişimimizi kaybetmeyeceğimize dair birbirimize verdiğimiz sözlerin boşa çıktığını, gerçekten yapmaya niyet etmediğimiz ama iyi niyetle verilmiş sözler olduğunu düşününce, suçluluk hissetmemek elde değildi.

Öğrencilik yıllarımızda haberleşmek daha kolay olmuştu, çünkü her dönemin sonunda ailelerimize geri dönüyorduk. Ama artık aramızdan sadece bir, ikisinin Great Bishopsford bölgesinde oluşundan ve diğerlerinin ülkenin dört bir yanında oluşundan dolayı, düzenli olarak haberleşmek o kadar da kolay değildi. Birçoğumuz için, eski kasabamız kariyerlerimiz ve ilişkilerimiz bizi uzaklaştırmaya başlayınca, bizi orada tutamayacak kadar küçük gelmeye başlamıştı.

Gazetecilik alanında bir kariyer yapmaya başladıktan sonra, Londra'ya taşınmam kaçınılmaz hale gelmişti. Aynı şey annesiyle babasının emekli olup İspanya'ya yerleşmesinden sonra işleri devralan Matt için de geçerli olmuştu. Sarah'yı yine de her mümkün olduğunda görüyordum; bazı

arkadaşlıklar mesafelere, ya da ilgisizliğe aldırış etmiyordu. Ama hayatımda her zaman var olacağını düşündüğüm, önemli kişiler niyeysel benden uzaklaşmışlardı.

O geceki yemeği dört gözle bekliyordum ve işlerim yüzünden bir araya geleceğimiz davetin oraya vardığımda saatler önce başlamış olacağını düşünmek canımı sıkıyordu. Daha da önemlisi, arkadaşlık bağlarımızın hâlâ orada olup olmadığını, ya da eski arkadaş grubumun bir araya gelmesinin bir daha mümkün olup olamayacağını görmeyi de çok istiyordum.

Yolculuğumun başını gereksiz ilgisiyle huzursuz bir hale getiren adam bir daha aynı vagona geri dönmedi. Bu durumun korkularımı dindirmesi gerekirdi, ama farklı istasyonlarda trene binen yolculara ve karanlığa doğru gözlerimi kısıp, kırışık ten rengi bir ceket var mı diye bakmaktan kendimi alamıyordum. Onun hâlâ aynı trende olması ihtimali de sakinleşmemi engelliyordu. İstasyonlardan birinde, tren bir hayli boşalmıştı ve platforma akın eden insanların arasında onu aramak da imkansız hale gelmişti. Great Bishopsford'a varmamıza sadece birkaç istasyon kalmıştı, ondan sonra daha az istasyon vardı. Adamın benimle aynı yerde inmesi ne kadar büyük bir olasılıktı? Artık daha fazla diye düşündüm. Yine sırtımdan soğuk soğuk terler boşaldı.

İstasyonda indikten sonra, bir taksiye atlayıp dosdoğru restorana gitmeyi planlamıştım. İlk önce otele gidip üstümü değiştiremeyecek olmam kötüydü, ama zaten fazlasıyla geç kalmıştım. Matt'e beni istasyondan almamasını söyleyerek aptallık ettiğimi fark etmiştim, ama onu gece başladıktan sonra, kasabanın ta diğer ucuna getirtmek de bana bencillik

gibi gelmişti. En iyi seçenek, bir taksiye binmek olacaktı. İndiğimde hemen bir taksi bulabileceğimi umdum.

İstasyona on dakika kala, büyük el çantamı açıp bir cep aynasıyla saç fırçası çıkardım. O sırada, içeride sadece üç kişi kaldığından, makyajımı tazelemenin kabalık olmaya-
cağını düşünmüştüm. Tavandaki floresan lambanın ışığı insanı berbat gösterse de, en azından suratımdaki yorgunluk ifadesini biraz olsun silebilirdim. Yüzüme biraz pudra sürdüm, göz farımı tazeledim ve dudaklarıma parlaticı sürdüm. Ne yazık ki, ayna küçük olduğundan, tüm suratımın nasıl görüldüğü pek iyi göremiyordum. Aynayı aşağı yukarı oynatarak kendimi daha iyi görmeye çalıştım, ama bu da pek etkili olmadı. Tam aynayı çantama geri koyacakken, aynanın köşesinde ten rengi bir şey görür gibi oldum.

Elektrik şoku yemiş gibi derhal arkama baktım, beni izleyen yabancı adamı orada göreceğimi sandım. Arkamda kimsecikler yoktu. Vagonda benden başka uyuyormuş gibi gözüken iki kişi daha vardı. Temkinle yerimden kalkarken, dazlak adamın beni koltuklardan birinin ardından izliyor olabileceğinden korktum. Tereddütle koridorda ilerledim ve bakışlarımı en yakındaki acil durum kolundan ayırmadım. Kolu yanlış kullanmamın cezası 250 sterlindi, ama birisi yanıma gelip de 'böö' dese, hiç düşünmeden kolu çekebilirdim.

Ama arka tarafta kimse yoktu. Koridoru yarıladığımda, kendimi fazlasıyla salak gibi hissetmeye başlamıştım. Aynada gördüğüm şeyin yanından geçtiğimiz sokak bularının birinin turuncu renkli yansıması olduğuna kendi-

mi inandırdım. Yanlış bir sonuca varmak için aşırı işleyen hayal gücüm devreye girmişti. Kimse beni gözetlemiyordu ve trendeki vagonların tamamını gezmediğim takdirde (ki bunu *kesinlikle* yapmadım), beni gizlice izleyen birisi olduğuna dair o çılgınca fikri aklımdan atmam gerekirdi.

Bir sonraki durağın Great Bishopsford olduğu anons edilince çok rahatladım. İlk oturduğum yerden valizimi ve ikincisinden diğer eşyalarımı toparlamak için bir, iki dakikam vardı. Otomatik kapıların açılmasını sabırsızlıkla bekliyordum. Tren nihayet yavaşlayıp durduğunda, trenden inen ilk kişi oldum. Platformun biraz ilerisinde üç yolcunun daha indiğini görünce de sevindim ve valizim elverdiğince peşlerinden gidip aramızdaki mesafeyi açmamaya gayret ettim.

Valizimi çekiştirerek merdivenlerden çıkarken, diğer yolcuları gözden kaybetmiştim ki, birden aşağıdaki platformdan bir ses geldiğini sandım. Merdivenler görüş alanımı kapattığı için, sesin nereden geldiğini göremiyordum. Benden sonra trenden inen birisi olmalıydı.

Basamakların geri kalanını valizimi resmen betona çarpa çarpa çıktım. Ufak bilet gişesine varınca, başka yolcular, ya da bir nöbetçi var mı diye etrafıma bakındım. Ortalıkta kimse yoktu, ama istasyonun girişinden bir arabanın uzaklaştığını duydum. Diğer yolcuların hepsini birileri almış olmalıydı. Ama yine de bir nöbetçi olması gerekmez miydi? Saat henüz ondu, istasyonu o kadar erken bir saatte mi nöbetçisiz bırakıyorlardı?

“Kimse var mı?” diye seslendim titrek bir sesle. Ağzım-

dan çıkanlar boş giriş alanında yankılandı. “Görev başında kimse var mı?”

Bana bir tek sessizlik yanıt verdi. Merdivenin tepesinde ne kadar savunmasız olduğumu fark edince, derhal oradan uzaklaştım. Benden sonra trenden her kim indiyse, birkaç dakika sonra bilet alanına varabilirdi. Ayak sesi gelip gelmediğini duymak için kulak kesildim, ama hiçbir şey duymadım.

İki seçenek vardı: Ya alttaki platformdan bir ses geldiğini hayal etmiştim, ya da trenden inen kişi giriş alanına gelip kendisini göstermektense, karanlık basamakların orada gizleniyordu. İlk seçenek daha çok hoşuma gitti: Potansiyel bir suç istatistiği olmasından paranoya daha iyiydi. Aklımı yitirmediyimi kendime kanıtlamanın bir anlamı olmadığına karar verdim, ama bilet gişesinin karşısından dışarıya kadar koştum.

Taksi durağı istasyonun bir ucundaydı. Binanın kenarından durağa kadar ilerlerken, yolumu aydınlatan parlak güvenlik ışıklarının olmasına sevinmiştim. Bir taksinin boşta çalıştığını, tepesindeki sarı renkli ışığın yanık olduğunu görünce, şansımın yaver gittiğini düşündüm. Şoförün dikkatini çekmek için elimi havaya kaldırdığım anda, araba hızlandı ve yola çıktı.

“Bekleyin!” diye bağırdım çaresizlik içinde. “Lütfen, durun!”

Valizimi kaldırımın orta yerine bırakıp hızlanan taksinin ardından koşmaya ve şoförün beni görmesi için kollarımı çılgınlar gibi sallamaya başladım. Yola çıkan aracın içi karanlık olduğundan, bir yolcu olup olmadığını, ya da şoförün

o gecelik paydos edip eve gidip gitmediğini anlayamadım. Birkaç metre daha nafil bir çaba olduğunu bile bile koştum, ama far ışıkları uzakta minnacık, kırmızı birer nokta kalana kadar duramadım.

Bıkkınlıkla akan yaşlar, ağır ağır valizimi almak için geri yürürken gözlerimi yaktı. Etrafta başka taksi yoktu ve ertesi güne kadar da gelmeyebilirdi. Matt'ı arayıp beni oradan almasını istemekten başka çarem yoktu. Ama telefonu çantamdan çıkarıp numarasını tuşlarken bile, oraya varmasının en azından yarım saat süreceğini biliyordum. O tanıdık numarayı tuşlarken ellerimin titremesine neden olan şey, nişanlımı tek başıma bekleyecek olmam değil, belki de yalnız olmayabileceğim gibi dehşet verici bir histi.

Numaranın düşmesini beklerken, istasyonun girişine dönüp, binadan kimsenin çıkıp çıkmadığını görmeye çalıştım. Sinyal sesini duyamayanınca, telefonu kulağımdan çektim. İki sözcük duydum. Hat yok. Bir başka yerde, ya da zamanda neredeyse masumane olabilirdi, ama o sırada içimin dehşetle dolmasma neden olmuştu. "Hat yok."

"Hayır, bana bunu yapma," diye bağırdım telefona. Sanki mantıklı bir şey söylesem, telefon numarayı bağlayacaktı. Tekrar arama tuşuna basıp, sabırsızlıkla parmaklarımı telefona vurdum, ama bitmek bilmeyen bir süre sonra, yine aynı şeyi duydum.

Aptal gibi görünmeyi aklımdan çıkarıp, kolumu havaya kaldırdım ve gümüş renkli ufak telefonu başımın üstüne kaldırıp sallamaya ve bir sinyal elde etmeye çalıştım. Bunu yapabilmek için boş yere çırpınıp dururken, istasyonun gi-

rişinde hızla ilerleyen karanlık bir gölgenin ışık huzmesini böldüğünü gördüğümü sandım. Donakaldım. Far ışığına yakalanmış bir tavşan gibi, gözlerimi ışığa diktim. Gözlerim sulanmaya başlayınca da dikkatle oraya baktığım için gözlerimi kırpmayı unuttuğumu fark ettim. İstasyonun girişinde hiçbir şey görmediğim halde, yanılmadığımı biliyordum; birisi, ya da bir şey istasyondaydı ve hiç de masumane olmadığını düşündüğüm nedenlerle, hâlâ karanlıkta gizleniyordu.

Bir işe yaramayacağını bildiğim halde yeniden denemek isteyerek, yine tekrar arama tuşuna bastım. Telefonun en temel işlevini yerine getiremediğini görünce, telefonu tiksintiyle yere fırlattım. Neyse ki sağduyulu davranmayı başardım. İstasyonda jetonlu telefonların bulunduğu bir alan vardı. Merdivenlerden çıktıktan sonra, telefonların önünden geçmiştim. Ama nasıl sırf irade gücüyle telefonun hava dalgalarıyla bağlanmasını sağlayamıyorsam, binaya da bir türlü giremedim. Gerçeklerle yüzleşmeliydim. Karanlık bir Aralık gecesi ıssız bir bölgede yapayalnızdım; iletişim kurma, ya da yolculuğun başlarında beni o çok korkutan adamın trenden inip beni izleyip izlemediğini öğrenme şansım yoktu.

Hızla zihnimden geçen ve benden dörtnala koşan midil-liler gibi uzaklaşan düşünceleri sakinleştiremiyordum. Karşımdaki sorunla mücadele etmek zorundaydım; hayal gücü değil, gerçek olan sorunla başa çıkmam gerekiyordu. Birisine ulaşmak zorundaydım; ister Matt, ister bir taksi durağı, ister bir karakol olsun birisine ulaşmam gerekiyordu, ama bunu yapacak olanağım yoktu. Eh, durum buysa, yanıt da gayet açıktı. Bir başka telefon bulacaktım. İngiltere sokaklarında hâlâ telefon kulübeleri vardı herhalde. Cep telefonları mede-

niyetimizi tamamıyla ele geçirmiş olamazdı. Bir telefon kulübesini en son ne zaman kullandığımı hatırlamıyordum, ama bir yerlerde bulabileceğimi biliyordum. Otoparka ve taksi durağına baktım. Hayır, birkaç yüz metre ötede, istasyonun içinde bir sürü telefon kulübesi varken, dışarıda olamazdı. İçerideki telefonlar işimi gayet iyi görürdü, ama manyak bir katil telefonların yanında gizleniyordu. Aşırı işleyen hayal gücümün, belki beni gizlice bile izlemeyen adamı bir katile dönüştürdüğünü fark edince, bunu komik bulduğum için değil, ama isterik bir biçimde güldüm.

Sonra, aklıma bir şey geldi. Eski kilisenin hemen dışında bir telefon kulübesi olmalıydı. Daha doğrusu, eskiden vardı. Kilise de fazla uzakta olamazdı. En fazla iki, üç kilometre ötede olmalı diye düşündüm. En kötü ihtimal, telefon kulübesinin oradan *kaldırılmış* olabileceğiydi; ama o durumda da kasabanın merkezine giden yolu yarılamış olurdu. Orada başka bir telefon kulübesi bulabilir, hatta bir taksi bile görebilirdim. Bir plan yapmak, paniğimi asit giderici gibi dindirdi.

Abartılı denecek kadar ağır ağır beni kiliseye götürecek olan yola çıktım. Sesin gecede ne kadar uzağa gideceğini bilmediğim halde, istasyondan uzaklaşırken mümkün olduğunca sessiz olmak istiyordum. Bu yüzden de, valizimi tekerleklerinin üstünden sürüklemedim, tutacağından kaldırıp taşıdım. Valizi taşımak beni biraz yavaşlatabilirdi, ama tekerleklerin sesi yerimi bir izleme cihazı gibi belli ederdi. Birçok şeyi aynı anda taşımak zor olsa da, cep telefonumu açık bir biçimde elimde tuttum, her yirmi saniyede bir hat olup olmadığını kontrol ettim.

Adamın arkamda olduğuna tam olarak ne zaman emin olduğumu bilemiyordum. Sessiz olduğumu sanıyordum. İstasyona biraz yaklaştığımda, ayaklarımı yere dikkatle basmış, ses çıkarmamaya özen göstermişim. Sadece kimsenin beni duymayacağına emin olduğum bir mesafeye vardığımda adımlarımı sıklaştırmışım. Birkaç kere cesaretimi toplayıp arkama bakmış, ama kimseyi görmemişim. İstasyondan çıkıldığında, birkaç farklı yöne giden yol vardı. Adam çıktığını görmediyse, hangi yola saptığını bilmesi de mümkün olmazdı. Tam panik hissinin kalbimi sıkmadığını hissetmişken, o sesi duydum. Önce hafif bir çınlama, ardından da bir yuvarlanma sesi geldi. Sanlı birisi kazara yolda bir şeyi tekmelemişti.

Bir heykel gibi kıpırtısız durarak, kulak kesildim ve dikkatle etrafıma baktım. Yolun o kısmında sokak lambaları yoktu, kiliseye varana dek de olmayacaktı. İki yam çalılıklarla ve kalın gövdeli ağaçlarla çevrili yol, gizlenmek isteyen birisine yüzlerce seçenek sunuyordu, çünkü etraftaki tek ışık kaynağı buz gibi bir ay ve buğulu yıldızlardı.

Temkinli olmanın vakti değildi. Koşmaya başladım. Koşarken, daha gürültülü ayak seslerinin de peşinden geldiğini duydum. Emin olabilmek çok zordu, ama sesin ilk düşündüğüm kadar yakından gelmemesi beni biraz olsun rahatlatmıştı. Adamdan ne kadar önde olduğumu görebilmek için beceriksizce arkama baktım, ama ayak seslerini hâlâ duyduğum halde kimseyi görmedim. Daha hızlı koşmaya, kendimi zorlamaya başladım.

Pek formda sayılmazdım; bunu zaten trene yetişmek için koştururken anlamıştım, ama saf adrenalinle insanın ne kadar

güç kazandığı inanılmaz bir şeydi. Okul günlerimden beri o kadar hızlı koşmamıştım, ama hâlâ peşimdeki adamın gümbür gümbür ayak seslerini duyabiliyordum. Aramıza mesafe koyamıyor, sadece o mesafeyi koruyordum. Uzun süre daha o hızda koşamayacağımı biliyordum. Hayatta kalmaya değil, modaya uygun olan ayakkabılarım birkaç kez kaldırımm yüzeyini kaplamış olan buz tabakasında kaymıştı. Özellikle kaygan bir yere basınca, dengemi tamamıyla yitirdim ve ayaklarımın kaydığını hissettim. Dengemi sağlayabilmek için kollarımı sallayınca, valizim küt diye kaldırıma düştü.

Nasıl olduysa düşmedim, ama valizi düştüğü yerde bıraktım. Yirmi saniyeden daha kısa süre sonra, hem bir çarpma sesi, hem de yüksek bir çığlık duydum. En azından, artık adamın ne kadar arkamda olduğunu biliyordum. Peşimden koştururken ayak bileğini kırmış olması ihtimali gibi aşırı bir umuda kapılmak istemiyordum, ama yaralanmış olması düşüncesi bile bana yoluma devam etmemi sağlayacak gücü veriyordu.

Tepeye varmama az kalmıştı. Ay ışığında, kilisenin kulesini hayal meyal görebiliyordum. Çok yaklaşmıştım. Sanırım, oraya vardığımda bir telefon kulübesi olmayacağına kendimi neredeyse inandırmıştım. O gece, her şey aleyhime işliyor gibiydi; dolayısıyla, yüz metre kadar ileride bir telefon kulübesi görünce, muhteşem güzellikte bir serap görmüş kadar oldum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış, karnımın yan tarafıysa ikiye yarılmış gibiydi, ama yavaşlamadım. Arkamdan başka ses duymadım, ama yine de telefon kulübesine varabilecek ve 999'u arayacak kadar zamana ihtiyacım vardı. Aca-

ba bağlanması ne kadar sürüyordu? Adam bana ulaşmadan önce yardım çağırabilecek miydim? Ciğerlerimde konuşabileceğim kadar hava kalacak mıydı? Bu soruların tek yanıtı daha hızlı koşmaktı ki bunu zaten yapıyordum. Başparmağım da kasılmış bir halde, istasyondan çıktığımdan beri telefonumun tekrar arama düğmesine basıyordu.

Neredeyse varmıştım. Parmaklarımı tam telefon kulübesinin kapısına uzatmıştım ki, birisi paltomu sertçe arkamdan çekince kendimi yerde buldum. Bu sefer, kollarımı düşmek için kullanma fırsatım olmadı ve buzlu kaldırıma sert bir biçimde düşüp başımı küt diye yere çarptım. Öylesine büyük bir güçle düştüm ki, adamı da beraberimde yere düşürdüm ve iri bedeninin güm diye yanıma düştüğünü duydum. Telaşla dizlerimin üstüne otururken, başımdan akan yapış yapış, ılık kanım bile farkında olduğumu sanmıyorum. Herhangi bir yerim de kırılmamıştı, hâlâ hareket edebiliyordum, ama ellerimle dizlerimin derisi muhtemelen sıyrıldığı halde acı hissetmiyordum. Ayaklarımın üstüne kalkmaya fırsat bulamadan, mengene gibi bir el ayak bileğimi kavradı ve kendimi yine yerde buldum. Ne yaptığımı düşünmeden çırpınmaya başladım ve haykırışından topuğumun canını yakacak bir yerine geldiğini anladım. Elini geriye çekince, derhal dirseklerimi ve kollarımı komando gibi kullanarak sürünerek kaçmaya çalıştım. Tam bir metre kadar ilerlemiştim ki, beni yine yakaladı. Diziyle sırtıma sert bir darbe indirdi. Beni hareketsiz tutmak için bedeninin ağırlığını olduğu gibi üstüme verdiğini hissederken, bir yandan da bir şeyler homurdanıp küfrettiğini duyabiliyordum. O anda, kaçma isteğimi yitirdim. Denemiş, ama başaramamıştım. Görüşüm başımdan akan kanlar

yüzünden neredeyse tamamıyla kapanmıştı ve bilincimi kaybetmek üzere olduğumu hissediyordum. Bayılmamak için direnmek istiyordum, ama buna gücüm kalmamıştı. Adam kabaca ceketimin çoktan kanla kaplanmış yakasını kaptı ve kolumu ters bir açı oluşturacak biçimde çevirdi. İri parmakları elimi kavrayıp nişan yüzüğümü çıkarırken, tek bir sözcük söyledi: “Kaltak!” Sırtımdaki yük birden hafifledi. Adamın da gittiğini fark ettim.

Mesele bu muydu yani? Lanet olasıca elmas bir yüzük mü? Tüm bunlar yolculuk ederken yüzüğümü taktığım için mi meydana gelmişti? Polise adamı tarif bile edemezdim, çünkü suratını doğru dürüst görmemiştim. Trendeki adam bile olmayabilirdi.

Etrafımdaki karanlık gitgide koyulaştı ve kapkara bir deliğin kenarında sallanıyormuşum gibi hissettim. Hafif bir zonklama sesi kulaklarımda yankılandı; ilk önce, bunun kan akışımın sesi olduğunu sandım, ama sonra neler olup bittiğini anladım. Bir zil sesiydi. Nasıl olduysa, telefonu elimden düşürmemiştim ve bilmadan usanmadan yaptığım denemeler en sonunda başarılı olmuştu.

“Rachel, orada mısın?” Ses cılız, alçak ve çok uzaklardan geliyordu.

“İmdat...” diye bağırdım ve karanlık beni içine çekti.

CANAN

Beni uyuttular. Sanırım, öyle yapmak zorunda kaldılar, ama neredeyse iki gün uyanmamı bekleyip de hemen ardından tekrar uyutmaları biraz çılgıncaydı. Babama bunu yapmamaları için ne kadar yalvarsam ve çabalasam, bakışlarında daha büyük bir panik ve endişe görüyordum. Doktor hemşireye yatıştırıcı hazırlamasını sert bir biçimde söylerken, ben hâlâ babama nasıl o kadar sürede iyileştiğini anlatması için yalvarıyordum. Yanıt vermeyince ve şaşkınlıkla, çaresizlikle başını sallayınca, daha da fenalaşıyordum. Serumuma kattıkları yatıştırıcı sistemime karışıp gözlerimi yumunca, derin bir oh çektim.

Bir süre sonra, gözlerimi kırpıştırarak açtım. Odanın perdeleri kapalı olduğu halde, içeride birileri var gibiydi. Beni sinir edecek kadar tanıdık seslerin kendi aralarında bir şeyler fısıldadıklarını duyabiliyordum. Gözkapaklarım külçe gibi ağırlaşmıştı, azıcık bile aralamakta zorlanıyordum. Oda da kimlerin olduğunu anlayamamıştım. Sadece koyu renkli giysiler giydiğini düşündüğüm dört, beş uzun boylu insan vardı. Ya da belki hepsi karanlıkta oturuyorlardı. Birden yine uykumun geldiğini hissettim.

O gece, ilerleyen saatlerde kısa bir süreliğine ikinci kez uyandım. Daha önceden odaya her kim girmişse, artık orada değillerdi. Saatin kaç olduğunu kesinlikle bilmiyordum, ama oda yatağın yanında, babamın üstünde uyuduğu sandalyeye çevrilmiş cılız bir ışık haricinde zifiri karanlıktı. Kucağında açık bir kitap, yanımdaki ünitedeysen boş bir yiyecek tepsi duruyordu. Bütün gün yanımda beklediğini tahmin ettim. Aralık duran ağzından, içine her nefes aldığı anda hafif bir horuldama sesi yükseliyordu. Yorgun ve yıpranmış bir haldeydi... Ama yine de, inanılmaz ve mümkün olmayacak bir biçimde, gayet iyi görünüyordu. Onunla konuşmam gerekiyordu; neler olduğunu öğrenmek için can atıyordum, çünkü hiçbir şeyi aklım almıyordu. Ama uyanık kalmak için de büyük bir mücadele veriyordum. Babama bir şey söylemeye fırsat bulamadan tekrar uykuya daldım.

Ertesi sabah, yemek arabasının tangirtisiyle uyandım. Odama dolan şaşılacak derecede parlak sabah ışıklarına itiraz eder gibi gözlerimi kırıştırdım.

“Güzel, kahvaltıya yetiştin,” dedi babam aşırı neşeli bir sesle. Başımı ağır ağır ona çevirirken, önceki günkü tuhaf olayı hayal ettiğimi umdum. Sağlıklı görünümüne yine şaşkınlıkla baktığımı fark ettiğinde, gülümsemesi silinir gibi oldu. Sonra, kendimi berbat hissettim. Gerçekten de hayat-taki en yakınımı hâlâ korkunç bir hastalığın pençesinde mi görmeyi umuyordum? Ne biçim bir insandım? Ona geri gülümsemeye gayret ettim.

“Günaydın,” dedim birisi geceleyin ağzıma pamuk tıkmış gibi.

“Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun? Bir şeyler yiye-
bilecek misin?”

Hayır der gibi başımı salladım. Yemek yeme düşüncesi
bile midemi fena halde alt üst ediyordu.

“Çay,” dedim çatlak bir sesle. Boğazım kurumuş, zım-
para kağıdına dönmüş gibiydi. Biraz daha çaba sarf ederek
tekrar denedim. “Biraz çay içebilirim, baba.”

Hastanenin beyaz fincanını dudaklarıma götürüp çayı
son damlâsına kadar içerken, babam bakışlarını üstümden
ayırmadı. Herhangi bir olay çıkarmadan, ya da bağırp ça-
ğırmadan o kadar sıradan bir şey yapmam onu mutlu et-
mişti. Akıl sağlığım bu davranışlara göre mi ölçülüyordu?
Aklını yitirmiş kişiler çay içmezler miydi?

“Bir fincan daha alabilir miyim diye hemşirelere sora-
yım mı?”

Evet anlamında başımı salladım ve getirdiği ikinci finca-
nı da minnetle aldım. Çayımı beklerken, belki biraz kafamı
toparlayacak vaktim de olur diye umuyordum. Ama daha
kafa karışıklığımı üstümden atamadan, babam geri geldi.
İkinci fincanı da içip, en azından fiziksel olarak biraz rahat-
ladığımı hissettim.

“Bu sabah başın nasıl, hayatım?”

“Daha iyi galiba. Baba, neler oluyor?”

Babam huzursuz oldu ve soruma soruyla karşılık verdi:

“Neler mi oluyor? Nasıl yani?”

“Yapma, baba. Ciddiyim. Sana neler oldu, neden bana
olanları anlatmadın? Sana mucizevi bir ilaç falan mı verdi-
ler? Remisyon döneminde misin?”

Babamın suratında işkence çekermiş gibi bir ifade belirdi. Bir yanıt bulmaya çalıştığı, ama doğru yanıt bulamadığı belliydi.

“Rachel, hayatım, bence kafan hâlâ biraz karı...”

Yatakta doğrulmaya çalışıp lafını kestim. Canım o kadar yandı ki, bedenimde nasıl olduğunu bilmediğim binlerce çürük vardı sanki. Her sözcüğü ağır ağır, makul bir ses tonuyla söylemeye çalıştım. İstedğim son şey, birisinin beni yeniden yatıştırmasıydı.

“Baba, aklım karışık değil; şey, aslında öyle sayılır, ama senin düşündüğün gibi değil. Üç hafta önce, sen... Korkunç görünüyordun. Kemo seni hasta ve güçsüz bırakmıştı. Çok kilo vermiştin... Ne bileyim. Şimdiyse... Bana hiç mantıklı gelmiyor, çünkü tamamıyla iyileşmiş gibisin.”

O çok sevdiğim suratı, bana bakarken öylesine endişeliydi ki, gözleri yaşlarla doluverdi.

“Rachel, ben zaten *gayet* iyiyim.”

“Seni nasıl bu kadar kısa sürede iyileştirdiler?” Bu durumu aklım almıyordu. Babam yatağımın üstündeki zili çalmak üzere uzandı.

“Hayır!” diye bağırdım boğuk bir sesle. Sesimin suratımdaki öfkeli ifadeyi yansıttığının farkındaydım. Babam hüznü başını sallayıp elini acil durum düğmesinden geri çekti ve nasırlaşmış parmaklarını elimin üstüne koyup şefkatle okşadı.

“Beni ‘*iyileştirmediler*’, Rachel, çünkü hiç hastalanmadım. Kanser *değilim* ve neden böyle düşündüğünü de anlayamıyorum.”

O sırada, hemşireler içeri girmişlerdi. Biri kahvaltı tepsisini alırken, diğeri de tuvalet ve banyoların olduğu yere gitmeme yardım etti. Doğrusu, babamın yanından uzaklaştığıma memnundum. Nedense, babam başından neler geçtiğini benden gizliyordu. Zihnim yatıştırıcı yüzünden hâlâ sersem gibi olduğundan, neden o tür bir şeyi benden bir sır gibi sakladığına dair tek bir neden bile düşünemiyordum.

Geniş ve beyaz fayanslı banyoda hemşirenin bana yardım etmesine minnettar kalmıştım. Neyse ki serum gece bir ara çıkartılmıştı; tekerlekli bir tripodla yürümem gerektiği için, hâlâ koridorda kısa bir yürüyüş yapamıyor, geceliğimi yardımsız çıkaramıyordum. Bu sorun ortadan kalktığından, hemşire duşu açtı ve tek başıma yıkanabileceğim kadar sağlam bir biçimde ayaklarımın üstüne bastığımdan emin olduktan sonra banyodan çıktı.

Şaşılacak derecede tazyikli suyun altında dururken, zihnimdeki o sonu gelmeyen soruları düşünmemeye çalıştım, ama beceremedim. Kendi kendime yıkanabilmek gibi basit bir şey bile başka yanıtlanmamış soruyu ortaya çıkarıyordu. Parfümsüz beyaz bir kalıp sabun sabunlukta duruyordu, ama kalıbı ağır ağır avuçlarımm arasında döndürmeye başlayana dek, ellerimin sıyrıldığını fark etmedim.

Sabun köpüklerini suyun altında dalgın dalgın bir o yana, bir bu yana savurdum. Her iki elim de eşit derecede, yere sert bir biçimde çarpmışım, kendimi kurtarmaya çalışmışım gibi sıyrılmıştı. Ama ne kadar düşünsem de, ne bunu kimin yaptığını, ne de ne zaman yaptığını hatırlayamıyordum. Mezarlıkta Jimmy'nin mezarının yanına düştüğümü hatırl-

lıyordum, ama betona değil, çimlerin üstüne düşmüştüm. Aklıma gelen tek olasılık, ellerimi nihayet yere yığıldığım anda bir mezar taşına çarpmış olabileceğimdi. Bu da aklıma mezarlıkta beni kimin bulup hastaneye getirdiği sorusunu getirdi. Daha akıl karıştırıcı sorunların yanında, bunu düşünmesem de olurdu.

Bedenimin geri kalanını da sabunlayıp yıkarken, birkaç yerimin daha sıyrıldığını ve morardığını fark ettim. Morlukların hepsi sert bir biçimde yere düşerek oluşamayacak kadar fena ve yeni oluşmuş gibiydi. Afallamıştım. İyi olmam gerekirken her yerim yara bere içindeydi, babamsa bir anda tehlikeli bir hastalıktan kurtulmuştu. Alice, Harikalar Diyarı'na düştüğünde bu kadar şaşırmış mıydı acaba diye düşündüm.

Hâlâ neler olmuş olabilir diye düşünürken, sert hastane havlusuyla kurulandığım sırada birden aklıma bir şey geldi. Belki de babamın tedavi olduğunu itiraf etmemesinin sebebi, tedavisinin yasadışı olmasıydı. Bu fikir bana inanılmaz geldi. Babam o kadar dürüst bir adamdı ki, tüm hayatı boyunca bir park cezası aldığını bile hatırlamıyordum. Ama bu konuyu düşündükçe, her şey saçma bir biçimde daha mantıklı geliyordu. Belki de İngiltere'de yasak olan ruhsatsız bir ilaca, ya da tedaviye başlamıştı. Şayet bu doğruysa, ona yardımcı olan gizli deneme, ya da doktor her neyse, ifşa etmemek için yalan söylemek *zorunda kalmış* olabilirdi.

Hemşirenin temiz bir gecelikle geri dönmesini beklerken, gizemli olaya makul bir yanıt bulduğum için daha da mutlu hissediyordum kendimi. Muhtemelen, hastanenin boğucu ortamından ayrıldıktan sonra, babam bana başkala-

rının duymayacağı bir yerde her şeyi itiraf edecekti. Sırlara gelince, ben de ondan oldukça büyük bir sır saklıyordum doğrusu: dinmek bilmeyen baş ağrıları. Sadece doktorumla kilise mezarlığında yere yığılmama neden olan belirtiler hakkında özel olarak konuşmak istiyordum.

Hemşire beni odaya geri götürmek için koluma girdiğinde, bir başka şaşırtıcı şey söyledi.

“Artık kendine geldiğine göre, seninle konuşmak üzere bekleyen bir polis memuru olduğu konusunda uyarmalıyım.”

Tam bir adım atarken, durdum ve şaşkınlıkla genç hemşireye baktım.

“Polis memuru mu? Neden? Ne için gelmiş ki?”

Hemşire bana adeta nasıl o tür bir soru sorabilirmişim gibi hayretle baktı.

“Önceki gece kilisede olanlarla ilgili tüm ayrıntıları öğrenmeleri gerekiyor sanırım.”

Boş boş hemşireye baktım. “Kilisede neler oldu?” O bölgede polis gece geç saatte mezarlığa izinsiz girmemi gerekçe gösterip gerçekten beni sorgulaması için birisini yollayacak kadar her şeye dikkat mi ediyordu? Dahası, gece geç saatte mezarlığa girmek bir suç muydu? Mezarlara zarar vermiş değildim ne de olsa. Beni ikincil derece bir şeyle suçlayacaklar da değildi herhalde. O gün daha ne kadar tuhaflaşabilirdi?

Ne kadar tahmin etmeye çalışsam da, neler olacağını bilemezdim.

Polis memuru odamın kapısının ardına oturmuştu ve yarısı karanlıktaydı. Babam da beni kapı ağzında görür görmez geriye çekildiğine göre, belli ki benden söz ediyordu.

Gözümün ucuyla, polis memuru ayağa kalkarken koyu renkli bir üniforma gördüm.

“Rachel, canım, polisin senden bilgi alması gerekiyor, ama sakın endişelenme... Bak, buraya kimi yollamışlar?” Babam tıpkı şapkadan tavşan çıkaran bir sihirbaz gibi gururluydu. İlk kez dönüp polis memuruna baktım.

Odanın birden döndüğünü hissettim; suratımın kireç gibi kesildiğine emindim. Ne yaptığımı düşünmeden, bir faydası olmayacağının bilinciyle kapıya yöneldim. Bir Viktorya dönemi kadınına yaraşır bir biçimde nazikçe yere yığılırken, tek bir sözcük söyleyecek vaktim oldu:

“Jimmy!”

Bir hastanede bayılmanın iyi yanı, derhal müdahale edilmesi. Nerede olduğumu anlamam birkaç saniye sürdü. Önceki gece babamın oturduğu sandalyede, başımı dizlerimin arasına almış otururken, hemşirenin enseme nemli bir bez koyduğu hissedip biraz olsun rahatladım. Ayağa kalkmaya çalıştım.

“Acele etme, Rachel. Biraz kendine gel.” Sonra, muhtemelen babama “Sıcak duşta biraz fazla kalmış olabilir, az sonra kendine gelir,” dediğini duydum. Buna hiç ihtimal vermiyordum. Hemşirenin eline direnip ayağa kalktım.

Ne çığlık attım, ne bağırdım, ne de yine bayıldım. Sade-

ce transa geçmiş gibi hayatımın o korkunç son beş senesinden eksik olan surata baktım. Gülümsedi, ama ona o kadar dikkatle bakıyordum ki, gülümsemesi silinir gibi oldu ve suratına derin bir endişe ifadesi yerleşti.

“Rachel?” sesi tereddütlüydü.

Aklıma gelen tek soruyu sordum.

“Cennette miyim?” Hemşire bunu komik bulmuştu.

“Şey, daha önce hiç kimsenin bir NHS hastanesine cennet dediğini duymamıştım!”

Onu duymazdan geldim.

“Burası cennet mi? Hepimiz ölü müyüz?” Bunu duyan hemşire sustu. Babamın Jimmy’ye fırlattığı bakışı yakaladım. *Gördün mü*, diyordu açık açık bunu yüksek sesle söylemiş gibi. *Sana onun tuhaf davrandığını söylemiştim*.

Hemşire profesyonel tavrına geri dönebilecek kadar toparlanmıştı.

“Hadi, yatağa Rachel. Biraz uzansan iyi olacak.” Kadın beni bu sefer cidden sinir etmeye başlamıştı. Onu bir kez daha duymazdan gelip, sorumu sadece Jimmy’ye sordum.

“Mezarın yanındaki kilise avlusunda mı öldüm?”

Sanırım, polislik eğitimi bu denli tuhaf bir soruyu o kadar sakin bir tavırla yamtlamasını sağlamıştı.

“Hayır, Rachel, kilise avlusunda ölmedin? Hem kimin mezarından söz ediyorsun?”

“Seninki tabii.”

Bu sefer kimin acil durum düğmesine bastığını bilmiyorum. Üçünden biri olabilirdi. Hatta ben bile olabilirdim.

Galiba o aşamada hepimizin tıbbi bir müdahaleye ihtiyacı vardı.

Daha önceden görmediğim genç bir doktor hızla odaya girdi. ‘Hayal görüyor’, ‘yatıştırıcı’ ve ‘testler’ sözcüklerini duydum. Bunların hiçbirinin bir anlamı yoktu. Beni yatağa geri yatırırken, kısacık bir an için kolumu silerlerken ve şırıngayı koluma batırırlarken, Jimmy’ye bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Önceki gün verdiklerinden çok daha hafif bir yatıştırıcıydı. Sanırım, kafasından yaralanan birisine çok fazla yatıştırıcı verme riskini göze alamıyorlardı. Kollarım ve bacaklarım kendimi bir anda kuş tüyü pofuduk bir yatakta süzülüyormuş gibi hissettiğimde rahatlamıştı, ama beynim hâlâ işliyordu. Gözlerim kapalıydı, ama hâlâ uyanıktım. Hoş bir sarhoşluk hissi gibiydi. Oda fırıldak gibi dönmüyordu.

“Bunu *ciddi* mi söyledi? Gerçekten de öldüğümü mü düşünüyor?”

Babam kalbi kırılmış gibi “Bilmiyorum, evlat,” dedi. “Benim de kanserden ölmek üzere olduğumu sanıyordu.”

Uzunca bir sessizlik oldu.

“Başımı herkesin düşündüğünden daha sert çarpmış olmalı. Bugün hiçbir soruya yanıt verecek durumda değil. Şu anda ona saldıran o hergeleyle ilgili bir şeyler anlatmazsa, başka bir şey söyleyemez.”

“Farkındayım.”

“Neyse, artık burada beklemene gerek yok sanırım.

Doktor daha bir sürü test yapmak istiyordu. Rachel biraz daha... ‘Kendisine geldiğinde’ sana haber veririm.”

“Hiçbir yere gitmiyorum.”

Bir bölümden diğerine, tekerlekli sandalyeyle götürüldüm. Bir MRI çekildi, iki tane daha röntgen çekildi ve başıma bağlanan elektrotlarla birkaç test daha yapıldı. O zamana dek kendime gelmiş, soru soracak kadar da dikkatimi toplayabilmiş haldeydim. Ama kimse benimle konuşmuyordu. Sadece kendi aralarında bana bir başka ‘episod’ yaşatmamak için alçak sesle konuşuyorlardı. Nihayet kendi odama geri getirildiğimde, içeride kimsecikler yoktu. Beni yatağıma yatıran görevli hemşire bana babamın ve diğer ziyaretçilerimin bir fincan çay içmek için kafeteryaya indiğini söyledi. Ona ‘kimlerden’ söz ettiğini sorduğumda da bilmediğini söyledi.

Yatağımda doğrulup gözlerimi kapıya diktim ve o gün daha kaç ölü ziyaretçim olacağını düşündüm.

Teker teker geldiler: Babam, sonra Jimmy, ardından da Matt, Cathy ve Phil. İçeri girerlerken, tek tek suratlarına baktım. Son üç ziyaretçimi gördüğüme hâlâ şaşırmış durumdaydım ki, Matt diğerlerinin yanından ayrılıp yatağın yanına koştu ve beni şefkatle dudaklarımdan öptü. Yumuşacık dudaklarını dudaklarımda hissedince irkildim ve hemen arkasında duran Cathy’ye bakıp ne tepki vereceğini merak ettim. İnanılmazdı, ama suratından kesinkes hissettiği öfkeyi yansıtan herhangi bir ifade yoktu.

“Matt,” dedim boğuk bir sesle, bakışlarımla kız arkada-

şına bir uyarı sinyali yollayarak. Birden, beni otele bırakırken yapacağına söz verdiği şey aklıma geldi. Bir daha gitmeme izin vermeyecekti. Bunu yapmaya başlamanın yerinin gerçekten de hastane mi olduğunu düşünüyordu?

Hem yatağımın ayak ucunda duran kişiden başka birisine yoğunlaşmam da mümkün değildi. Sanırım, o gün bir ara mola vermiş olmalıydı, çünkü artık üstünde üniforması yoktu. Bir blucinle koyu renkli bir tişört giymişti. Ama işin en inanılmaz yam, odadaki kimsenin orada olduğu konusunda benim kadar hayretler içinde olmayışındı. Aklıma şu eski *görmezden gelinen aşikar gerçek* lafı gelmişti. Bu durum öylesine ağır, öylesine saçma ve akıl almaz bir biçimde ‘yanlıştı’ ki, nasıl olur da herkes benim gibi davranmazdı diye düşündüm.

Sonra, yanıtı buldum. Durumu anlamam nasıl o kadar uzun sürmüştü? Özellikle de *Altıncı His* filmini artık ezberleyecek kadar çok izlemişken?

“Jimmy’nin odada olduğunu benden başka gören var mı?”

Herkes birbirine gayet imalı bir ifadeyle baktığında, suratlarında oluşan acıma ifadesini anlatamam. Babam herkes adına yanıt verdi.

“Tabii ki görebiliyoruz, hayatım.”

“Hayır baba, benimle dalga geçme. Dürüst ol. Jimmy’nin hayaletinin yatağımın ucunda durduğunu görebiliyorum. Şimdi, onu gören var mı, yok mu?”

Babam bir yanıt bulmaya çalışırken, suratında acı dolu bir ifade belirdi, ama yanıt vermeye fırsat bulamadan, Jimmy’nin son derece hüzünlü ‘hayaleti’ yanıma oturdu ve

nazikçe elimi tuttu. Oturduğunda, ağırlığını yatakta, parmaklarının ılıkliğini da sıyrıklarla kaplı tenimde hissettim; hayalet teorisi hızla baş aşağı gidiyordu.

“Rachel, bir süre hiç konuşmadan beni dinle, olur mu?” İtiraz etmek üzere ağzımı açtım, ama Jimmy hafifçe başparmağını dudaklarıma dayadı. “Lafımı kesme, olur mu?”

Tanrım, Jimmy bir hayaletse, cidden *buyurgan* bir tipti. Dudaklarıma dayadığı parmağıysa, hem çok güçlüydü... Hem de bir o kadar gerçekti.

“Başına fena bir darbe almışsın.” Ona karşı çıkacakmışım gibi hemen devam etti. “Buraya Sarah’nın düğün töreni için gelmiştin.”

En sonunda, birisi itiraz etmeyeceğim bir şey söylemişti. “Evet, bunu ben de *biliyorum*.” En azından tek bir gerçeği söylediğim için, odadaki herkes derin bir oh çekti.

“Sonra, bir şey oldu; muhtemelen, birisi seni karakoldan sonra soymaya kalkıştı. Saldırı sırasında, başını kötü bir biçimde bir yere çarptığımı düşünüyoruz. Tüm bu... Tuhaf... Düşünceler ve fikirler de o darbenin etkisi olabilir.”

Bunları hiç demese daha iyi olurdu.

“O halde, her şey bir rüya olabilir,” dedim bana mantıklı gelen tek diğer seçeneği söyleyip. Kim olduğunu bilmiyordum, ama birisi çaresizlik içinde yüksek sesle içini çekti. Duymazlıktan geldim. “Bu, çok gerçekçi ve canlı bir rüya, ama her şey bilinçaltımda olup bitiyor. Her an uyanabilirim.”

Uzunca bir sessizlik oldu ve kimse boşluğu dolduracak bir şey söyleyemedi. Sanki kendi inandıklarına bağlı kalmaya yönelik kesin kararlılığım, odadan yükselecek her türlü itirazı yok etmişti.

Matt sessizce yatağın diğer tarafına geçip, elini hafifçe enseme koydu. Jimmy birden elimi bırakıp yataktan kalkarken, bakışlarında tuhaf bir ifade belirdi. Bu rüya *gerçekten* de tuhaftı; sanki yine ergenlik çağıımıza geri dönmüştük. O tuhaf an, hemşirelerin istasyonundan gelen hafif bir zil sesiyle bölündü.

“Sanırım, ziyaret saati sona erdi,” dedi babam derin bir oh çekerek. “Belki de şimdi hepiniz gitmelisiniz. Rachel biraz dinlense iyi olacak.”

Aslında, tüm bunların gerçekten olmadığını en sonunda anladığım için çok daha sakindim.

“Bakın, siz de eve gidip dinlenin,” dedi Matt birden. “Çok bitkin görünüyorsunuz. Ben Rachel’la kalırım.”

Babam tereddütlüydü, ama rüyamdaki Matt ısrarcıydı. “Hadi, gidin ve birkaç saat uyumaya çalışın.”

Ama babam gitmek istemiyor gibiydi.

“Bilemiyorum, bence burada kalmalıyım. Eve gidip onu burada bırakırsam, içim rahat etmez,” dedi kararlılıkla. “O, benim kızım ve bana burada ihtiyacı var.”

Matt’ın yanıtı da son derece kararlıydı.

“Bunu anlıyorum, ama çok bitkin düşerseniz, ona hiçbir faydanız olmaz. Eve gidin. Ben ona iyi bakarım. Tek kızınız olduğunu biliyorum, ama onunla ilgilenmek isteyen tek kişi siz değilsiniz. Ne de olsa, Rachel benim tek *nişanlım*!”

Şaşkınlıkla irkildim ve elimde olmadan gitmek üzere paltosuyla çantasım alan Cathy’ye baktım. Matt’ın sözleri ona hiç etki etmemiş gibiydi.

“Gerçi şu anda yüzüğü olmayan bir nişanlı,” dedi Jimmy tuhaf bir ses tonuyla.

Aptal gibi ellerime bakıp, bunun doğru olup olmadığını anlamaya çalıştım. Parmaklarımda yüzük falan yoktu, ama yüzük parmağımda daha önceden bir yüzük takmışım gibi belli belirsiz beyaz bir iz vardı. Ayrıca, yine tuhaf bir biçimde, parmak eklemim şişmiş ve kızarmıştı. Bunu diğer çizikler ve morluklar arasında fark etmemiştim. Daha önceden parmağımda olan yüzük zorla ve kabaca çıkarılmış gibiydi.

Başımı kaldırdım ve yatağımın iki yanında yüz yüze duran Matt'le Jimmy arasında çok tatsız bir bakışma meydana geldiğini fark ettim. Aralarındaki ince arkadaşlık bağı neredeyse kırılma noktasına gelmişti.

“Yüzük olsa da olmasa da, Rachel nişanlım.”

Offf... Bu rüya gitgide daha da ilginç bir hal alıyordu.

CANAN

Sonraki yirmi dört saat içinde, her şey o kadar da komik olmamaya başladı.

Bir rüya ne zaman bir kabusla dönüşür? Tanıdık olanın yabancı ve tehditkar olmaya başladığında, ya da çok iyi bildiğiniz bir yerde kaybolduğunda böyle olduğunu düşünürdüm; hatta bir çaresizlik hissi sizi yuttuğunda. Mesela, gayet anlaşılır bir şey söylediğiniz halde, kimse sizi dinlemiyormuş gibi davrandığında. Ama bu doğru; bunların hepsi bir kabus. Gerçi *benim* gerçek kabusum uyanmadığımı anladığım noktada başladı; her nasılsa, imkansız ve inanılmaz bir biçimde, tüm bunlar *gerçekten de oluyordu*.

Bu farkındalık bir anda oluşmadı; tam aksine, ağır ağır bilincini sessiz kalmayı reddeden sorgulayıcı bir sesle didikledi. Beni endişelendiren ilk belirtiler rüyanın sürekliliği ve gerçekleri aratmayacak canlılığıydı. Zamanda ya da mekanda tuhaf değişimler meydana gelmiyordu; bu rüya sürekliydi, hatta monotondur. Hatırladığım başka hangi rüya günlük hayatın sıkıcı ayrıntılarını bu kadar kapsamlı bir biçimde barındırmıştı ki? Bu rüyada, lezzetsiz hastane

yemeklerini yiyor, uyuyor (bir rüyada kim uyur?), hatta tuvalete gidiyordum. Bunların hiçbirinin ‘gerçek’ bir rüyada yeri yoktu.

Tabii, Matt’le odamda yalnız kaldıktan ve diğer ziyaretçilerim gittikten sonra, hâlâ hiçbir şey bilmemenin verdiği huzur içindeydim. Geri yaslanıp, etrafımda meydana gelen olayları bir oyun gibi izliyordum. Ne de olsa, bu bir rüyaydı; söyleyeceğim, ya da yapacağım hiçbir şeyin bir sonucu olamazdı.

Dolayısıyla, Matt yatağın yanına bir sandalye çekip, uzun bronz parmaklarım benimkilere dolayınca, hiç sesimi çıkarmadım. Avuçlarımdaki kesikleri ellediğinde hafifçe irkildim ve bir rüyada acı hissetmenin ne kadar tuhaf olduğunu düşünmeden edemedim. Beni öpmek için hafifçe öne eğildiğinde, dudakları dudaklarıma değdiğinde, öpücükler arasında benim için ne kadar endişelendiğini fısıldadığında da itiraz etmedim. Nihayet geri çekildiğinde, kalbimin göğsümden çılgına dönmüş ve dışarı fırlayacak bir kanarya gibi çarptığını hissettim. Eh, şaşılacak bir şey değildi; beni birisi en son bir rüyada olsun gerçek hayata olsun, öyle öpeli aradan uzun süre geçmişti.

Onca sevgi gösterisinin ardından asıl beklemediğim şey, geri çekilmesi ve ses tonunun temkinli bir hal alışıydı.

“Rachel, sana bir şey sormam gerek. İstasyondan tek başına çıkıp ıssız bir sokağa girerken ne düşündün? Ne kadar aptalca riskler aldığının farkında değil miydin?”

Ağır ağır gözlerimi kırıştırdım; ruh halinin bu ani değişimi beni gafil avlamıştı.

“Neden seni oradan almam için beni aramadın, bir taksi

çağırmadın, ya da diğer yolcuların çıkmasını beklemedin?”

“Özür dilerim...” dedim kös kös. “Şey haricinde hiçbir şey hatırlamıyorum...” Aslında, şunlar dışında neler olduğunu *hatırlamıyordum*: akşam yemeği, otele geri dönüş, sonra da mezarlığa o feci ziyaret.

“Ne haricinde?” diye sordu umutla.

“Burada uyanmak haricinde.” Rüyamda bile *kendi* gerçekliğimin başkalarınınkinden tamamıyla farklı olduğu konusunda ısrar etmeyecek kadar akıllıydım.

“Mesele sadece yüzüğün kaybolmasıyla ilgili değil, yanlış anlama... Neyse ki sigortası vardı.”

Yüzük mü? Endişelendiği konu nişan yüzüğünün çalınmış olması mıydı? Tanrım, rüyamdaki Matt’in aklında paradan başka bir şey yoktu.

“Ciddi bir biçimde yaralanabilirdin; sıyrıklardan, kesiklerden ve başına bir darbe almandan çok daha fazlası olabilirdi. O adamın sana neler yapmış olabileceğini düşündükçe...”

Bir şey söylememi bekliyordu; bu yüzden, rüya kişiliğimin hissettiği ikilemi hazmetmeye çalışır gibi ağır ağır başımı salladım.

“Telefon geldiğinde, yardım istediğinde... Hayatımda kendimi hiç o kadar çaresiz hissetmemiştim. Neyse ki Jimmy oradaydı... Bunu söylediğimi de sık sık duyamazsın!”

Buna gözlerimde yaşlarla, gülümseyerek yanıt verdim. Sonra, merakıma yenik düştüm.

“Neden? Jimmy ne yaptı ki?”

“Devreye girdi. Sanırım, acil bir durummuş gibi davranması polislik eğitimiyle ilgili bir şey. Seni nerede bulacağımızı bile bilmeden koşturmaya başladık, ama sükunetini ve

soğukkanlılığını elden bırakmayıp çalıştığı karakolu arayan Jimmy oldu. Tren istasyonunda, ya da yakınlarında olabileceğini tahmin etti ve biz daha otoparktan çıkmadan birkaç devriye arabasını oraya yolladı! Devriye arabalarından biri seni telefonundan on ya da on beş dakika sonra kilisenin orada buldu ve bizler daha yolu yarılayamadan seni bir ambulansa bindirdiler. Sanırım, bir kriz anında bir polis memuru tanımak işe yarıyor.”

Demek Jimmy beni bir kez daha kurtarmıştı. Neden bir rüyada Jimmy’yi çok kere kahraman rolüne yakıştırdığımı daha iyi anlayabiliyordum. Ne de olsa, beni kurtarmak isterken hayatını kaybetmişti.

“Gerçi sonraki davranışları hiç de profesyonelce değildi.”
Bunu duyunca kulak kesildim.

“Neden, sonra ne oldu?”

“Hastanede muayene olmanı beklerken, kafayı yedi. Ciddi bir yaran olup olmadığını bilmiyorduk. Bana nasıl o kadar sorumsuz olabileceğimi, gece tek başına yolculuk etmene izin vermemiş olmam gerektiğini söyledi bağıra çağıra. Özellikle de sana iyi bakamayacaksam, seni hak etmediğimi söylediği kısmı sevdim.” Elleriyle pişmanlıkla güzel çenesini ovuşturdu. “Sonra da bana bir yumruk attı!”

Yattığım yerde doğruldum. “Öyle mi?”

Büyük şaşkınlığımı, onun için endişe hissettiğimle karıştırdınca, beni teselli etmek ister gibi koluma hafifçe vurdu.

“Merak etme, bir şey olmadı; daha yumruğu suratıma inmeden, Phil kolunu tuttu. Ama o sırada görev başında olmasa bile, hiç de profesyonelce bir davranış değildi. Aslında, resmi bir şikayette *bulunabilir...*”

Ona nasıl baktığımı görünce, hemen “Ama şikayette bulunmayacağım tabii,” dedi. “Bunun anlık bir davranış olduğunun farkındayım. Endişelenme, eski bilgisayar manyağı arkadaşımızın başını derde sokmayacağım. Yaptığı şey *anlaşılır* sanırım. Onca sene önce, sana karşı neler hissettiğini düşünecek olursak...”

İşte, yine aynı şey olmuştu. Rüyamda bile birisinin beni Jimmy’nin bana çok aşık olduğu konusunda ~~ilna~~ etmeye çalışmasından kurtulamamıştım.

“Sanırım, senin ne kadar iradeli ve bağımsız olabileceğini unutmuş. Ne de olsa, bir süredir onunla görüşmüyordun, değil mi?”

İçimden şöyle demek geçti: *Evet, haklısın, bir ruh çağırma tahtası olmadan zaten onunla iletişim kuramazdım. Ama bunun yerine, tepki almayacak bir şey söyledim. “Evet, pek sayılmaz... İletişimi kaybettik sanırım.”*

Hemşirenin tam o sırada ilaçlarla dolu bir tekerlekli arabayla içeri girmesine memnun oldum. Matt’e nazik bir biçimde ziyaret saatinin sona erdiğini hatırlattı. Matt de gitmesi gerektiğini anlayınca, alnıma hafif bir öpücük kondurdu ve ertesi gün geleceğine söz vererek gitti.

Mis gibi hastane çarşaflarının üstünde uzanırken ve yuttuğum hapların etkisini göstermesini beklerken, bilinçaltımın yarattığı karmaşık senaryoyu düşündüm. Tüm gerçekler ve karakterler vardı, ama ayrıntılar ve olaylar son derece tuhaf paralel bir gerçeklik yaratmıştı. Benim hayatımdı, ama her şey çok daha iyi olduğundan, bildiğim hayatım değildi: Jimmy hâlâ hayattaydı, babam da hasta değildi. Belli ki ben de değildim. Matt’le de evlenmek

üzere nişanlamıştık. Hani, neredeyse uyanmak her şeyi mahvedecekti.

Ama öyle olmadı. Daha doğrusu, gözlerimi açtığımda yeni bir güne uyanmıştım, ama rüya hâlâ devam ediyordu. İçimden bir ses, bana bir şeylerin fena halde ters gittiğini söylüyordu. Tanrı bilir, o sabah daha kaç tane test yapacaklardı ve bir rüyada yaşıyor olmanın verdiği haz, gerçek hayatım geri gelmediğinde uçup gidecekti. İkinci bir MRI çekilmesini beklerken, kendimi eski usul çimdiklemeye, hatta canımı acıtmaya kadar götürdüm işi. Hiçbir şey olmadı; sadece kolumda çok çirkin kırmızı ve beyaz bir iz oluştu. O anda bile ancak beni bu son teste tekerlekli sandalyeyle götüren hemşirenin bana ne kadar acıyarak baktığını görünce durabildim. Hayal gören yeni hastayla ilgili haberler hızla yayılmış olmalıydı ve bana yumuşacık, şarkı söyler gibi ses tonlarıyla yöneltilen sözler ya beş yaş altı çocuklara, ya da embesillere göreydi.

Kan testlerinin, taramaların ve röntgenlerin arasında, cidden korkmaya başladım. Düşler Ülkesi'ndeki bir mahkum gibi hissediyordum; ziyaret etmek için güzel bir yer olabilirdi, ama ben artık gerçekten de 'evime' gitmek istiyordum. Hem de durum orada ne kadar kötü olursa olsun.

Kendimi öğleden sonraya kadar tuttum. Danışmanla görüşecektim. Beni bir tekerlekli sandalyeyle almaya gelen hemşire, öğle yemeğine dokunmadığımı görünce hayal kırıklığına uğradı. Korku ve kafa karışıklığı iştahımı köreltimişti. Hem bunlar, hem de hastane mutfaklarından çıkan dehşet verici yemekler.

Beni tekerlekli sandalyeyle doktorun danışma odasına götürdüklerinde, babamın (yakın tarihte iyileşmiş babamın) orada beklediğini görünce sevindim.

“Merhaba, Rachel. Bugün biraz daha iyi misin?” Doktorun sesi sevecen ve sabırsızdı. Belli ki olumlu yanıt vermemi bekliyordu.

Başım ağır ağır hayır der gibi salladım. Yanaklarımdan ılık gözyaşları süzülürken, konuşmayı beceremedim. Babam oturduğu yerden uzanıp elimi tuttu. Doktor sıkıntımı ustalıkla görmezden gelip devam etti.

“Sana güzel haberlerim var, küçük hanım. Akla hayale gelebilecek her testi yaptık. Ufak macerandan kaynaklanan herhangi bir ciddi, ya da kalıcı bir hasar olmadığını memnuniyetle söyleyebilirim.” Sandalyesinde dönüp, arkasındaki bir panelde bir kafatasının aydınlatılmış röntgenini gösterdi (benim kafatasım olmalıydı). “Her şey gayet normal görünüyor. Beyinde, ya da kranyumda herhangi bir hasar yok.”

“Şükürler olsun,” dedi babam derin bir oh çekerek.

“Ama bir hata olmalı!” diye bağırdım ve sesimin ne kadar acınası çıktığına utandım.

“Hayır, Rachel. Sana tüm testlerin kesin sonuç verdiğini söyleyebilirim. Emin olmak için, birkaçını tekrarladık. Testler kesinlikle yanlış değil.”

“Testler değil,” dedim kontrolümü yine kaybetmemeye ve onlara derdimi anlatmadan önce sakinleştirilmemeye çalışarak. “Testlerin doğru olduğunu söylüyorsanız, size inanmak zorundayım sanırım. Neden bana bu konuda yalan söyleyesiniz ki? Ama geri kalan her şey yanlış!”

“Yapma, sakın ol, Rachel.” Ses tonundan babamı yine

korkuttuğumu anladım. Ben de kendimi korkutuyordum, ama bu sefer olanları onlara anlatmanın bir yolunu bulmalıydım.

İçime titrek bir nefes çektim ve daha isterik olmayan bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım.

“Bunun kulağa çalgınca geldiğini biliyorum, ama lütfen beni dinleyin. Burada neler olup bittiğini bilemiyorum, ama bunların hiçbiri, en azından benim için gerçek değil. Hayatımda, yani *gerçek* hayatımda, babam hasta. Hem de çok çok hasta. Ben de öyle olabilirim.”

Doktorun ses tonu sakın ve yatıştırıcıydı.

“Demek sen de kanser olduğuna inanıyorsun?”

Beni cidden öfkelenlendirmeye başlamıştı. Bu adamdan hiç hoşlanmamıştım.

“Hayır, kanser değil. Beynimde bir sorun var.” Ne tuhaftı ki, kimse buna itiraz etmedi. “Kaza yüzünden...”

“Soyulduğunda mı?” diye sordu babam.

“Hayır, restorandaki araba kazası; Jimmy’nin öldüğü, benim de çok kötü yaralandığım kazayı diyorum.”

Doktor şaşkınlıkla babama baktı; babamsa pusların ardındaki bir çözümü görmek istiyormuş gibi başını salladı.

“Rachel’in sözünü ettiği kazadan haberiniz var mı?”

“Şey, evet,” dedi babam tereddütle. Az kalsın, bunu da hayal ettiğimi söylemeyecek diye rahatlayıp çılgılık atacaktım. “Bir araba Rachel’la arkadaşlarının oturduğu restorana gerçekten de *çarptı*. Sanırım beş, altı sene önceydi. Hepsi üniversiteye başlamadan önceydi.”

“Ciddi yaralanan oldu mu? Rachel yaralandı mı?”

“Sanırım, arabanın sürücüsü kötü yaralanmıştı, ama Rachel’la arkadaşları tam zamanında pencereden uzaklaşmayı başardılar. Rachel’in durumu diğerlerinden daha kötüydü; pencereden uzaklaşmak için koşarken düşmüştü ve bir, iki dakikalığına bilincini yitirmişti. Tabii, bir de Jimmy’nin başı fena yarılmıştı.”

“Ama kimse ölmedi mi?” diye sordu doktor.

“Kimse ölmedi,” dedi babam.

“Ama Rachel başını *çarptı*, öyle mi?”

“Evet. Ufak bir sarsıntı geçirdi.”

“Beş sene sonra soyulduğunda, başına ikinci bir darbe aldı...”

Doktor ellerini bir kilise kulesi gibi birleştirip, duyduklarını düşündü. “Şimdi her şey daha mantıklı hale gelmeye başladı.”

Öyle miydi? Benim için olmadığı kesindi.

Dr. Tulloch masanın üstünden eğilip, güzel bir gülümsemeyle bana baktı. Babam da ben de içgüdüsel bir şekilde vardığı sonu duymak için öne eğildik.

“Rachel, sorunlarına yol açan şeyi anlamaya başladığımı düşünüyorum. Bana göre, ciddi bir hafıza kaybı yaşadığın kesin.”

Bu teşhisine sevinç çığlıkları atarak yanıt vereceğimi sandıysa da yanılıyordu. Hafıza kaybı mı? Hiç sanmıyordum. Hatta doğru olmadığını biliyordum. Bir kere, hafıza kaybı bir şeyleri unutmanız anlamına gelmez miydi? Öyleyse benim sorunum kesinlikle bu *değildi*. Benim sorurum, gerçek değilmiş gibi gözükken şeyleri hatırlıyor olmaktı,

bunları unutmak değil! Ama doktora bunları söyleyince, bana gayet tıbbi bir açıklamada bulundu.

“Farklı hafıza kaybı türleri vardır. Kafaya darbe yiyip, *ben kimim* tarzı filmlerde gördüğümüz durumlardan çok daha karmaşıktır.”

“Anlıyorum,” dedi babam. Bunu duyunca, sandalyemde hızla dönüp ona baktım. Ne yani, bunu ciddi ciddi yutmuş muydu? Bu yanıt ona gerçekten de mantıklı mı geliyordu?”

“Peki, bu hafıza kaybı ne kadar sürecek, doktor?”

“Hafızamı kaybetmedim.”

“Bu, duruma bağlıdır ve büyük farlılıklar gösterebilir. Bir, iki gün de sürebilir, haftalarca da. Bazen hafıza kaybının tamamıyla geçmesi aylar da sürebilir.”

“Hafızamı kaybetmedim.”

“Rachel’ın hafıza kaybına gelince... Gerçek hayatta meydana gelmemiş şeyleri hatırladığını düşünüyor... Aslında... Bu durum biraz sıra dışı. O yüzden de ne kadar süreceğini kestirmek zor. Bu alanda bir uzmanla görüşmesini sağlamaya çalışacağım.”

Sonra, babam benim yüksek sesle sormaya en çok çekindiğim o soruyu sordu.

“Hafıza kaybı kalıcı olabilir mi?”

Uzun bir sessizlik oldu. Oksijensizlikten başım dönene dek, Dr. Tulloch’un yanıtını nefesimi tutarak beklediğimi fark etmemiştim.

“O ihtimal var tabii, ama henüz bir şey söylemek için çok erken,” diye yanıt verdi doktor yumuşak bir ses tonuyla. “Uzman size bu konuda daha açık bir şey söyleyebilir.”

Ayağa kalktı ve babamın elini sıkarak, süremizin olduğunu açıkça gösterdi. Babam tekerlekli sandalyeyle beni odadan çıkarırken, kağıtlarımı ve notlarımı düzgün bir öbek haline getirmek için toparlamaya başlamış beyaz saçlı doktora son bir kez baktım. Göz göze geldik.

“Hafızamı kaybetmedim.”

Doktorun tavsiyesiyle, ertesi sabah hastaneden taburcu edilecektim. Uzmanla olan randevumu ayarlamak biraz vakit alacaktı ve kendi evimde daha hızlı gelişme kaydedeceğim düşünülüyordu. Great Bishopsford’daki evimi son gördüğümde, orada başkalarının yaşadığını öğrendiğimden, buna pek de ihtimal vermiyordum. Ama sırf herkese tuhaf ve ilginç bir tıbbi rahatsızlığım olmadığı ve doğruyu söylediğimi ispatlayabilmek için, hastaneden çıkmayı *dört gözle* bekliyordum. Bir hastane yatağında hiçbir şeyi ispatlayamayacağım belliydi.

“Kim bilir,” dedi babam umutla. “Belki eve geri döndüğünde, her şey yerli yerine oturur.”

O kadar iyimserdi ki, doğru olduğunu bildiğim şeyleri bir kez daha tekrarlamaya cesaret edemedim.

“Olabilir, baba,” demekle yetindim. “Ama senin dünyanda bile, artık seninle yaşamıyorum, değil mi? Bu yüzden, her şeyi birdenbire hatırlamamı bekleme, olur mu?”

Onu bu sözlerle kasten üzmeğe istemişim gibi suratında acı bir ifade belirdi.

“‘*Senin dünyan*’ ve ‘*benim dünyam*’ diye bir şey yok, Rachel. Bunları aldığın darbe yüzünden söylüyorsun. Geri döner dönmez öyle olduğunu anlayacaksın.”

Gülümsemeye çalıştım ve düşündüğümde daha iyi bir aktör olduğumu anlayınca rahatladım.

“Haklı olduğuna eminim, baba.”

Matt’ın Bay Tulloch’la olan görüşmem ve sonuçları konusunda çok heyecanlı olduğu belliydi, çünkü ziyaret saatinde hayatıma gördüğüm en büyük çiçek buketinin ardında yarı gizlenir vaziyette odama geldiğinde, derhal beni öpmek için eğildi; tuhaf ve sinir bozucu, yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Rachel, aşkım. Hafıza kaybı yaşıyorsun. Demek uyandı-
ğından beri bu yüzden o kadar tuhaf davranıyordun. Hiçbir
şey hatırlamıyor musun? Kim olduğumu biliyor musun?”

Bir an için, şeytana uyup rol mü yapsam diye düşündüm,
ama son anda vazgeçtim. Büyük bir gaddarlık olurdu.

“Evet, Matt, tabii ki kim olduğunu biliyorum. Birbiri-
mizi ergenlik yıllarımızdan beri tanıyoruz. Sadece... Yakın
tarihte olanları ‘unuttum’ sayılır.”

Çiçekleri, içeri tansiyonumu ölçmek için girmiş bir hem-
şireye verdi.

“Bunları suya koyabilir misiniz, hemşire hanım?”

Kadın bir ziyaretçinin işini engellemesinden hoşlanmadı,
ama kocaman buketi yine de aldı. Ben de Matt’ın arkasın-
dan dudaklarımı sessice oynatıp özür diledim. Unutmadığım
tek şeydi: Matt her zaman kendi istediğini yapardı ve onu iyi
tanımasaydım, küstah bir tavır sergilediğini söyleyebilirdim.

“Yakın tarihteki olayları hatırlamadığını söylerken, tam
olarak ne demek istedin? Son birkaç gün gibi mi?”

Hayır anlamında başımı salladım.

“Geçen hafta?”

Yine başımı salladım.

“Daha da mı uzun bir süre?”

Bu sefer, başımı sallayarak yanıt veremeyecektim.

“Son beş sene ‘kayıp’.”

Bir anda, sandalyeye çöktü. “Kahretsin!”

Bir şey demeden, söylediğim şeyin ağırlığını hazmetmesini bekledim.

“Yani, bizimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyor musun? Okuldan mezun olduğumuz dönemden sonrası yok mu? Nişanlandığımızı bile hatırlamıyor musun?”

Şok geçirdiğini bildiğimden, ama hislerini paylaşmadığımdan dudağımı ısırdım. Ne de olsa, beş sene önce Matt’ten ben ayrılmıştım. Dahası, geride bıraktığım Matt karşımda çaresizlik ve şaşkınlık içinde oturan adam değil, on sekiz yaşında bir gençti.

Bir süre bir şey demedi. Bu yeni Matt’i uzun süredir tanımadığım halde, zihninin bir çözüm bulmak için çalıştığını görebiliyordum. Muhtemelen, işinde bu yüzden o denli başarılıydı. Bir sorun varsa, buna bir çözüm bulurdunuz. Bu kadar basitti.

“Şey, bence bir süreliğine babanın yanında kalman iyi olacak. Bu süre boyunca, sana birisinin bakması gerek.”

“Hasta değilim, Matt.”

“Hayır, hayır. Bunun farkındayım, Rachel. Sadece tek başına Londra’da olmanı istemiyorum. Biliyorsun ki, yarın önemli bir toplantı için Hamburg’a gitmem gerek.”

“Aslında, biliyordum. Hafıza kaybı, unuttun mu?” Of, gaddarlık ediyordum, ama dayanamamıştım.

Şaşırdı. Matt ne zaman espri anlayışını yitirmişti?

“Ha, doğru. Tabii ki bilmiyordun. Şey, aylardır planlanan bir toplantı... Tarihi değiştirebilseydim, kesinlikle değiştirirdim, ama bu aşamada biraz...”

Uzanıp kolunu okşadım. “Sakin ol, Matt, endişelenme. İdare ederim.”

Matt bir süre sonra gitti, ama önce beni kollarına alıp hem tuhaf bir biçimde tanıdık, hem de yepyeni gelen bir biçimde öptü. Kendimi tutmaya çalıştım, ama ılık dudaklarıyla beni susturunca, öpücüğüne pek de gizleyemediğim bir hevesle karşılık verdim. Gerçek hayatta nişanlısı olmayabilirdim, ama en azından tüm bu çılgınlığın arasında bir şeyleri mantık çerçevesine oturtmadan önce keyif alacak bir şey yapabilirdim. Birbirimizden ayrıldığımızda, ikimiz de biraz nefes nefese kalmıştık.

“Şey, en azından bunu yapmayı unutmamışız, değil mi?” Gözlerinde ve sesinde önceki gün hissetmediğim bir güven vardı. “Her şeyi unuttuysan da, bana yeni baştan aşık olmanı sağlamam gerek.”

Giderken Almanya’dan beni babamın evinden arayacağına ve sadece bir haftadan biraz daha uzun bir süre uzakta olacağına söz verdi. Mükemmeldi. Bu, bana bu aptalca durumu çözecek zamanı verecekti. Herkesin hafıza kaybı teorisini hiç sorgulamadan kabul edişi umurumda değildi. Doğru olmadığını ben *biliyordum*. Dışarıda bir yerde, eski gerçek hayatım devam ediyordu ve o hastaneden ne kadar çabuk çıkarsam, bunu herkese bir o kadar daha iyi ispatlayabilirdim.

✠✠ Ertesi sabah, bir hemşire bana beni hastaneye getirdiklerinde giydiğimi söyledikleri giysileri getirdi. Giysiler tanıdık değildi, ama üstüme geçirdiğimde gayet güzel uydu. Başka birisinin giysilerini giymek hoşuma gitmese de, ya giyecektim, ya da oradan hastane geceliğiyle ayrılacaktım.

Ama beni asıl şaşırtan şey hemşirenin yatağa kocaman, pahalı görünümlü bir valiz koyması oldu.

“Bu kimin?”

Kadın gayet şefkatli bir ses tonuyla yanıt verdi:

“Sizin.”

Kadının neden bana acıdığını anlayamıyordum. Bir Gucci çantanın sahibiydim! Çantanın yabancı kilidini açarken, bunun Matt’ten bir hediye olup olmadığını düşündüm. Tıpkı onun alacağı türden bir hediyeye benziyordu. Çantayı açıp içindekileri soluk hastane battaniyesinin üstüne boca ettim. Pek bir ipucu bulamadım: bir cüzdan, bir tarak ve bir makyaj çantası. Cüzdanı açtım. Arka bölmesinde normalde üstümde taşıdığımdan çok daha fazla para vardı ve kart bölmeleri hepsi benim adıma olan çeşit çeşit kredi ve mağaza kartlarıyla doluydu. Kendi cüzdanımdaysa tek bir bankamatik kartı olması gerekirdi.

Ama en çok dikkatimi çeken cep telefonu oldu. Ufak ve ince telefonun parlak yüzeyi tepedeki ışığın altında bir hazine gibi parlıyordu. Hazine de olabilirdi hani. Telefonu aldım ve kapağını açarken ellerimin titrediğini hissettim. Birkaç dakika boyunca, bıkkınlıkla menüyü nasıl açacağımı anlamaya çalıştım. Doğru ekranı açmayı başardığımda, telefon rehberinde bana derhal yanıt verecek hiçbir şey olmadığını görüp hayal kırıklığına uğradım. Oysa bu minik telefonda birtakım yanıtlar bulacağıma emindim. İsim listesini gözden geçirmeye koyuldum: Birkaçı tanıdık, ama birçoğu değildi. Tam telefonu kapatacakken, listedeki bir isim dikkatimi çekti: Dr. Whittaker. Ekranın soluk yeşil ışığının aydınlatdığı bu iki sözcük, pusların arasından gözükken bir fener gibi parlıyordu. Dr. Whittaker kazadan sonra terapilerimi üstlenen doktordu. Son zamanlarda yaşadığım baş ağrıları için aldığım ilaçları da kendisi yazmıştı. Dahası, baş ağrılarımın neden aniden daha kötüye gittiğini öğrenmek için Londra’da ziyaret etmek istediğim kişiydi.

Titreyen ellerle ‘arama’ düğmesine bastım ve uzunca bir süre bekledikten sonra, o tanıdık arama tonunu duydum. Telefona tam yanıt gelmişti ki, odamın kapısı açıldı ve içeri Matt’in bana bir gece önce getirdiği çiçek buketini taşıyan görevli hemşire girdi.

“Özür dilerim, camın, ama burada cep telefonu kullanmak yasak.”

Kadını gayet kaba bir tavırla duymazdan geldim. Diğer tarafa dönüp diğer kulağımı hattın diğer ucundan ne dendiğini daha iyi duyabilmek için parmağımla kapattım.

“Gerçekten, telefonu kapatmanızı istemek zorundayım. Dışarı çıkana dek beklemeniz gerek.”

Kadına öyle bir baktım ki, ifademden konuyu kapatması gerektiğini anladı.

“Doktor James Whittaker’ın ofisi,” dedi cılız bir ses kulağıma. “Şu anda size yanıt veremiyoruz. Çalışma saatlerimiz...” Öfkeyle telefonu yatağa fırlattım.

Hemşire temkinle bana bakarken, o yabancı çantadan yatağa döktüğüm şeyler arasında kağıtla kalem aramaya koyuldum.

“Bakın, sizden bir iyilik rica edebilir miyim?” dedim bir not defterinden bir sayfa koparıp telaşla üstüne yazarken. “Bu, beni Londra’da şey için... Neyse, bunun bir önemi yok. Beni tedavi eden doktorun ismi ve telefon numarası. Kim olduğumu biliyor. Dr. Tulloch’un onu aramasını ve baş ağrılarım ve... Diğer semptomlarla ilgili bilgi almasını sağlar mısınız?” Kağıdı kadına doğru ittim. Bir anlık bir tereddüitten sonra, kadın kağıdı alıp üniformasının cebine soktu. “Unutmazsınız, değil mi? Çok önemli.”

Kadının beni cep telefonu kullanırken yakaladığı zaman ki asabi ifadesi yerini acımayla karışık bir şefkat ifadesine bıraktı. Öfkeli surat ifadesini tercih ederdim doğrusu.

“Dr. Whittaker’a ulaştıktan sonra, lütfen beni babamın evinden aramasını söyler misiniz? Gece ya da gündüz fark etmez, dilediği zaman arayabilir. Her şey o zaman bir anlam kazanacak.”

Kadın Matt’in çiçeklerini bir mezara koyuyormuş gibi yatağa bırakırken, suratında hâlâ bana çok acıyormuş gibi bir ifade vardı. Sonra, odadan çıktı.

Kısa bir süre sonra babam beni almaya geldiğinde, ona doktorun numarasını bulduğumu söylememeye karar verdim. Hastane onlara söylediğim her şeyin doğru olduğunu teyit ettikten sonra, nasıl olsa durumum açıklığa kavuşacaktı. *‘Tüm bunlar hafıza kaybının bir parçası’* gibi, bir başka gereksiz açıklamaya katlanmama gerek yoktu.

Tabii, henüz tıbbi geçmişimin teyit edilmesinin etrafımda olup biten diğer tuhaflıklara ne şekilde yanıt verebileceğini bilemiyordum. Ufak şeyler söz konusuydu: Dirilen ölü insanlar, birdenbire iyileşenler ve tabii bir de bir nişanlının beklenmedik bir biçimde hayatıma dahil oluşu. Zihnen, bu sorunları konfeti taneleri gibi bir kenara attım. Aklımdan geçen onca düşüncenin dikkatimi dağıtmasına izin vermezdim. İlk olarak Dr. Whittaker’ın harekete geçmesi gerekiyordu; diğer parçalar nasıl olsa kendiliğinden bir araya gelecekti.

Eski evimiz aynı görünüyordu. Daha doğrusu, beş sene önceki gibiydi. Yani, birkaç gün önce ziyaret ettiğim ev gibi değildi. Demir tırabzanlar ve ahşap kepenkler sanki hiç var olmamışlar gibi bu sefer yoktu. Ön kapı ve pencere pervazları da yine bakımsızdı ve boyaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Aynı şekilde, bahçe de son derece bakımsızdı.

Ama ilk sürprizi, ön kapıyı açtıktan birkaç saniye sonra yaşadım. Hemen peşimden gelen babamla birlikte kapıdan içeri adım attım ve koridordan oturma odasına dalan uzun ve siyah bir şey görünce irkilerek geri çekildim.

“O neydi öyle?”

“Lizzy. Onu korkutmuş olmalısın.”

Eh, tek korkan Lizzy değildi.

“Peki, Lizzy kim?”

“Kedimiz. Şey, sen evden ayrıldığına göre, *benim* kedim sayılır.”

Bu şaşırtıcı bilgiyi hazmetmek için biraz durdum. Çocukluğumda evde hiç evcil hayvan beslememiştim. Tek istisna, bir, iki Japon balığı olmuştu ve babamın bir kedisi olduğunu öğrenmek tuhaftı.

“Üniversiteye gitmeden önce, onu bana sen almıştın. Yalnız kalmamı istemediğin için.”

Güzel bir şey yapmıştım demek ki.

Tüm bunları sindirmeye çalışarak, ağır ağır babamın peşinden yürüdüm. *Üniversiteye gitmişim*. Tanıdık dağınık oturma odasına girince, bunun kanıtının duvarda asılı olduğunu gördüm. Kendi suratım, bana büyükçe ve yalızlı bir çerçeveden bakıyordu. Üstümdeki cüppeyle ve keple, elimdeki süslü yazılı ruloyu tutarken, gözlerimdeki gurur ifadesi şüphe götürmezdi. Salak salak gözlerimin yaşardığını hissettim. Mezun olmuştum. Üniversiteye gitmiş, diplomamı almış ve hayallerimi gerçekleştirmiştim. İlk kez neden gerçekten yaşadığım dünyadan çok daha iyi olabilecek bir dünyayı yerle bir etmek istediğini sorguladım.

“Bir fincan çay içer misin?” diye sordu babam. Bunu sorarken, çoktan demliğin altını yakmak için mutfığa yönelmişti. Babam kaynar suyun bir poşet çay yaprağının üstüne dökülmesiyle her türlü sorunun hallolabileceği bir nesle aitti. Yanıt verdim, ama rahat tekli koltuklardan birine oturup

dinlenmek yerine, odada huzursuz bir biçimde dolandığımı ve bir şeyler aradığımı fark ettim. Ne aradığımı bilemiyordum: Etrafımdaki bu dünyanın sahte olduğuna dair kesin bir kanıt mı arıyordum, yoksa akıl almasa da gerçek olduğuna dair bir kanıt mı arıyordum?

Mezuniyet fotoğrafım odada asılı olan tek fotoğraf değildi, çünkü şöminenin üstünde birkaç çerçeveli fotoğraf daha vardı. Bunlara daha yakından bakmak için şömineye gittim. İlk ikisini biliyordum: Annemle babamın düğün günlerinde çekilmiş bir fotoğrafıydı. Demode giysiler ve saç kesimleri, suratlarındaki harikulade gülümsemelerle önemsiz kalmıştı. O fotoğrafı hep çok sevmiştim. Diyeyse üçümüzün bir arada olduğu bir zamana aitti. Deniz kenarında yaptığımız gününbirlik bir tatil sırasında çekilmişti. Rıhtımda, tam olarak neresi olduğunu hatırlayamadığım bir yerde, ellerini sıkı sıkı tutmuş, aralarında duruyordum. Fotoğraf birden bulanıklaşıp titremeye başladı ve sahip olduğumu bile hatırlayamadığım annem için senelerdir hissetmediğim kadar büyük bir çaresizlik ve kayıp hissine boğuldum.

İncelemem gereken iki fotoğraf daha vardı. Bunlardan ilki beni güldürdü ki o anda ihtiyacım olan tek şey de buydu. Yedi yaşımdayken, Okul Spor Günü'nde çekilmiş bir fotoğraftı. Jimmy'yle benim aramda yumurta ve kaşık yarışını kazandığımızda aldığımız ufak gümüş bir kupa duruyordu. Tabii, üniversitede bir dekatloncu olmuş olabilirdim, kim bilir? Fotoğrafta gözlerimiz parılıyordu. Gurur, arkadaşlık, saf ve bozulmamış bir mutluluk karışımı bir ifadedi. İkimizin de ağzı kulaklarına varmıştı ve ön dişlerimizin

olmayışının fotoğrafa hiçbir katkısının bulunmayacağını farkında değil gibiydik.

Son fotoğrafı ilk kez görüyordum. Bunu şöminenin üstünden alıp daha iyi görebilmek için pencerenin önüne geçtim. O sabah aynadaki aksimden bir farkım olmadığı için, kısa süre önce çekilmiş olmalıydı. Saçlarım ve yara izi olmayan suratım aynıydı. Fotoğrafın ekildiği yer şık bir restoranı ya da oteli andırıyordu; önümüzdeki masada öbek öbek hediyeler duruyordu ve Matt’le ben fotoğrafın odak noktasıydık. Kolunu belime sarmıştı, sol eliyle elimi tutmuştu ve parmağımdaki o göz kamaştırıcı, kocaman ve ıslıl ıslıl yüzüğü göstermek istermiş gibi elimi havaya kaldırmıştı. Elmasın harikulade parlaklığını ufak cam çerçeve bile zor zapt ediyor gibiydi. Telaşla fotoğrafı aldığım yere koydum.

“Bir şeyler hatırlatıyor mu?”

Hüzünle başımı salladım. “Sadece şunları hatırlıyorum,” dedim elimle diğerlerini gösterip. “Ama bunu daha önce hiç görmedim.”

Babam hüzünlü bir ifadeyle koltuğa oturdu.

“Güzel bir yüzükmüş,” dedim o çok üzdüğüm zavallı adamı gülümsetmeye çalışarak. “Eminim ki bir mısır gevreği kutusundan çıkmamıştır.” Evet, beklediğim gülümseme gelmişti.

Konuşmadan çaylarımızı yudumladık; sıcak çay konuşma gerekliliğini ortadan kaldırmıştı. O huzurlu anı mahvetmek istemiyordum, ama babamı önemli bir konuya hazırlamam gerekiyordu.

“Baba, Dr. Tulloch bizi bir ara arayabilir. Aradığı zaman bana haber ver, olur mu?”

Babam şaşkınlıkla bana baktı.

“Ne için arayacak? Bizi şu hafıza kaybı uzmanına yönlendirmeyecek miydi?”

“Evet, ama ona bir mesaj bıraktım ve benim için bir şeyi araştırmasını rica ettim. Bunu yaptıktan sonra, beni buradan arayacağına eminim. Merak etme. Her şey o zaman anlamlı hale gelecek.”

Babamın akli karışmış gibiydi, ama doktor aradığında beni haberdar edeceğine söz verdi.

Kendisi yemek hazırlarken, biraz gidip dinlenmem konusunda beni ikna etmeye hazırlanıyordu ki, öfkeli bir tıslama ve tükürme sesiyle ikimiz de irkildik. Eve ilk girdiğimde gördüğüm kara kedi yanıma atlamış, bana bir kere baktıktan sonra hızla odadan dışarı fırlamıştı. Sırtındaki tüyler de fena halde kabarmıştı.

“Neler oluyor...” dedi babam kedi tam odadan çıkmak üzereyken durup halıyı tırmalamaya başladığında. Kedi bana bir kez daha baktı, öfkeyle bir kere daha hırladı.

“Lizzy!” diye bağırды babam ona kızarak. “Neler oluyor sana?”

Öfkeli kedinin üstüme atlayabileceğini düşünerek, oturduğum yerde biraz daha geriye yaslandım. Kedi odanın karşı tarafından nahoş nahoş bakıyordu; pençelerini çıkarmış, gözleri yeşil zümrüt parçaları gibi irileşmişti. Babamla şaşkınlıkla birbirimize baktık. Sessizliği ilk bölen ben oldum.

“Her zaman böyle mi davranır?”

“Hayır, asla. Daha önce hiç öyle davrandığını görmemiştim. Bu kedi sana bayılır.”

“İyi bari. Beni sevmediği takdirde neler yapacağını görmek istemezdim.”

Babam tok bir sesle güldü, ama boşalan bardakları toparlayıp odadan çıkmak üzereyken, kedinin bana verdiği tuhaf tepkiyi hâlâ anlamlandıramamış gibiydi.

Öğleden sonra bir ara bir fincan daha çayla birlikte eski yatak odamın kapısını tıklattı. Hastaneden çıkarken giydiğim ipekli takımı değiştirip, beni daha sıcak tutacak bir şeyler bulmak için odama gitmişim, ama eski gardırobumu ve çekmeceleri karıştırırken dikkatim dağılmıştı. Yatağın yanında, yerde öbek öbek eski dergiler, giysiler ve hatıra eşyaları duruyordu.

Babam bunların arasından dikkatle geçerek, üstünden buharlar tüten fincanı şifoniyerimin üstüne koydu.

“Sanırım, evden ayrılırken bunları atmak istememişim.”

“Öyle de diyebilirsin. Neyse, şimdi işe yarayabilir. Biraz hafızanı tetikleyebilir.”

Yerde duran öbeği elledim. “Bunların çoğu seneler öncesi kalma. Bunları hatırlıyorum zaten.”

Babamı üzeceğini bildiğim halde, ona gerçekten nasıl hissettiğimi anlatmalıydım. “İnandığım şeyden vazgeçmedim, baba. Birden her şeyi hatırlayacağımı ve muhteşem bir farkındalık anı yaşayacağımı umduğunu biliyorum, ama bunun olacağım hiç sanmıyorum. Aslında, *hiçbir şeyi* unutmadım. Hafızamda boşluklar falan yok. Hiç yok hem de. Son beş seneyi sana tüm ayrıntılarıyla anlatabilirim. Ama benim hatırladığım, *farklı* bir beş sene.”

Bakışlarındaki acıma ve sevgi karışımı ifade beni susmaya zorladı. Olanları anlayabilmek için, ne kendime, ne de ona bir faydam dokunuyordu.

“Bakalım uzman ne diyecek, Rachel. Ne dersin?”

Ağır ağır evet der gibi başımı salladım. Babamın bir süre daha bunu beklemesine izin vermeliydim. Çayın şifa verici güçlerine inandığı gibi, hâlâ tıbbi bir ‘uzmanın’ her şeye kadir olacağına inanıyordu. Gençlik yıllarımdan kalanları kaldırmam için odadan çıkarken, kapıda duraksadı.

“Bu arada, sanırım kedinin neden korktuğunu anladım.”

Geri dönüşüm kutusuna atacağım kocaman bir dergi öbeğinden başımı kaldırdım.

“Evet, bütün gün bunu düşündüm, çünkü çok tuhaf bir olaydı. Sonra, bunun kokunla ilgisi olması gerektiğine karar verdim.”

“Teşekkürler, baba.”

“Hayır, öyle demek istemedim, ama muhtemelen, şu anda hastane gibi kokuyorsundur. Anlarsın ya, antiseptik, ilaç falan gibi. Kedi o yüzden öyle çıldırmış olmalı. Düzeltilecektir, göreceksin.”

Ona gerçekten de inanmak istiyordum, ama bana kedi sanki hayatında daha önceden hiç görmediği birisine karşı kendi bölgesini koruyormuş gibi gelmişti.

Ertesi sabah olduğunda, hastaneden hâlâ telefon gelmemişti. Hatta gelen tek telefon, Almanya’daki otel odasından arayan Matt’e aitti. Telefon eden kişinin Dr. Tulloch değil de, yeni nişanlım Matt olduğunu fark edince, sesimdeki hayal kırıklığını gizlemeye gayret ettim. Neyse ki Matt de

uzun uzun konuşacak gibi değildi. Tüm konuşma on dakikadan kısa bir sürede bitti.

“Matt nasılmış?” diye sordu babam ben telefonu kapattıktan sonra. Sesindeki tuhaf bir şey ona bakmama neden oldu.

“İyi. İşleri yoğun sanırım.” Sırf içgüdüsel bir biçimde, derhal bir sonraki sorumu sordum.

“Matt’den pek hoşlanmıyorsun, değil mi?”

Babam okuduğu gazeteyle meşgulmüş gibi yaptı ve yanıt vermeden önce birkaç saniye bekledi.

“Tabii ki hoşlanıyorum. Saçmalama. Neden öyle dedin?”

“Bilmem ki... Ses tonundaki ve bakışlarındaki bir şey...”

Bana anında yanıt verdi.

“Hoşlanmıyor olsaydım... Hakkında şüphelerim olsaydı bile, senin birlikte olmak istediğin kişinin Matt olduğunu bilerek, asla ağzımı açmazdım. Hem siz ikiniz çok uzun süredir birliktesiniz.”

“Benim dünyamda değiliz. Şeyden, kısa bir süre sonra... Okuldan ayrıldıktan kısa bir süre sonra, biz de ayrıldık.”

Bu sözlerim babamı meraklandırmış gibiydi.

“İlginç doğrusu: Yani, hafıza kaybın seni Matt’in nişanlın olmadığı bir dünya yaratmana neden olmuş. Bunun ardındaki nedeni merak ettim.” Belli ki, babam bu doğrultuda aklından bir şeyler geçiyordu. “Söylesene, senin şu ‘diğer’ hayatında, Jimmy’yle sen birlikte misiniz?”

İçimi çektim. Beni kimse dinlemiyor muydu?

“Hayır, öyle değil, baba. Çünkü Jimmy öldü.”

Aramızda tuhaf ve beklenti dolu bir sessizlik oluştu. Gz göze geldik ve her ikimiz de konuyu stelememek gerektiğine karar verene dek de uzunca bir süre öyle kaldık.

Ertesi sabah, saçlarımdan hâlâ sular damlayarak ve bana birkaç beden küçük bir bornozla mutfağa girdim. Babam bir tabağı lastiğimsi bir omletle doldurmakla meşgld. Birden, hastane yemekleri bana daha cazip geldi.

“Baba, keşke uğraşmasaydın. Genellikle, kızarmış ekme yerim.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi kararlılıkla. Bana nutuk çekeceğini hissettim. “Kahvaltıda kuru kuru bir dilim kızarmış ekmekle eski gücüne kavuşmanı bekleyemeyiz.”

Tam ona sorunlarımdan kahvaltıda ne yiyeceğimden çok daha büyük olduğu söylemek üzereyken, çalan kapı ziliyle irkildim.

“Ben bunları hazırlarken, sen de kapıya bakabilir misin?”

Islak saçlarımdan hâlâ damlalar akarken, n kapıya gittim. Buğulu camlı kapının ardında uzun, karanlık bir siluet duruyordu. Ziyaretçinin kim olduğunu görmek için kapıyı açarken, kalbimin gm güm attığını hissettim. İnsanın işta-hını ller diyarından gelen bir ziyaretçi kadar kaçıran bir şey daha yoktu.

Jimmy elinde kocaman bir karton kutuyla, peşimden mutfağa doğru yrld.

“Gnaydım, evlat. Kahvaltıya yetiştin, bize katılmak ister misin?”

Jimmy tabaktaki sarı bulamaca tıpkı benim hissettiğim coşkuyla baktı.

“Kusura bakmayın ama tokum. Sadece bir merhaba demek için uğramıştım.”

Daha göz göze gelmeden, kahvaltı ettiği konusunda yalan söylediğini anlamıştım. Birbirimizi her zaman tıpkı birer kitap gibi okurduk. Eh, belki de öyle değildi. Birden, tamamıyla beklenmedik bir biçimde, aklıma gençliğimizde Jimmy’nin bana karşı ne hissettiğinin söylendiği geldi. Suratıma aptalca bir pembelik yayıldığını hissettim ve birden üstümdeki kıyafetin, o incecik bornozun ziyaretçi karşılamak için ne kadar uygunsuz olduğunu fark ettim.

“Eee, kutuda ne var?” Babam iyi ki bunu sormuştu, çünkü o sırada, eski mutfagımızda uzun süredir ölü olan arkadaşımın oturmanın yarattığı tuhaf hisle öylesine meşguldüm ki, içeri peşinde bir fille girseydi bile bunu sormak aklıma gelmeyecekti.

“Bunu ben getirmedim,” dedi Jimmy. “Bir kargo kamyoneti bunu eve bırakmak üzereydi, ben de buraya kadar taşımayı teklif ettim. Kutu Rachel’a yollanmış.”

Bornozun kenarlarını çaresizlik içinde çekiştirmeyi kesip ona baktım.

“Bana mı? İçinde ne var?”

Babam arkamdan kutuya baktı. “Ha, içinde giysilerin olmalı. Matt bunları senin için yollayacağını söylemişti. Burada giyecek fazla giysin olmadığını biliyor.”

“Bak, o konuda haklı,” dedim. “Bunları paketleyip yollanmış olması çok nazik bir davranış.”

Jimmy’den belli belirsiz bir oflama sesi çıktı.

“Muhtemelen sekreterine yaptırmıştır.”

Jimmy'nin bu imalı lafına Matt'i korumak için derhal karşılık verdim.

"Çok meşgul olduğunu biliyorsun. Dün gece Hamburg'a uçmak zorunda kaldı."

Jimmy'nin tanıdık suratında şüpheli bir ifade belirdi, ama Matt'i eleştirecek başka bir şey söylememesi gerektiğini anlamıştı. Jimmy'yle aramızdaki söz düellosunu fark etmemiş gibi duran babam "Bu arada, Rachel," dedi, "sana söylemeyi tamamıyla unuttum. Matt sana pazartesi günü dergiyle konuştuğunu ve neler olduğunu anlattığını da söylememi istemişti."

"Dergi mi? Ne dergisi?"

"Çalıştığın dergi."

"Bir dergide çalışmıyorum ki."

İşte, yine başlamıştık. İkisi arasında geçen bakışma öylesine barızdı ki, yüksek sesle "*Zavallı Rachel, hâlâ hafıza kaybıyla boğuşuyor,*" deselerdi de olurdu.

Birden öfkelendiğimi hissettim ve ahşap sandalyeden öylesine hızlı kalktım ki neredeyse onu yere devirecektim.

"Hayır, sakın bana öyle bakmayın! Sakın, *Ay, Rachel çıldırdı! Şimdi, yine ona yumuşak davranmamız gerek,* der gibi bakmayın. Nerede çalıştığım gibi bir şeyi bilmeyeceğimi mi sanıyorsunuz?"

"Ama uzun süredir orada çalışmıyorsun, gazetede çalıştığın dönemi daha iyi hatırlıyor olabilirsin. Orada daha uzun süre çalışmıştın."

"Bir gazetede mi çalıştım? Bir gazeteci miyim yani?" Hayallerimi gerçekleştirmiş olmanın yarattığı şaşkınlıktan sonra, başımı sallayıp öfkeyle bu hayali aklımdan çıkardım.

“Orada *çalışmıyorum*. Çalışıyor olsaydım, sizce bunu hatırlamaz mıydım?”

“Ama bundan çok daha fazlasını unutmuş gibisin,” diye homurdandı babam. İlk kez, sesinden sabrının taşmak üzere olduğunu hissettim. Jimmy her zamanki sakin tavrıyla, uzanıp elimi tuttu.

“Rachel, lütfen otur.” Dediğini yapmadığımı görünce, nazikçe kolumu çekti ve beni oturmaya zorladı. Sandalyesini bana doğru çevirip, sabırla, ağır ağır ve anlaşılır bir biçimde “*Nerede çalışıyorsun, Rachel?*” diye sordu.

Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Bunun polis memurlarına öğretilen sorgu yöntemlerinden biri olup olmadığını merak ettim.

“Euston’daki Andersons Mühendislik şirketine. Satış Bölümü’nde sekreter olarak çalışıyorum. Üç buçuk senedir de oradayım. Telefon numarası 0207 581 4387.”

Yanıtımı ne kadar akıcı ve hızlı bir biçimde verdiğime şaşırdıysa bile, bunu babamdan daha iyi gizliyordu.

“Ne...”

Jimmy dik dik babama bakarak onu susturdu ve dikkatini yine bana verdi. Kesinlikle bir polis memuru gibi davranıyordu.

“Peki, bunu teyit etmek, daha doğrusu bir süre işe gidemeyeceğini haber vermek için kiminle görüşmemiz gerek?”

“İnsan Kaynakları’ndan Bayan Jessica Scott’la. Dahili numarası 203.” Yine hızla yanıt verdiğimde gözlerinde beliren ifadeyi fark ettim, ama babama soru sorduğunda, sesi gayet düzgün ve sakin çıktı:

“Telefonunuzu kullanıp bu işyerini aramama izin verir misiniz?”

Babam yanıt olarak telsiz telefonu yerinden aldı ve Jimmy’ye uzattı. Jimmy numarayı çevirmeden önce bana baktı.

“Onlarla kendin mi konuşmayı tercih edersin?”

Yalan söylediğimi düşünebilirler diye başımı salladım. Hayır, İnsan Kaynakları’yla Jimmy’nin konuşması ve herkesin artık doğruyu söylediğimi görmesi çok daha iyiydi.

Numarayı tekrar söyledim, Jimmy de hızla çevirdi. Santral yanıt verene dek aradan çok uzun süre geçmiş gibi hissettim. Jimmy sonra söylediğim dahili numarayı tekrar etti. Ne yazık ki, telefonu açarken ayağa kalkmıştı ve hattın diğer ucundan en ufak bir ses gelip gelmediğini bile duyamıyordum. Konuşmayı Jimmy’nin söylediklerinden anlamam gerektiğini düşünerek rahatlamaya çalıştım.

“Bayan Jessica Scott’la görüşebilir miyim? Günaydın, Bayan Scott. İsmim Jimmy Boyd, Rachel Wiltshire’m bir arkadaşımı. Kendisinin ne yazık ki ufak bir kaza geçirdiğini bu hafta sonuna kadar, belki de daha uzun süre işe gelmeyeceğini haber vermek için aramıştım.”

Uzunca bir sessizlik oldu.

“Satış Bölümü’nden. Evet. Evet. Tamam, evet. Anlıyorum. Çok teşekkür ederim. Hoşça kalın.”

Konuşmayı sonlandırmak için kırmızı düğmeye bastı ve ağır ağır ikimize döndü. Beş yaşındaki bir çocuk gibi sabırsızlıkla oturduğum yerde kıpırdandım.

“Eee? Ne dedi?”

Jimmy tuhaf bir ifadeyle duraksadı. Bana vereceği yanıt-
tan hoşlanmayacağımı tahmin ettim. Haklıydım.

“Rachel, kadın ismini daha önceden hiç duymadığımı
söyledi. Orada çalışmıyorsun.”

Tamam, o anda gözyaşlarına boğulmak olgunca bir dav-
ranış olmayabilirdi, ama elimde değildi. Ne vakit içimde
minnacık bir umut ışığı belirse, derhal elimden alınıyordu.
Gözyaşları ve hayal kırıklığı içinde masadan fırladım ve
bu sefer sandalyemi yere devirmeyi de başardım. Hışım-
la merdivenlerden çıkıp odama gittim ve kendimi yüz üstü
yatağıma attım.

Öfkeli bir ergene dönüşmüş gibi, kilitli kapıyı açma de-
nemelerini duymazdan geldim ve ikisine de “Gidin bura-
dan!” diye bağırdım. En sonunda, sesim bağıramayacağım
kadar kısıldı.

Odamdan nihayet çıktığımda, hava kararmaya başlamış-
tı. Ağlaya ağlaya uyuyakalmış olmalıydım, çünkü birkaç
saat sonra uyandığımda, ıslak yastığım yanağıma yapışmış-
tı. Babam oturma odasıındaydı ve televizyonda gecenin ilk
haber bültenini izliyormuş gibi rol yapıyordu. Yanına otu-
rup, alçak sesle bana hırlayan ve hızla kucağından kalkan
kediye görmezden gelip, başımı omzuna dayadım.

“Özür dilerim, baba,” dedim. Yanıt olarak elimi sıktı.
“Her şey çok zor. Hiçbir şey mantıklı değil. Her şey tepe-
taklak olmuş durumda. Belki de hepiniz haklısınızdır. Belki
gerçekten de *çıldırıyorumdur*.”

Birden, bana baktı ve gözlerinde beklenmedik bir öfke
belirdi.

“Sakın öyle deme. Kimse sana çıldırdığımı söylemiyor! Başına çok kötü bir darbe aldın ve korkunç bir şok yaşadın. Biraz... Kafanın karışık olması çok doğal. Evet, aynen öyle. Aklın karışmış. Yakında her şey düzelecek, hayatım, göreceksin.” Bu sefer, ona karşı gelemeyecek kadar bitkindim.

Ama benim için gerçekten de endişelenmiş olmalıydı, çünkü gece birkaç kez odama sessizce girip beni kontrol ettiğini biliyordum. Tek kelime bile söylemedi, ben de orada olduğunu bildiğimi belli etmedim, ama uyku ve uyanıklık arasındaki o alacakaranlık kuşağında, gece boyunca beni bir kere değil, birkaç kez kontrol ettiğinde, tıraş losyonunun belirgin kokusunu hissettim.

Ertesi sabah, Matt'in yolladığı giysi kutusunu giyecek bir şeyler bulmak için kararlılıkla karıştırdım. Bir blucinle penye bir bluz bulurum diye umuyordum, ama belli ki yeni giyim tarzıma o kadar günlük giysiler dahil değildi. Siyah renkli şık bir pantolonla, zümrüt yeşili bir kazak seçmek zorunda kaldım. Aynadaki aksime bakınca, kıyafetin bana yakışmadığını söyleyemezdim. Etiketleri tam olarak ünlü markalara işaret etmese de, kesinlikle iyi mağazalardan alınmışlardı. Ya işimden gayet iyi para kazanıyordum, ya da Matt sadece Gucci çantasından sorumlu değildi. Ergenliğimizde de hep cömert davranmıştı. Sanırım, hâlâ öyleydi.

Geri kalan giysileri ufak ahşap gardıroba astım ve ince bir kuzu postu ceketle fular seçtim. Günlerdir evden çıkma-

mıştım. Aklıma gelen en son planı uygulamaya babamı razı edebilmek için, direncimi sınavdan geçirmem gerekiyordu. Ama tam merdivenlerden aşağı indiğimde babam ön kapıdan içeri girince, tüm planlarım suya düştü. Sabah gazetesini almak için çıktığı sabah yürüyüşünden geri dönmüş olmalıydı. Eli çabuktu, ama ben de ne yaptığını gözden kaçırmadım. Ceketinin cebine sokmaya çalıştığı kırmızı renkli ufak paketi gördüm. Bir füze gibi elimi hızla ceketinin cebine sokup, ufak paketi çıkardım.

“Bu da ne böyle?”

Babam utanmıştı; hiçbir şey demedi. Aklından geçen farklı bahaneleri biliyordum: Ama bunların hiçbiri inandırıcı olmayacaktı.

“Neden yine sigara içmeye başladın? Bunlar insanı öldürür, bilmiyor musun? *Seni* öldürüyorlardı!”

İkimizden biri durup da o sırada oynadığımız ebeveyn/çocuk rollerini değiştirip oynadığımızı fark etmiş olsaydı, muhtemelen o anda ve oracıkta kahkahalara boğulurduk. Ama ben fazlasıyla öfkeliydim, babam da fazlasıyla utanmıştı.

Paketi elimle buruşturup en azından o paketin içindeki sigaraları içilmez hale getirdim; sigaralar parçalandıktan sonra, öfkem de dinmeye başladı.

“Baba, ne yaptığını ve bunu neden yaptığını biliyorum, ama bana bırakacağına söz vermen gerek.”

Babam özür dilemedi, ama en azından bir açıklama yapmaya çalıştı.

“Senin için o kadar endişelendim ki, Rachel. Öylesine kaybolmuş gibiydin, ben de o kadar çaresiz hissettim ki,

sana yardım edemedim. Stresle baş etmenin ufak bir yoluydu, o kadar.”

“Yapma, baba,” dedim babamın o kadar endişelendiğini duyunca. Yanaklarımdan aşağı yaşlar süzölmeye başladı. Yaşları elimin tersiyle sildim. Tanrım, ne zaman bu kadar sulu göz olmuştum?

Ellerini tutup, ona ilk kanser teşhisi koyulduğunda neler hissettiğimi bakışlarıma ve sözlerime yansıtmaya çalıştım.

“Baba, beni seviyorsan, beni *gerçekten* seviyorsan, lütfen o zehre bir daha dokunmayacağına söz ver.” Gözleri dolmaya başladı. Şimdi, bir de babamı ağlatmıştım, ama bunu tekrar yapmasını engelleyebilirsem buna değerdi. “Benim için daha önce de endişelendiğinde, kendini neredeyse bunlarla öldürecektin; bunu tekrar yapmana izin vermem.”

Saatlerce yürüdüm; gidecek bir yerim olmadığı halde, önceki haftanın hareketsizliğinden sonra dışarıda olmak yine de güzel bir histi. Babama endişelenmemesini söyledim ve iyi olduğumu haber vermek için birkaç saat sonra arayacağımı söyledim. Öğle üzeriydi; her nasılsa öğle yemeğini atlamıştım. Şehir merkezinden uzak olmadığım için, birkaç restoranın ve kafenin bulunduğu ufak alana doğru yürümeye koyuldum.

Kaldırımda durup hangi yöne gideceğime karar vermeye çalışıyordum ki birisi kulağıma fısıldadı:

“En sondaki kafe en iyi çizkekleri yapar.”

Arkamı dönerken, kendime hızlanan kalp atışlarımla beni irkiltmesinin bir sonucu olduğunu söyledim.

“Ya artık çizkek sevmiyorsam?”

Bunun saçmalık olduğunu düşünmüş gibi duraksadı.

“Hayır. Olamaz. Unuttuğun diğer şeyleri bilmiyorum, ama bunu unutmamışsındır. Bazı şeyler insanın içine işler.”

Nasıl olduğunu anlayamamıştım, ama birlikte Jimmy’nin kahve ve iki dilim çizkek sipariş ettiği ufak kafeye girdik. İçinde kütükler yanan açık bir şöminenin yanında, kafenin arka tarafında iki kişilik bir masa vardı. Nedense ikimiz de ön taraftaki masaları görmezden gelip, arkadaki masaya doğru yürümeye başladık.

“Memur Boyd, bugün neden işte değilsiniz? Bu kasabadaki suç oranına şaşmamak gerek. Polislerin hiçbiri görev başında değil!”

“Aslında, *Dedektif* Boyd demelisin. Bugün resmi olarak izinliyim.”

“Dedektif demek ha? Güzel. İşini seviyor musun? Eski-den bir polis olmak istediğinden söz etmezdin.”

“Evet. İşime bayılıyorum. Bu konuda hiçbir şey söylememeye gelince... O zamanlar, birçok şeyi kendime sak-lardım; bunların birçoğu belki de söylemiş olmam gereken şeylerdi.”

Kalbimin hızlandığını hissettim. Gerçi, bu sözlerinin ardında muhtemelen bir ima olmadığını biliyordum, ama ailemin ve arkadaşlarımla kısa süre önce benimle paylaştıklarını düşünmeden de edemedim. Konuya nasıl devam edeceğimi, hatta bunu isteyip istemediğimi bile bilmediğim için, konuyu hemen değiştirmeye karar verdim.

“Jimmy, geçen günkü davranışım için senden özür dilemek istiyorum. Bir an için kendimi kaybettim.”

 zr m  elini sallayarak geçiştirdi, ama konuşmaya devam ettim.

“Yok, gerçekten. Her şeyin son derece... Ne bileyim... Tuhaf... İmkansız... Dengesiz...”

“Bir sürü olumsuz sözcük kullanıyorsun.”

Güldüm. Jimmy beni her zaman güldürmeyi başarmıştı.

“Sadece, kesinlikle ve şüphe götürmez bir biçimde doğru olduğunu bildiğim şeylerin doğru olmadığı ortaya çıkıyor. İnsanı çok huzursuz eden bir durum.”

Yanıt vermeden önce, kahvesinden uzun bir yudum aldı.

“Eminim ki öyledir. Canını da çok sıkıyor olmalı.”

Sesinde daha önce kimseden duymadığım değişik bir şey vardı. Lokmamı ağzıma götürürken,  atalım havada kalakaldı.

“Bana *inanıyor* musun?” Tüm itirazlarıma rağmen, kimseye tam olarak bu soruyu sormamıştım. Kendime hakim olmasaydım, koyu mavi renkli gözlerini gözlerime diktiğinde orada kaybolabilirdim.

“Buna inandığına, yürekte inandığına inanıyorum. Hepimizi buna ilna etmenin de seni ne kadar üzdüğünü görebiliyorum.” Bir süre bir şey demeyince, yine lafa girecektim. Ama iyi ki de bir şey dememiştim, çünkü fısıldayarak söylediğini asla duymayabilirdim: “Seni bu halde görmek, kalbimi kırıyor.”

Jimmy çenemi parmağıyla kaldırına ve katlı kağıt peçeteyle gözlerimi silene dek ağladığımı fark etmemiştim. Alçak ve yumuşak bir sesle “Dahası, senin hiç bu kadar aç-

ladığımı görmediğime de eminim. Sekiz yaşındayken bisikletten düştüğünde bile bu kadar ağlamamıştın.”

Pek de kibar olmayan bir biçimde burnumu çektim, ama sözleri işe yaramış, beni gülümsetmeyi başarmıştı. “Aslında, son beş senedir fazlasıyla ağladım, hiç tahmin edemeyeceğin kadar.”

“Hangi konuda?”

İşte, yine aynı yere geri dönmüştük. Ya geri çekilecektim, ya da her şeye rağmen konuya balıklama atlayacaktım.

“Seni kaybetmek konusunda. Sen benim hayatımı kurtardığında, kendi hayatını kaybettin. Bunun beni ne şekilde etkilediğini tahmin bile edemezsin. Seni ne kadar özlediğimi de bilemezsin.”

Jimmy o anda *hafıza kaybın yakında geçecek* mazeretinin ardına sığınabilirdi. Ama bunu yapmadı. Jimmy öyleydi işte. Bir zamanlar beni sevmiş ve sonradan karşımdaki adama dönüşen Jimmy’ydi. Ona her konuda güvenebilirdim. Gerçekleri söyleyecek kadar.

“Anlat bana,” dedi ısrarla.

Böylece, soluk öğleden sonra ışığında ve şöminenin titrek alevlerinin karşısında, en baştan, kazanın meydana geldiği geceden başladım ve sona varana dek de durmadım.

CANAN

Kafeden çıkan son iki müşteri bizdik. Kafenin sahibi artık gitmemiz gerektiğini belli edercesine yerleri süpürmeye, boş masaların sandalyelerini kaldırmaya ve neredeyse tüm ışıkları kapatmaya koyulunca, fazla oturduğumuzu anladık.

Ben çalışanları geç bıraktığımız için özür dilerken, Jimmy de askıdan ceketimi aldı ve giymem için tuttu. Ceketini omuzlarıma koydu ve beni kapıya doğru götürürken kolunun orada kalması bana çok doğal geldi.

“Arabam hemen köşede. Baban arkandan bir arama ekibi yollamadan önce seni eve bırakayım.”

Soğuk Aralık havası, biz sessiz sokaklarda yürürken, sert mi sert bir rüzgar olarak suratımıza çarpıyordu, ama Jimmy’yle birlikte bir örnek adımlar atarken ve ılıkliğini hissederken, soğuğun farkında bile değildim. Tehlikeli surlarda yüzmeye başladığımı fark etmiştim. O öğleden sonra, bir kapı açılmıştı ve ben bu kapıdan arkama bir kez bile bakmadan geçmiştim. Ama dekleme daha da karmaşık hale getirmeden, ilk olarak önüme çıkan binlerce sorunun yanıtını bulmam gerektiğini biliyordum. Ama Jimmy’nin

yanında yürümek öylesine güzel ve *doğru*du ki. Bunu nasıl daha önce anlamamıştım?

Arabayla eve geri dönüşümüz beş dakika sürdü. Kaldırımın önüne park ettiğimizde, oturma odasının perdesinin hafifçe kıpırdadığını fark ettim. Hayretle güldüm.

“Babamın ciddi ciddi perdelerin arasından beni gözetlediğine inanabiliyor musun? Ergenlik yıllarına geri dönmüş gibiyiz.”

Başını eğdi ve üzerimden yan pencereye uzanıp eve baktı. Jimmy doğrulmadan önce, tıraş losyonunun belli belirsiz kokusunu, mis gibi şampuanını hissettim. İçimi gıcıklayan bu kokuyu daha da derin derin, hafızama kazımak istemiş gibi içime çektim.

Ne yaptığımı sanıyordum? Bunları düşünmeye hakkım yoktu. Jimmy’yle aramda asla romantik bir ilişki olmamıştı; bir kez bile olmamıştı, çünkü ben hep Matt’le birlikteydim. Dahası, Matt hâlâ hayatımda, dedim içimden. Bu şekilde düşünecek durumda değildim.

“İçeri girsem iyi olacak.”

“Baban bir av tüfeğiyle dışarı fırlamadan önce mi?”

Bu manzara gözlerimin önüne gelince kıkırdadım.

“Evet, aynen öyle. Matt de az sonra Almanya’dan arar, o yüzden...” Lafımı tamamlayamadım. O anda diyebileceğim en kötü şeyi demiştim. Aramızdaki o sıcak hava bu sözlerin ardından bir anda buz gibi kesildi ve Jimmy gözle görülür bir biçimde gerildi.

“Tabii,” dedi ve bu tek sözcükle birlikte, aramızda oluşan kıvılcım yok olup gitti.

Akşam yemeğinde bize katılmasını istedim, ama teklimi geri çevirdiğinde şaşırmadım. Eve giden patika buz tuttuğu için, koluma girip beni kapıya kadar götürdü. Fakat bu, sadece bana yol gösteren bir arkadaşın koluydu, ötesi değildi. Bir ruh halinin o kadar kısa sürede yok olduğuna inanmıyordum. Bu durum, akşam yemeğine kadar, kendi algılarımı sorgulamama neden oldu. Aramızda yeni bir şey oluşmuş muydu, yoksa eski ve değerli bir arkadaşlıktan daha fazlası olduğunu ben mi hayal etmişim?

Anahtarı elimden alıp kilide soktu, ama çevirmeden önce onu durdurmak için kolunu tuttum.

“Yarın için bir sorun yok, değil mi? Çünkü tek başıma da gidebilirim. Sorun değil.”

Bakışlarından ne düşündüğünü anlayamadım.

“Tabii ki sorun yok. Neden sorun olsun ki?”

Çünkü aramızdaki anı, her zaman aramızda olan engelden söz ederek mahvetmiştim. O sırada nişanlı olduğum engeli.

“Bir nedeni yok. Sadece... İzin gününü o şekilde geçirmek istemeyebilirsin. Yani, yeni bunamış arkadaşını Londra’da gezdirmeyi istemeyebilirsin.”

Birden, beni kendisine çekti ve kısaca ama sıkı sıkı sarıldı; arkadaşça bir sarılmaydı, başka bir şey değil.

“Yeni bunamış değil,” dedi. Sonra, kendisini tutamayarak “Seni tanıdığımdan beri böylesin!” dedi.

Beni bırakıp, anahtarı tek bir hareketle çevirdi. Beni hafifçe iterek ılık antreye soktu.

“Sana daha önce de söylemiştim, bence bu çok güzel bir

fikir. Eminim ki sana faydası olacaktır. Şimdi, içeri girip biraz ısın, sabah görüşürüz.”

Ertesi gün Londra’ya geri dönmek konusunda planladığım argümanlara gerek de kalmadı, çünkü babam Jimmy’nin benimle birlikte olacağını biliyordu. Yanımda başka birisi olsaydı, farklı mı düşünürdü diye merak ettim. Ama buna rağmen, ertesi gün Jimmy’nin beni evden almasını beklerken, babam bir anaç tavuk gibi etrafımda dolanıyordu.

“İlaçlarını yanına aldın mı?”

Omzumda asılı duran Gucci çantayı gösterdim.

“Hastalanırsan... Ya da başka bir şey olursa beni arayacaksın, değil mi? Telefonun, paran yanında mı?”

“Sakin ol, baba. Bir geceliğine gidiyorum. Yarın geri döneceğim ve umarım en sonunda yanıtları bulmuş olacağım.”

Babamın hâlâ tereddütlü olduğunu görünce, uzanıp ona sarıldım.

“Benim için o kadar endişelenme,” dedim. Burnuma tıraş losyonunun kokusu gelince, bana bir şey hatırlattı. “Hem bütün gece beni kontrol etmekten de vazgeç. Sabaha kadar bitkin düşüyorsundur. Beni kaç kere kontrol ettiğini artık sayamayacak hale geldim.”

Jimmy’nin arabasının evin önüne geldiğini görünce, ayaklarımın dibindeki ufak bez çantayı aldım ve babamın suratındaki o şaşkınlık ifadesini kaçırdım.

“Rachel, gece seni kontrol etmek için odana girmedim. Bir kere bile. Rüya görmüş olmalısın.”

Londra'ya yaptığımız yolculuk boyunca, Jimmy'nin de önceki gece ve o sabah arasındaki sürede bir karara vardığını fark ettim. Karşımda bir kez daha tüm hayatım boyunca tanıdığım sıcak yürekli, esprili ve platonik arkadaşım duruyordu (daha doğrusu, on sekiz yaşına kadar tanıdığım arkadaşım.) Kafede o zamandan beri başımdan neler geçtiğini düşse kalka anlattığım, elimi bir an bile olsun bırakmayan adamdan eser yoktu.

O kişinin parmaklarımın arasından kayıp gitmesi hayal kırıklığı yaratsa da, en azından eski arkadaşım Jimmy tekrar hayatıma girmişti ve bir hafta öncesiyle kıyasladığımda, bu bile inanılmaz bir gelişmeydi.

“Önce nereye gitmek istersin? Bunu düşündün mü?”

Çantamdan bir kağıt çıkardım.

“Sanırım, önce buraya gitmek daha mantıklı olacak. Diğer yerler şehrin diğer ucunda.”

Kağıt aralık pencereden esen hafif rüzgarla birlikte elimde sallandı.

“Adresi biliyorum, ama tam yerini bilmiyorum. Babamın bunu kağıda yazması gerekti.”

Jimmy bir anlığına gözlerini yoldan ayırıp, çizgili kağıt parçasına baktı.

“Yani, neresi...”

İçime derin bir nefes çekip, kağıttaki adrese baktım, ama bana hiçbir şey ifade etmiyordu.

“Oturduğum yer,” dedim. Sonra, bir mahkeme salonundaymışım gibi “Sözüm ona,” diye yanıt verdim.

Sakin görünmeye çalışıyordum, ama otoyolda kilometre

ardına kilometre kat ettikten sonra gitgide daha da gerilmeye başladım. Yaşadığım ve çalıştığım Londra'ya gitmek, gerçek hayatımı geri alabileceğime dair içimde taşıdığım son umuttu. Ama orada neyle karşılaşacağımı arabadayken düşünmeye başlamıştım. Çantamda daha önce hiç görmediğim anahtarlar vardı. Bunların babamın bana o sabah verdiği adresteki dairenin kapısına uyması gerekiyordu. Peki, ya çamaşırhanenin üstünde yaşadığım diğer daire ne olacaktı? O dairede yaşadığımı kanıtladığımda, ne diyecekti herkes? Orası tamamıyla farklı bir hayata ait eşyalarla ve öteberiyle doluydu. Bu iki hayat yan yana var olabilir miydi? Nasıl mümkün olabilirdi?

Zihnimde bir sözcük yankılanmaya başladı. Hafıza kaybından çok daha ürkütücü ve yabancı bir sözcüktü: *Şizofreni*. Şizofreni çoklu kişilik bozukluğuna dönüşmüyor muydu? Birden, bu konuda kısa bir süre önce bir makale okuduğuma emin oldum. Sorunum bu muydu? Gerçekten de zihinsel bir rahatsızlığım mı vardı?

Bunları aklımdan atabilmek için, sessizliği bölecek rastgele bir konu seçmeye çalıştım.

“Jimmy, sana daha önce sormak aklıma gelmedi. Evli misin?”

Araba şeritte hafifçe yana kayınca, arkamızdaki kamyonetten bir korna sesi yükseldi.

“Evli mi? Şey, hayır. Nereden çıktı bu şimdi? Evli olsaydım bilmez miydin?”

Omuzlarımı silktim.

“Bilemeyebilirdim. Nişanlı *olduğumu* da bilmiyordum.”

“Mesaj alınmıştır.”

Konuyu tekrar açmadan önce, paneldeki göstergeden bir buçuk kilometre daha gittiğimizi fark ettim.

“Peki, hayatında kimse var mı?”

Bu sefer hafifçe güldü, ama bir şey demedi. Bu yüzden, daha da meraklandım.

“Kız arkadaş? Sevgili? Erkek arkadaş?”

“Hayır, hayır. Çok teşekkürler.”

“Neden?”

“Neyi soruyorsun? Neden homoseksüel olmadığımı mı?”
Kolunu hafifçe dürttüm.

“Neyi sorduğumu gayet iyi biliyorsun. Neden hayatımda kimse yok? Harika birisin. Muhteşem bir hayat arkadaşı olabilirsin. Neden yalnızsın?”

Jimmy bu konu açıldığından beri ilk kez huzursuz oldu ve yasak bir alana girdiğimi fark edip şaşırdım. Bir zamanlar, aramızda sınırlar yoktu. Ama beki de artık her şey değişmişti.

“Bir kere, işim yüzünden: Uzun saatler boyunca, tuhaf vardiyalarda çalışıyorum. Bir ilişkiye hiç faydası olmuyor. Ya da ben öyle tercih ediyordumdur.”

Soracak başka şeyler, söylemediği bir şeyler olduğunu hissettim, ama belki de bunun hiç sırası değildi. Ben konuyu kapatınca, Jimmy de derin bir oh çekti.

Bu arada, Londra’nın arka sokaklarında ilerliyorduk ve elimizdeki adresi bulmak düşündüğümüzden de uzun sürmüştü. En sonunda, birkaç kere yanlış sokağa saptıktan sonra, girişinde süslü sütunlar bulunan tadilattan geçmiş Viktorya tarzı bir binanın önünde durduk.

“Geldik,” dedi Jimmy arabayı binanın önündeki ufak avlunun oradaki boş bir yere park edip. “Evine geldik.”

“Burası benim evim değil,” diye mırıldandım keyifsizce, ama yine de kapıyı açıp dışarı çıktım. Bir süre soğukta durdum ve yabancı binaya baktım. Bana biraz olsun tanıdık gelen hiçbir şey yoktu.

“Hadi, gel. Direye bakalım.” Elini uzattı. Ben de belirgin bir tereddütle beni binanın taş basamaklarına götürmesine izin verdim.

Daha ilk denememizde karşımıza bir engel çıkacağını düşündük, çünkü girişe yaklaştıkça, binanın üstünde kartlı anahtar giriş sistemi bulunan bir güvenlik kapısı olduğunu gördük. Üç dar basamaktan sonra durdum.

“Tamam, o zaman, yapacak bir şey yok,” dedim. Sesimdeki rahatlama ifadesini Jimmy’nin de fark ettiğini biliyordum.

“Dur bakalım,” dedi Jimmy beni kapıya doğru çekirtmeye devam ederek. Tam o sırada, mavi üniformalı bir hemşire cam girişin ardında belirdi. Telaşla binadan çıkmak üzereydi. Kadın kapıyı açarken, Jimmy kapıyı kapanmasını diye tutmak için öne atıldı. Hemşire bir, iki saniye ona şüpheyle baktıktan sonra beni gördü ve ses çıkarmamaya karar verdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Jimmy kadının yanından içeri girerken.

Ben de hemen “Evet, teşekkürler,” dedim.

Kadın neşeli bir sesle “Sorun değil, Rachel,” diye seslendiğinde, çoktan kapıdan çıkmış, taş basamaklardan inmeye koyulmuştu.

Asansör yukarı çıkarken, ikimiz de sessizdik. Beşinci katta kapılar açıldığında, fena halde gerilmiştik. Önümüzdeki koridor sağa ve sola kıvrılıyordu.

“Hangi yöne?” diye sordu Jimmy.

“Nereden bileyim?” dedim ters ters.

Jimmy hak ettiğimden çok daha sabırlı ve sevecen bir tavırla bana döndü.

“Bunun zor olduğunu biliyorum, Rachel. İnan ki biliyorum. Ama bu tür bir şeyle yüzleşmen gerektiğini biliyorduk. Hemen pes etme.”

Haklıydı, tabii ki haklıydı. Ama bunların gerçek olmasını o kadar *çok* istemiştim ki.

Anahtar dairenin kapısını açtı. Açacaktı tabii. Potansiyel alıcılar gibi, nereye bakacağımızı bilemeden odalarda dolanmaya başladık. Yatak odası olduğunu tahmin ettiğim odanın kapısını açınca, havalandırma boşluğuyla karşılaştık ve en sonunda keyfimiz biraz yerine geldi. Hem de havalandırma boşluğu yüzünden... İnsan keyfi yerine gelsin diye en son oraya bakmaz mıydı?

İşe yarar bir ipucu bulabilmek için dolapları ve çekmeceleri karıştırırken, kendimi biraz hırsız gibi hissettim. Çok az şey tanıdık, ama arada bir, bir giysiye, ya da takıya rastlayıp da bana ait olduğunu görünce, nabzım hızlanıyordu. Pasaportumun ve vergi belgelerimin metal bir kutuda düzenli bir biçimde durduğunu görünce, artık hiç şüphe kalmamıştı. Kesinlikle orada yaşıyordum.

Başka şartlar altında, bunları görmek bir trajediden ol-

dukça uzak olurdu, çünkü daire çok hoştu; çok şık döşenmişti ve çamaşırhanenin üstündeki dairemden neredeyse dört misli büyüktü. Ama yine de, yaşadığım yerdeki bu hoş değişiklik beni hiç hoşnut etmemişti. Burası benim evimse ki zaten bu kadar şüphe götürmez kanıtlarla doluyken, bunu reddetmem de mümkün değildi, o zaman bu hayatın bana ait olmadığını nasıl iddia edecektim?

Ben yatak odasını karıştırırken, Jimmy de mutfığa girmişti. Birkaç dakika sonra, üstünden buharlar tüten iki kahve fincanıyla geri döndü.

“Süt yok ne yazık ki,” dedi fincanlardan birini bana uzatıp. “Süt kalmamış. Aslında, buzdolabında pek de bir şey yok. Dolaplar tam takır. Sürekli olarak dışarıda yiyor olmalısın.”

Bu, bana mantıklı gelmişti. Matt’le birlikte yaşadığımız hayata uygun bir senaryo gibiydi. Fincanı dikkatle tutup, krem renkli deri koltuğa oturdum. Dikkatle ağırlığımı diğer yöne verdim, kahveyi pahalı olduğu belli olan koltuğa dökmemeye gayret ettim. Kendi evimi ziyaret ederken bile fena halde gergindim.

“Tüm bunlara nasıl gücüm yetmiş?” dedim birden. “Londra’daki ücretleri bilirim. Burası çok pahalı olmalı. Yeni işimden de o kadar para kazanıyor olamam.”

Jimmy’nin gözlerine birkaç saniye karanlık bir ifade çöktü ve yanıt vermeden önce başını sorgular gibi suratımdan öteye çevirdi.

“Samrım, burası Matt’in ailesinin dairesi. Hatta bu bina da birkaç daireleri olduğunu duymuştum. Aileden biri olduğun için, ucuza oturuyor olmalısın.”

Aptalcaydı, ama birden utanç içinde yanaklarımın kızardığını hissettim. Nedeniniyse bilemedim. Utanılacak bir şey yapmış değildim ne de olsa.

“Öyle mi?” dedim yanıt olarak. Bir gazeteci olarak, pek de akılcıca bir yanıt sayılmazdı.

Birlikte daireyi araştırmaya devam ettik. Orasının bana ait *olmadığına* dair bir kanıt arayıp dursam da, etrafımdaki her şey bunun aksini söylüyordu. Faturalardaki ve postadan gelen reklam broşürlerinin üstündeki ismin bana ait oluşu yeteri kadar iyi bir kanıt değilmiş gibi, ufak fiskos masasındaki gümüş çerçeveli tek bir fotoğraf da oldukça geçerli bir kanıttı.

Jimmy arkamdan yanıma geldi ve çenesini omzuma dayayıp, ellerimde tuttuğum ve dikkatle baktığım şeyin ne olduğunu görmeye çalıştı. Çerçeveadaki fotoğrafta Matt’le ben Eyfel Kulesi’ndeaydık. Jimmy’nin o sırada durduğu gibi, o da arkamda duruyordu. İkimiz de kameraya bakıp gülümsüyorduk. Fotoğrafın çekildiği gün havanın soğuk olmuş olması gerekirken, görüntümüzden öylesine sıcak bir his yayılıyordu ki, bir an için suratıma tokat yemiş gibi hissettim.

İkimiz de son derece mutlu, umursamaz ve... aşık görünüyorduk. İlk kez, Great Bishopsford’a döndüğümünden beri olan biten her şey arasında, geçmişini açığa çıkarmak için dininip dururken, Matt’e karşı hissettiklerimi derinlere gömdüğümü fark ettim.

“Sanırım, sana orada evlenme teklif etmişti.” Jimmy bunları ifadeden yoksun bir biçimde söylemişti.

Gözlerimi fotoğraftan bir türlü ayıramıyordum. Birkaç saniye sonra, Jimmy'nin kasten yanımdan uzaklaştığını hissettim.

"Hep Paris'e gitmek istemişimdir," dedim dalgın dalgın.

Jimmy yanıt vermedi, fincanlarımızı mutfğa götürmek üzere aldı. Dolayısıyla, alçak ve vurgulu bir ses tonuyla lafımın gerisini duyup duymadığından emin olamadım:

"... Ama oraya hiç gitmedim."

Dairede yapacak bir şey kalmamıştı. Jimmy'nin babamın evine birkaç eşyayı daha götürme teklifini kabul etmedim. Kendimi gerçekten de bir şeyler çalmış gibi hissedecektim.

Arabaya geri döndükten sonra, aramıza çöken kara bulutları dağıtmak için bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim.

"Onca şeyi gördüğüm halde, hiçbiri bana gerçek gelmiyor." Elimle Viktorya tarzı binayı işaret ettim. "Mantıklı yaklaşmak gerekirse, kanıtlar gözlerimin önünde, bunu kabul etmem gerek; ama zihnimde, bunların hepsi hâlâ tamamıyla, şüphe götürmez biçimde yanlış."

Jimmy de aramızdaki gerginliği dindirmek için belirgin bir çaba sarf ediyor gibiydi.

"Merak etme. Her şeyi bir anda hatırlayamazsın. Gidip bir şeyler atıştırılalım, sonra da çalıştığım dergiye gideriz. Belki orada bize birtakım yanıtlar verebilecek bir şeylerle karşılaşırız."

Sözlerinin ne denli doğru çıkacağına farkında değildi.

Neyse ki, Jimmy dergiyi arayıp önceden geleceğimizi haber vermemizi teklif etti, çünkü dergi kocaman bir iş-yeriydi ve yardım almadan, çalıştığım bölümü asla kendi başımıza bulamazdık. Bir buz ringi gibi kaygan resepsiyon alanından, birkaç resepsiyonistin bulunduğu uzun ve kıvrımlı masaya doğru ilerledik. Etrafımızdaki herkes çok şık giyimliydi ve düzgün görünüyordu. Üstümdeki giysiler oraya gayet uygun olsa da kendimi oraya ait değilmişim gibi hissediyordum. Görüşeceğimiz kişinin ismini unutup da ismini yazdığım kağıdı bulmak için çantamı karıştırınca, soğukkanlılığımı kaybettim.

“Bayan Rachel Wiltshire, Bayan Louise Kendall’la görüşmek istiyordu,” dedi Jimmy sakın bir tavırla. Bense hâlâ mağaramsı çantayı karıştırıp duruyordum. “Geleceğimizden haberi var.”

Sıra sıra asansörlerin hemen karşısındaki, çok alçak, kırmızı renkli deri koltuklarda beklememiz söylendi. Birisinin bizi karşılamasını beklerken gergin gergin oturduğum yerde kıpırdanıyor, asansörler her açıldığında ve bir kadın dışarı çıktığında, ayağa kalkacak gibi oluyordum. Çok saçma sapan bir durumdu. Bina kocamandı ve resepsiyon alanı sürekli insanlarla dolup taşıyordu. Patronum herhangi birisi olabilirdi.

Tam on beş dakika sonra, benden hemen hemen on yaş büyük, şık bir döpiyes giymiş, inanılmaz derece yüksek topuklu ayakkabılı bir kadın hızla bize doğru geldi.

“Rachel!” diye bağırdı antreyi yarılادığında. Ayağa fırlayıp elimi uzattım. Kadın bunu görmezden geldi ve eğilip başımın yanındaki boşluğu öpüp beni pahalı bir parfüm kokusuna boğdu.

“Zavallılık, nasılsın? *O kadar* endişelendik ki.”

Ses tonundan hiç de samimi değilmiş gibi hissettim. Başka bir şey demeden, canavar topuklarının üstünde döndü ve asansörlere yöneldi. O ana dek Jimmy’yi görmezden geldiği için de, onu tanıştırmamın nazik bir hareket olacağını düşündüm.

“Bayan Kendall, Jimmy Boyd çok eski bir arkadaşımıdır. Beni Londra’ya hafızamı tetikleyecek bir şey bulabilir miyim diye getirdi.”

Patronum yanımdaki adama hafifçe gülümsedi, ama dudakları kımıldadığı halde, gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Merhabalaşmak için ayağa kalktığımızda, onu nasıl tepeden tırnağa süzdüğünü fark etmişim. Jimmy’nin bunu fark etmemiş olduğunu umuyordum.

“*Bayan Kendall* değil, Louise,” dedi kusursuz manikürlü parmağıyla asansörün düğmesine basarak. “Senin tatlı sevgilin Matt pazartesi günü arayıp, o korkunç gasp olayından söz etti. Ne kadar korkmuş olmalısın. Hem güzel yüzüğünü de çalmışlar.” Yüzüğümün gerçekten de çalındığını teyit etmek istercesine sol elime baktı. “Tam bir *trajedi*.”

Kadının peşinden asansöre giderken, elmas yüzüğümün çalınmasının başıma gelebilecek herhangi bir fiziksel tehlikeden daha trajik olduğunu düşündüğünü hissettim. Bu ka-

dında bana Cathy'yi hatırlatan bir şey vardı, ya da Cathy on sene sonra tıpkı onun gibi birisine dönüşebilirdi.

Dokuzuncu katta asansörden indik ve Louise anında elinde bir tomar kağıt bulunan genç bir asistan tarafından alıkonuldu. Patronum krizi çözmek için dururken, Jimmy'yle ben de nazikçe geri çekilip etrafımıza bakındık. Büyükçe, açık plan bir ofisteydik; etraf uzun bir neon lambasıyla aydınlatılmıştı ve ışıltı ışıltıydı. Asansörün her iki tarafında bir sürü çalışma masası vardı ve bunlar mavi renkli keçeli panellerle iş istasyonlarına ayrılmıştı. Tıpkı laboratuarda gördüğünüz, içinde farelerin koşturduğu deneylerden birini andırıyordu.

“Patronun hoş bir kadınmış,” dedi Jimmy kimse duymasın diye kulağıma fısıldayarak. “Çok samimi.”

“Şşş,” dedim kıkırdayarak, ama bunu tek düşünen ben olmadığımı için de sevindim.

Sorunu çözen Louise asistanı geri yolladı ve bize dönüp “Ne yapmak istediğini bilemiyorum,” dedi. “Etrafta biraz dolaşp birileriyle konuşmak ister misin, yoksa masana mı göz gezdirmek istersin?”

“Şey, şimdilik masama bir göz atsam daha iyi olacak.”

“Pekala. Bol şanslar. Gitmeden önce mutlaka tekrar konuşuruz.” Sonra, yanımızdan uzaklaştı.

“Şey, Louise.”

Arkasını dönünce, gülümsemesinin ardında bir bıkkınlık ifadesi de sezdim. *Çok meşgul bir kadınum, bunun için vaktim yok*, ifadesi vardı suratında.

“Hangisi benim masam?”

Suratında neredeyse keyifli bir hayret ifadesi belirdi.

“Tanrım. *Gerçekten* de hafızanı kaybetmişsin! Ne tuhaf! Matt senin... Neyse, bu durum gerçekten de sıra dışı.”

Patronumun hayret dolu ifadesi, iş arkadaşlarımın masalarının etrafından dolanıp benim masama varana dek sürdü. Bazıları bana kaçamak bakışlar fırlattılar, ama birçoğu başını kaldırıp gülümsedi. Ben de belki hepsini çok iyi tanıyorumdur diye hepsine gülümsedim.

Louise nihayet iki masanın birbirine karşılıklı olarak bitişik durduğu bir alanın önünde durdu. Masalardan birinde oturan genç kadın heyecanla önündeki klavyede bir şeyler yazıyordu.

“Dee, biraz vakit ayırıp Rachel’a birkaç şey gösterebilir misin?” Sonra, çok tatlı bir sır veriyormuş gibi “*Gerçekten* de hafızasını kaybetmiş!” diye fısıldadı.

Louise gidene dek bekledik; sonra, genç kadın sandalyesinden kalkıp elini uzattı.

“Merhaba. Ben Dee Ellis. Burada aynı tarihlerde çalışmaya başladık.”

Başımı sallayıp ona gülümsedim ve ne diyeceğimi bilemedim.

“İkimiz de Louise’e tahammül edemiyoruz.”

Elimi uzatıp hararetle elini sıktım. Bu kadının kim olduğunu bilmiyordum, ama kendimi bir arkadaş bulmuş gibi hissettim.

Dee oldukça sabırlıydı, ama sürekli olarak duvar saatine ve bilgisayarına bakmasından, onu işinden alıkoyduğumuzu anladım.

“Meşgul olduğunu görebiliyorum, lütfen bana bakıcılık yapmak zorundaymışsın gibi hissetme.”

Utanmış gibi gülümsedi.

“Özür dilerim,” dedi. “Önemli bir teslim tarihi yaklaşıyor. Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin.” Aslında, bilmiyordum.

“Rachel hazır buraya kadar gelmişken, göz atabileceği bir şeyler var mı? Belki de önceki hafta üstünde çalıştığı iş, bir şeyler hatırlamasına yardımcı olabilir.”

Dee doğrudan Jimmy’ye baktı ve Louise’in aksine ondan hemen hoşlandığını anladım. Ondan daha çok hoşlandım.

“Şey, aslında üstünde çalıştığı bir iş yoktu.” Bir kapıyı açmak için bir anahtar arıyormuş gibi suratını ekşitti. “Arkadaşının düğününden önce, işlerini tamamlamak için çok çalıştın. Düğün nasıl geçti bu arada?”

“Kaçırdım.”

“Tüh.” Düşünürken dudağını ısırıldı. “Hah, buldum. Son birkaç aydır üstünde çalıştığın makalelere bakarsan bir işe yarar mı? Faydası olabilecek bir şey mi?”

“Harika olur,” dedim.

Dee yanımdan uzaklaşıp giderken ‘arşivlerle’ ilgili bir şeyler mırıldandı. Biz de boş masanın ardına geçip beklemeye koyulduk. Masada kişisel hiçbir şey eşya yoktu; iki çekmecede de sadece kırtasiye malzemeleri vardı. Dee bir sürü dergiyle geldiğinde, çekmeceyi suçluluk hissi içinde, yanlış bir şey yaparken yakalanmışım gibi kapattım.

“İşte! Endekslerden hangilerini yazdığını görebilirsin. Az önce Konferans Odası’nın boş olduğunu gördüm. Kendini daha rahat hissedeceksen, orayı kullanabilirsin.”

Duvarları boydan boya cam olan konferans odası, bize en azından açık plan ofisten daha çok mahremiyet sağlayacaktı. Jimmy, Dee’den aldığı dergileri meşe masanın üstüne koyup, rahat pöfuduk sandalyelerden ikisini çekti. Dergilerin tarihlerine ve sayılarına bakıp, en yeni olanları önüme çektim. Jimmy de öbeğin arasından rastgele bir dergi aldı. Kaşımı havaya kaldırıp ne yapıyorsun der gibi ona baktığımda, küçük bir çocuk gibi omuzlarını silkti.

“Beklerken, testleri yapabilirim diye düşündüm!”

Birkaç saat boyunca dergilerin eski sayılarını okurken hiç konuşmadık. Jimmy iki kere kalkıp, yakınlardaki kahve makinesinden aldığı karton bardaklı kahvelerden getirdi. Odada bir tek sayfaların döndürülüş sesi duyuluyordu.

“Biliyor musun, makalelerimin birçoğu cidden çok iyi,” dedim bir dergiyi daha kapatıp, masadaki öbeğin en üstüne koyarken.

“Ne kadar da alçak gönüllüsün,” dedi Jimmy esprili bir tavırla.

Yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Küstahlık etmiyorum,” dedim. “Sadece hayalimi gerçekleştirebilecek kadar iyi olduğuma şaşırdım.”

Dostane bir tavırla elimi sıktı.

“Senden daha azını beklemezdim.”

İki dergi sonra, gerçeklik algım önümde paramparça oldu.

İlk baktığımda, makalenin başlığını fark etmemiştim. Sağ üst köşedeki ufak renkli fotoğrafa takılmıştım.

“Tanrım!” dedim suratım kireç gibi kesilerek.

“Ne? Ne oldu? Sorun ne?” diye bağırان Jimmy ayağa fırlayıp yanıma geldi.

Konuşamayınca, titreyen parmağımla fotoğrafı işaret ettim. Jimmy balığı daha iyi görebilmek için eğildi.

“Hallingford Kliniği’nden Doktor James Whittaker.” Anlamamış gibi bana baktı. “Yani?”

“Doktor Whittaker,” dedim düşüncelerim zihnimde öfkeli arılar gibi vızıldarken. “Doktor Whittaker *benim* doktorum,” dedim. Sesimin onun neler olduğunu anlamaması yüzünden giderek sabileştiğinin farkındaydım. “Kazadan sonra benimle ilgilenen doktor. Son altı aydır baş ağrılarımı tedavi eden kişi!”

İkimiz de makaleyi iki kere okuduk. Ancak göz göze geldiğimizde sessizliği bozabildik.

“Baş travmalarını tedavi ettiğinden söz etmiyor,” dedi Jimmy alçak sesle.

“Biliyorum.”

“Hatta artık hasta kabul etmiyor sanırım.”

“Biliyorum.”

“Daha çok klinik deneylerle ve araştırmalarla ilgileniyor gibi.”

Bu sefer, bir şey demedim.

“İyi bir makale,” dedi Jimmy en sonunda sanki bu, bir teselli olabilirmiş gibi.

“Teşekkürler.”

Dergiyi makalenin başlığını tekrar okumak istermiş gibi kendime çevirdim, ama bunu yapmama gerek yoktu. Çoktan ezberlemiştim.

Çoklu Kişilik Bozukluğu: Tıbbi bir Gerçek mi, Kurgu mu?

Sonra, ufak italikli bir yazıyla yazılmış şu ismi gördüm:

Yazan: Rachel Wiltshire.

CANAN

Binadan nasıl ayrıldığımızı hatırlamıyorum. Jimmy harekete geçti, dergileri Dee'ye geri verdi ve beni sakin bir tavırla asansörlere götürdü. Asansöre binip zemin kata inerken, asansördeki diğer kişiler suratımın kireç gibi kesildiğini, Jimmy'nin beni belimden tuttuğunu görünce, bize yer açmak için kenara çekildiler. Sanırım, hasta görünüyordum, ama onların düşündüğünden daha farklı bir biçimde hastaydım.

Dışarıdaki buz gibi rüzgar nefesimi kesti ve içime derin bir nefes çekmeye çalışırken suyun yüzeyine çıkan havasız kalmış birisi gibi boğulacağımı hissettim.

"Ağır ağır nefes al," dedi Jimmy. "Aceleye gerek yok, sakin ol." Şok geçiren birisiyle nasıl baş edeceğini bilen profesyonel bir tavır takınmıştı. Sanırım, 'şok' sözcüğü de o sırada ne hissettiğimi anlatan en uygun sözcüktü.

Yapbozun parçaları bir anda birleşmeye başlamıştı, ama aradığım açıklamalar ve aydınlanma hali yerine, yapboz tamamıyla yanlış bir biçimde bir araya geliyordu ve işaret ettiği resim beni dehşet içinde bırakıyordu.

"Hepsi doğru. Hepsi doğru. Bunların hepsi nasıl doğru

olabilir?” Yanımdan geçen insanlar temkinle bana baktığında, yüksek sesle konuştuğumu fark ettim. Fena halde sarsılmış gibi görünüyor olmalıydım.

“Hadi gel, gidelim buradan,” dedi Jimmy. Ben de uyuşmuş bir içimde, arabayı park ettiğimiz otoparka doğru peşinden gittim.

Bir çocukmuşum gibi beni koltuğa oturttu, sonra da kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçti. Onu ön camdan izledim ve nasıl o kadar sakin olabildiğine şaşıtm. Beni almaları için en yakındaki hastaneyi arıyor olması gerekmez miydi? Ama hiç endişeli bir hali yoktu. Belki o da en az benim kadar delirmişti. Motoru çalıştırdı ve Londra’nın işlek sokaklarına çıkana dek, ikimiz de konuşmadık.

“Eh,” dedi bir süre sonra. “İşte, bu biraz şaşırtıcıydı.”

“Bu yüzyılın en hafif ifadesi kalır.”

On dakika boyunca yine ikimiz de sessiz kaldık, ama sonra Jimmy devam etti.

“Daireler çizmeye başladım.”

“Dünyama hoş geldin,” dedim keyifsiz bir tavırla.

“Hayır, Rach, gerçekten. Daireler çizip duruyorum. Bu sokaktan beş, altı kere geçtik. Şimdi nereye gitmek istersin? Diğer evi ve mühendislik şirketini de bulmak ister misin?”

Pencereden dışarı bakıp, gözlerimdeki çaresizliği gizlemeye çalıştım.

“Ne faydası olabilir ki? İkimiz de oraya gittiğimizde neyle karşılaşacağımızı biliyoruz. İki yerde aynı anda yaşayıp, iki işte çalışıyor olamam. Sanırım, artık inadı bırakıp, herkesin bana en başmdan beri söylediklerine kulak vermemliyim.”

Saatine bakmak için gözlerini bir anlığına yoldan ayırdı.

“Vakit o kadar da geç değil. Bu gece Great Bishopsford’a gitmek istiyor musun?”

Mutsuz mutsuz içimi çekip, ne yapabileceğimizi düşündüm. Asıl planımız o geceyi Londra’da geçirmektir, çünkü şehirde iki ayrı yaşadığım ve iki ayrı çalıştığım yerde daha fazla araştırma yapmak için zamana ihtiyacımız olacağını düşünmüştük. O aptal iyimserlikle, bu maceranın o gece ufak dairede sona ereceğini, belki bir şişe şarap eşliğinde dışarıdan yemek sipariş edeceğimizi ve kaybolan anılarım- la ilgili son gizemi de çözeceğimizi düşünmüştüm. O günün öyle sona ermeyeceği belliydi, ama geri gidip bu yeni durumu babama yüz yüze anlatma fikrine de tahammül edemiyordum.

“Bu gece geri dönmek istemiyorum,” dedim alçak ama kararlı bir sesle. “Tüm bunları doğru dürüst oturup düşünecek vakte ihtiyacım var. Artık bu işi kendi içimde halletmem gerek ki sonradan olacaklarla nasıl başa çıkabileceğimi bileyim ve hazırlıklı olayım.”

Jimmy anlayışlı bir tavırla başını salladı. Beni dosdoğru babama bırakmak için ısrar etmediğine sevindim.

“Sanırım, bu gece yalnız kalsam daha iyi olacak,” diye devam ettim.

Dar bir yolda ilerlerken bakışlarını yoldan ayırmadı, ama sonra gülümseyerek bana baktı.

“Kesinlikle. Tabii ki. Aynı fikirdeyim. Yanı başında olmam gerektiğini kabul ettiğin sürece. Bu gece seni kesinlikle yalnız bırakmak niyetinde değilim, Rachel.”

En sonunda, fikir birliğine vardık.

Evet, Londra'daki dairemde kalacak, üstüne düşünecek bu kadar çok şey varken, geri dönmeye kalkışmayacaktık.

Hayır, geceyi Londra'da bana aitmiş gibi gözüken tek yerde geçirmeyecektik. Henüz Viktorya tarzı binadaki dairenin bana ait olduğunu kabul etmeye kesinlikle hazır değildim ve o dairenin Matt'le çok ilgisi olması da Jimmy'yi bu fikirden rahatlıkla vazgeçirmişti. Böylece geriye tek bir seçenek kalıyordu: Bir otel bulacaktık.

Londra'nın merkezinde, telaşlı bir cuma gününde saat çoktan altıyı geçmişti; bu yüzden, ilk denediğimiz otelde oda bulabildiğimiz için şanslıydık. Arabayı otelin otoparkında bıraktık, Jimmy de valizlerimizi resepsiyona taşıdı. Jimmy oda olup olmadığını sorarken, ben de neye baktığıma dikkat etmeden dalgın dalgın otelin hediyelik eşya mağazasının vitrinine göz atmak için geride kaldım.

Ancak Jimmy birkaç dakika sonra yanıma geldiğinde o gece için boş oda bulabildiğini fark ettim. O ana dek düşünmediğim gayet bariz bir soru geliverdi aklıma: Bize bir oda mı ayırtmıştı, yoksa iki mi? Ama ben soruyu daha so-ramadan yanıt belli oldu. Jimmy elime bir plastik kapı kartı tutuşturduğunda, onda da bir kart olduğunu gördüm.

“Odalar yan yana,” dedi ben plastik kartı evirip çevirirken.

Ona gülümsedim, ama içimdeki hissin rahatlama mı, hayal kırıklığı mı olduğunu kestiremedim.

Jimmy'nin önerisiyle, yemek yiyecek bir yer bulmaya karar verdik; rahatsız edilmeden konuşabileceğimiz, sessiz sakin bir yer arayacaktık. Otele gelirken, köşede ufak bir İtalyan restoranı gördüğünü söyleyince, oraya gitmeye ka-

rar verdik. Jimmy bana hazırlanıp onunla koridorda buluşmam için on beş dakika verdi.

Ben de bu süreyi suratıma soğuk su çarparak ve rüzgarın karmakarışık ettiği saçlarımı tarakla açmaya çalışarak geçirdim. Yanımda fazla makyaj malzemesi olmadığından, elimden geleni yaptım, sonra on beş dakikanın geri kalanını yatağa oturup bekleyerek geçirdim. Oda hoş olmasına hoştu, ama tipik bir otel odasıydı. Aklımdan geçen ve doludizgin beni meşgul eden tutarsız düşüncelerden kurtulabilmemi sağlayacak pek bir şey yoktu.

Restoran otelden birkaç dakikalık yürüme mesafesinde, bir ara sokağın köşesindeydi. Geniş ön camın oradan kapıya doğru yürürken, içeri şöyle bir baktım ve restoranın tuhaf bir biçimde bana tanıdık geldiğini hissettim. Orayı gerçekten de daha önceden görmüş gibiydim. Garsonun boş masa olup olmadığını söylemesi için beklerken, yanıt birden aklıma geldi:

“Hanımefendi ve Sokak Adamı!”

Jimmy giydiği tertemiz blucine ve tiril tiril beyaz gömleğine baktı.

“Sokak adamı mı? Çok hoş doğrusu. O kadar da kötü görüldüğümü düşünmemiştim!”

“Sen değil, şapşal. Burayı diyorum.” Başımla içeriyi işaret ettim. Karikatürcü, restoranı kesinlikle tasarımı için ilham verici bir plan olarak kullanabilirdi. Yan yana duran ufak masaların kareli örtüleri, her birinin üstündeki titrek ışıklı kırmızı ve boş bir Chianti şişesine akan mumları vardı. Hareketli bir keman müziği özenle gizlenmiş hoparlörlerden usulca yayılıyor, tabloyu tamamlıyordu.

Jimmy ne demek istediğimi anlayınca bana bakıp sırıttı. Tam o sırada, garson da bizi masamıza götürmek için yanımıza geldi.

“Son spagettimi seninle paylaşacağımı umuyorsan, unut gitsin. Son köfteye gelince... Kesinlikle benim. Seni *o kadar da* sevmiyorum!”

“*Bella Notte*’yi söylemeye başlamadığın sürece sorun yok,” dedim Jimmy’nin şarkı söyleme yeteneğinin olmadığını hatırlayarak.

Masamıza giderken ikimiz de hâlâ esprilerimize gülümserken, Jimmy’nin öylesine söylediği son sözler kulaklarımda yankılanıyordu: *Seni o kadar da sevmiyorum*. Bu, öylesine söylenmiş bir laf mıydı, yoksa kazara söylediği bu lafin ardında bir gerçek de var mıydı? Jimmy’nin bir yanı, benim için hâlâ o tür hisler mi besliyordu?

Ama aramızdaki şakalaşma o gecenin gerçek amacını gizlemek için kullandığımız bir maskeydi. Siparişlerimizi verir vermez, konuşmamız gereken şeyin gerçekliğini daha fazla erteleyemedik.

“Artık her şey biraz daha netleşti mi? Bunları biraz olsun düşünecek vaktin oldu ne de olsa.”

Ona elimden geldiğince dürüst bir yanıt vermeden önce, şarabımdan uzunca bir yudum aldım.

“Netleşmenin doğru sözcük olduğunu sanmıyorum. Bana bir anda son beş senenin hepinizin söylediği şekilde geçtiğini hatırlayıp hatırlamadığımı soruyorsan, hayır, hatırlamıyorum. Benim için, var olan tek gerçeklik hâlâ sana diğer gün anlattığım gerçeklik. O zamanla şimdiki zaman

arasındaki tek farksa, artık tüm bunların düşündüğüm şekilde gerçekleşmemiş olduğunu biliyor olmam.”

Masanın üstünden uzanıp ellerimi tuttu.

“Ama bu da çok büyük bir adım,” dedi bana cesaret verir gibi. “En azından, hafıza kaybı uzmanıyla görüşmeye gittiğinde, sana gerçek anılarını nasıl hatırlatabileceği konusunda daha hazır olacaksın.”

“Sanırım,” dedim, ama sesimde hâlâ gizleyemediğim bir şüphe ifadesi vardı.

“Bu arada randevun ne zaman?”

“Önümüzdeki haftanın son günü.” Jimmy’nin benimle gelip gelmeyeceğini düşündüm, ama Matt o zamana dek çoktan geri dönmüş olacaktı ve nişanlım olarak, onun benimle gelmesi Jimmy’nin bana eşlik etmesinden çok daha uygun olurdu. Ama bu karar tamamıyla bana kalmış olsaydı, hangi erkeğin yanımda olmasını *isterdim*?

Garson tabaklarımızla gelince, Jimmy ellerimi bıraktı. Kendimi tuhaf bir biçimde yalnız kalmış hissettim. Ama en azından soruma bir yanıt alabildim.

“Biliyor musun, başına geldiğini düşündüğün onca şeyi dikkatle düşününce, mantıklı gelmeye başladı.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle.” Belli ki Jimmy anlattıklarımı ciddi ciddi düşünmüştü. Ya da bir polis memuru olduğu için, mantıklı ve rasyonel olanları ayıklamak için uğraştıkça, kesin bir sonuca varamamıştı.

“Üstünden dumanlar tüten leziz makarnayı ve taze yeşil salatayı, şaşılacak derecede kaliteli ev şarabını midemize indirirken, Jimmy zaman zaman hayali gerçekliğimin ufak

ayrıntılarını bir mantık çerçevesine oturtabilecek ve açıklık kazandıracak kanıtlardan söz etti.

“Peki, ya bildiğim gayet ayrıntılı şeylere ne diyeceksin? Mesela, Andersons Mühendislik Şirketi’nde İnsan Kaynakları’nda çalışan kadının ismini nerden bildim?”

“Çok basit. Geçmişte bir ara oraya bir iş başvurusunda bulunmuş olabilirsin. O ayrıntıların hepsi zihninde bir yerde istiflenmiş olabilir. Eminim ki şunu sen de duymuşsundur: İnsanın bildiği herhangi bir şey tamamıyla unutulmaz.”

Sanırım, akla yatkın bir şey söylüyordu, ama bana yine de olası gelmiyordu. Farklı bir yöntem izlemeye karar verdim.

“Tamam, o zaman neden babamın kanserden ölmek üzere olduğu gibi korkunç bir fiile kapıldım?”

Jimmy bunu düşünmek için bir süre duraksadı, sonra yanıtı buldu.

“Şey, aslında gençlik dönemimizde, çok seneler önce bir ara sigarayı bırakmasını *sağlamıştın*. Galiba televizyonda gördüğün bir sigara bırakma reklamı seni çok ürküttüğü için, öleceğinden korkmuştun. O korku asla dinmemiş olabilir. Belki zihninin derinliklerinde bir yerde kalmıştır.”

Haklı olabilirdi. Sigara içen insanlardan nerdeyse sebepsiz yere nefret etmiştim.

“Dahası,” dedi Jimmy aklındaki teoriden gayet emin bir biçimde, “insanların ikinci, kurgusal bir kişiliğinin olması, makalen için Dr. Whittaker’la yaptığın röportaj sonrasında aklına kazınmış olmalı.”

Keyifsizce güldüm.

“Ama bu röportaj, numarasının neden cep telefonumda

olduğunu *açıklıyor*.” Ayrıca, neden o konuda bir makale okuduğumu düşündüğümü de açıklıyordu. Tanıdık gelmiş olması gerekiyordu, ne de olsa makaleyi ben yazmıştım!

“Bak,” dedi Jimmy yine bana cesaret vermek ister gibi. “Her şeyi ince ince ayrıntılara böldüğünde, neredeyse her şeye bir açıklama bulabiliyorsun.”

Dediklerini idrak etmem birkaç saniye sürdü. O ana dek, teorisinde hiçbir açık bulamamıştım. Ama hâlâ geride bir soru kalmıştı.

“Peki, zihnimde yarattığım her şey neden bu denli korkunç? Bu kadar kasvetli ve trajik? Neden zihnim babamla ve benimle ilgili hastalıklar yarattı? Neden yalnız ve bir başıyındım? Neden kendim için ikinci bir mükemmel derecede mutlu bir hayat hayal etmedim?”

Hayali kabus dünyamda, en büyük trajediden söz etmediğimin farkına vararak sustum.

“Neden öldüğünü düşündüm?”

Jimmy çok uzunca bir süre hiçbir şey demedi. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, artık yanıt vermeyeceğini düşünmeye başladım.

“Belki de gerçek hayatın, kusursuz *gerçekliği*ndi, ya da hâlâ öyle. Sen çoktan bu gerçeklikte yaşamaya başlamıştın. Dolayısıyla da bunun tam tersi olan bir şey yarattın. Benim şey olmama gelince...” Ölü sözcüğünü söylemeden önce biraz durdu. “Ölü olmama gelince... Belki de uzunca bir süredir hayatının bir parçası değildim.” Sesi hüzünlüydü. “Birbirimizden uzaklaştık; çok ama çok uzun bir süre görüşmedik. Belki de arkadaşlığımızın ölümüne ilişkin sembolik bir şeydir?”

Belki de bundan daha fazlasıdır, diye düşündüm. Belki de bilinçaltım benliğimin geri kalanının reddettiği bir şeyi fark etmişti. Jimmy'siz hayatın ölü gibi yaşamak ve bununla mücadele etmenin yaratabileceğim en kötü cehennem olduğunu anlamıştı.

Tabaklarımız masadan alınmıştı; içtiğimiz şarapsa dergiden çıktığımızda üstüme çökmekle beni tehdit eden o endişeyi gayet güzel yok etmişti. Jimmy de alkolün kalkanlarım indirmesine izin vermiş gibi duruyordu. İkimiz konuşurken, elimi tuttuğunun ve parmaklarımla oynadığının farkında olup olmadığını bilemiyordum. Ama parmakları benimkilere kenetlenirken ve daireler çizerken hissettiğim o elektrik gerçek ve fiziksel bir şeydi. Hayatımız boyunca, binlerce kere el ele tutuşmuş olmalıydık. Neden dokunuşu şimdi bedenimi harekete geçiriyordu? Neden birden bu hisleri yaşıyordum, neden başka bir erkeğe ait olduğumda bunları hissediyordum?

“Söylesene, Rachel. Artık gizemi çözdüğümüzü düşündüğümüze göre, *sen* çifte geçmişin için nasıl bir açıklama yapabiliyorsun?”

Masadaki sepetten bir galeta alıp, sanki betonmuş gibi parmaklarımla arasmda çevirmeye koyuldum.

“Şey, bir açıklamam yok aslında. Mantıklı bir açıklamam yok daha doğrusu.”

Elimdeki galetayla oynarken, Jimmy'nin daha ısrarcı sorular sorabileceğini bildiğimden bakışlarımı galetadan başka yöne çeviremiyordum.

“Hadi, bana ne düşündüğünü söyle.”

“Biraz aptalca bir şey.”

“Gülmeyeceğime söz veriyorum.”

Elimdeki galetayı daha hızlı çevirmeye başladım.

“Kaza gecesinde, bir şey *olduğunu* düşündüm. Zamanla ilgili bir şey. Gerçekliğin...” Duraksadım, çünkü yüksek sesle söyleyince, kulağa daha da aptalca geleceğini düşünüyordum. “... Gerçekliğin bir şekilde ikiye ayrıldığını düşündüm.”

İncecik galeta o anda iki parçaya ayrılınca tak diye bir ses çıktı. Jimmy’nin ne tepki verdiğini görmek için başımı kaldırmaya cesaret edemedim. Bütün geceyi sabırla aklımı yitirmediğimi dinleyerek geçirmişti. Ben de bir yandan neler olduğuyla ilgili teorimin onu tekrar şüpheyeye düşüreceğini hissediyordum.

“İkiye mi ayrıldığını düşündün?” Bu fikir ona dehşet verici, ya da akıl almaz gelmiş gibi sormuştu bunu.

“Evet, anla işte, hepimizin hayatı bir şekilde... Kaza sırasında... Paramparça olmuş gibi.”

“Paramparça mı?”

“Evet. Bir hayatta hepimiz iyiydik, sonra her şey olması gerektiğini gibi devam etti. Ama diğerinde... Tam tersi oldu. Ben yaralandım ve o andan itibaren her şey mahvoldu. Sen de...”

“Öldüm.”

O tek sözcük her şeyi belli etti; Jimmy’nin bu teori karşısında ne denli afalladığını gizlemek için ne kadar acı çektiğini anladım. Jimmy içtenlikle kahkahalara boğulup diğer müşterilerin hayretle bize dönüp bakmasına neden olurken, galeta parçalarını ona fırlattım.

“Kes sesini,” dedim, dikkatleri üstümüze çektiği için utanarak. “Bir teoriydi işte.”

En sonunda, gözyaşlarının gülmekten yanaklarından aşağı süzülüşü kesilince, beni dikkatle uyaracak kadar kendisini toparlamayı başardı:

“Tüm gençliğini Stephen King romanlarından başka bir şey okumadan geçirirsen böyle olur işte!”

Arabada göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir gerginlik vardı. Bu gerilim aramızda Londra’dan ta Great Bishopsford’a kadar üçüncü bir yolcu gibi oturdu. Nihayet, ikimiz de konuşmayı kestik ve sessizlik tuhaf ve bıktırıcı değil de hoşmuş gibi rol yapmaya başladık. Ama sadece kendimizi kandırıyorduk. Şeyden beri ilk kez... Daha doğrusu, hayatımda ilk kez... Jimmy’yle rahatça, ya da kolaylıkla konuşamıyordum. Davranışlarımın arkadaşlığımızı o denli derinden sarsacağını bilmeseydim, asla bir şey yapmaz, söylemezdim. Ama bu farkındalık ancak deneyimle elde ettiğim bir şeydi.

Hem işler o ana dek çok iyi gitmişti. O kadar kısa sürede nasıl her şey tepetaklak olmuştu?

Restorandan neşeli bir ruh haliyle çıktık. Bu da o gün yaşadığımız sarsıntılar göz önüne alınırsa şaşırtıcı sayılırdı. Otele doğru kısa yolu yürümeye başladığımızda kar hafif

hafif yağıyordu ve yumuşacık, bembeyaz kar taneleri etrafımıza düşerken, yolun iki kenarındaki ağaçların üstünde bulunan Noel ışıklarıyla birleşirken, her şey her nasılsa büyülü bir görünüm aldı.

Kaldırımlar buz tutmaya başlamıştı. İkinci kez kayıp yola yığılma tehlikesi geçirmemden önce, Jimmy hiçbir şey demeden koluma girdi.

“Sorun ayakkabılarım,” diyecek oldum. Jimmy o anda şimşek hızıyla beni yere yığıp fena halde rezil olmaktan kurtardı ve yakaladı. “*Diğer* gardırobum çok daha pratik.”

Jimmy bana ‘diğer gardırobumun’ hayali olduğunu hatırlatmamayı tercih etti ve bunun yerine “Sorun ayakkabıların değil,” dedi. “Sensin. Sen bir yükümlülüksün, sürekli olarak korunman gerekiyor.”

“Eh, polisler de bunu yapamaz mı zaten? Sloganınız ‘korumak ve hizmet etmek’ değil mi?”

Jimmy güldü. “Sanırım, bu sadece Amerikan polisinin sloganı.”

“Pardon, benim hatam,” diye mırıldandığım anda, yine ayağım kaydı ve neredeyse yere yığılacaktım.

“Sahi mi? Gördüğüm kadarıyla, ayakta bile duramıyorsunuz!”

Ilık ve ıslıl ıslıl otel lobisine girdiğimizde hâlâ gülüyorduk. Koridorda bitişik odalarımıza girmek için ayrıldık, ama bunu yapmadan önce ona sıkı sıkı sarıldım.

“Bugün yanımda olduğun için teşekkür ederim,” diye fısıldadım kulağına. “Yanılmışım, bunu tek başıma asla yapamazdım. Benimle geldiğine çok memnunum.”

Jimmy çok sevecen bir gülümsemeyle yanıt verdi, eğilip

dudaklarımdan hafifçe öptü. Biraz şaşkınlıkla geri çekildim, ama gözlerinde son derece samimi ve sıcak bir ifade olduğu halde, bu öpücüğün '*Rica ederim*', '*Sorun değil*' ve '*Her zaman*' gibi anlamlara denk geldiğini biliyordum. Tamamıyla yerinde ve tamamıyla masumaneydi. Peki, kendi kapı kartlarımızı kilitlere sokup odalarımıza girdiğimizde, neden o öpücüğün çok daha farklı bir anlama gelmesini istiyordum?

Hiç uykuya dalamayacağımı sandım. O gün olanları ve sonuçlarını tekrar tekrar düşünüp duracağımı ve hiçbir yere varamayacağımı düşündüm. Ama akşam yemeğinde içtiğimiz şarapla üstüme çöken gerginlik ve bitkinlik birleşip üstüme çökmüştü, çünkü başımı yastığa koyduktan birkaç dakika sonra sızmıştım. Birkaç saat boyunca gayet güzel derin ve sorunsuz bir uyku çektim.

Uyku son derece güzel başlamıştı. Ilık ve huzurlu, kumsal olduğunu düşündüğüm bir yerde yatıyordum ve ne denildiğini tam olarak anlayamasam da, babamın yakınlardan bir şeyler söylediğini duyabiliyordum. Rüyamda, ona sürekli olarak bir şey söylemek ve sormak istiyordum, ama öylesine tatlı bir huzur çökmüştü ki üstüme, bırakın konuşmak, ılık kumların arasında kıpırdanmak bile bana zulüm geliyordu.

Derken, her şey rüyalarda her zaman olduğu gibi tuhaf bir şekilde değişti. Kumsal da, babam da gözden kayboldular. Zamanda geriye, kazanın meydana geldiği geceye geri gitmişim, ama bu sefer bize doğru son sürat yaklaşan arabayı gören kişi Matt değil bendim.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum, ama herkesi uyar-

mak için ağzımı açtığım anda, ne bir şey söyleyebildim, ne de sesim çıktı. Çılgınlar gibi, herkesin dikkatini çekmeye çalıştım, ama hepsi masadaki diğer kişilerle koyu bir sohbe te dalmıştı. İsterik bağırışlarım arasında, hâlâ benden başka kimse yaklaşmakta olan tehlikenin farkında değildi. Ölüm bize saatte yüz kilometre hızla yaklaşırken, garsonlar tabaklarımızı önümüze diziyor, şarap kadehlerimizi yeniden dolduruyordu.

İşte o sırada, hayretle arkamdaki duvarda kocaman, parlak ve kırmızı renkli bir alarm düğmesi olduğunu gördüm. Elimi düğmenin üstüne indirdim ve birden restoranı bir alarm zili kapladı. Ama hâlâ kimse durumun farkında değildi. Sandalyemden kalkmaya çalıştım, ama ben de tıpkı o gece olduğu gibi sandalyemde mahsur kalmıştım. Neden alarm sesini duyamıyorlardı? Sürekli olarak öten ve beynimi delip geçen alarm sesi öylesine yüksekti ki, kulakları sağır eden bir korna sesini andırıyordu, ama arkadaşlarım masada oturmuş, ölümün onlara katılmasını beklerken, her şeyden habersiz bir haldeydiler.

Hızla ilerleyen araba üstümüze doğru gelirken, son beş senedir rüyalarımın birçoğunu ele geçiren o anı tekrar yaşadım ve en sonunda sesimin çıktığını fark ettim. Bir kere değil, birkaç kez çığlık attım ve ancak etrafımda patlayan cam sesini duyunca durdum.

Patlayan tek şey cam da değildi. Şifoniyerde duran gece lambasını da kolumu savururken yere düşürüp kırmıştım.

Yatakta doğrulup kalbimin gümbür gümbür atışını dinledim ve yavaşlamasını bekledim. Ama kalp atışlarım ya-

vaşlamıyor, tam aksine daha da hızlı atıyordu. Bilincimin yüzeyine doğru süzülürken, Jimmy'nin telaşla bana seslendiğini, herkes öylece dururken kapıyı sert yumruklarıyla menteşelerinden söktüğünü duyabiliyordum.

Hâlâ tam olarak uyanık değildim, ama bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtıp kalktım ve ayağım kırılan lambanın parçalarına basınca, irkilerek geri oturdum. Yüksek sesle şok ve acı içinde bir küfür savurup, yataktan kapıya doğru emeklemeye başladım ki, Jimmy o kattaki herkesi uyandırmayı başarak içeri daldı.

Sabahın ikisinde koridordan geçen birisi için çok tuhaf bir manzara oluşturunca olmalıydık. Neyse ki, saçları dar-madağın olmuş, odanın kapısının eşiğinde yarı çıplak duran Jimmy'yi görececek kimsecikler yoktu. En azından, üstüne bir blucin geçirmeyi başarmıştı, ama onun da benim gibi çıplak ayak olduğunu fark ettim.

Kararlı adımlarla odama girdi.

"İyi misin? Çığlık attığını duydum." Gözleri odayı tarıyor, dehşet dolu çığlıklarına neyin sebep olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sesindeki paniği de gizlemeye çalışmıyordu. Bu da tuhafıma gitmişti: Polis memurları acil durumlarda soğukkanlı davranmaya çalışmazlar mıydı?

"Kabus gördüm," dedim kısaca. Sonra, sekerek cam bantan ayağıma basmamak için odadaki tek sandalyeye gittim.

Jimmy derin bir oh çekerek, bedenine dolan gerilimi boşaltmış gibiydi.

"Tanrım, o kadar mı? Burada birisinin seni gırtlakladığını sandım. Sonra, o gümbürtüyü de duyunca..."

"Gece lambasıyla biraz tartıştım, o kadar."

O anda, sol ayağımı tuttuğumu ve ayak tabanımdaki derin yarıktan kan aktığını fark etti.

“Rachel, yaralanmışsın? Neler oldu?”

O gün ilk kez olmamak üzere, Jimmy’nin doğru meslekte olup olmadığını düşünüyordum. En azından, sonuç çıkarma kabiliyeti pek iyi değildi.

“Şey, sen kapıyı kırmadan önce oraya varayım diye, kırık cam parçalarından birine bastım.”

Biraz vurduğumduymaz davrandığımın farkındaydım, ama hem hâlâ kabusun etkisi altındaydım, hem de ayağım fena halde zonkluyordu. Jimmy bir anda sandalyenin yanında bitti ve ellerimi kesilen ayağımdan çekti.

“Dur da bir bakayım.”

Dikkatle sol ayağımı uzattığı eline koydum ve kendimi hissedeceğim acıya hazırladım. Ama Jimmy topuğumu avucuyla tutarken ve hâlâ kanlar akan yarayı incelerken gayet nazikti.

“Şunu temizleyelim,” dedi ayağa kalkıp. “Yaranın içinde cam parçası kaldığını sanmıyorum, ama emin olabilmek için daha aydınlık bir yerde bakmamız gerek.”

Ne yapmak istediğini anlamama fırsat kalmadan, Jimmy beni kollarına aldı ve banyoya doğru taşımaya koyuldu.

“Yürüyeblirim,” dedim. “Ya da sekeblirim.”

Jimmy dediklerimi duymazdan gelip, banyo kapısını tekmeleyerek açtı ve ışığı yaktı. Beni oturtacak bir yer bulabilmek için etrafına bakınırken, ben de Jimmy’nin çıplak göğsüne yaslanmış olmanın yarattığı o yabancı ama hoş hissin fazlasıyla farkındaydım. Ama geceliğimin gayet kısa

oluşunu ve kabusum yüzünden ter içinde kalmış bedenime yapışmış olduğunu fark etmek, o kadar da hoş değildi. Eteğimi çekiştirmeye çalıştım, ama bu sefer de göğüs dekoltemi daha da gözler önüne serdim. Neyse ki, Jimmy tüm dikkatini ayağıma vermişti.

Beni küvetin kenarına oturttu ve duş başlığıyla ağır ağır ayağımı ve ayak bileğimi yıkadı. Su ilk başlarda biraz canımı yaktı, ama çok fazla kıpırdanmamaya ve küvetin kenarında tek bacağımı kaldırmış vaziyette otururken geriye kalan iffetimi korumaya çalışıyordum. Hayatımda hiç o kadar iç çamaşır giyme ihtiyacı hissetmemiştim.

Suyun rahatlatıcı akımı ve banyonun floresan aydınlatması altında, Jimmy yaramı güzelce temizledi ve içinde yabancı bir madde kalmadığına kanaat getirince, kan akışını durdurmak için yarama baskı uyguladı. Banyo ufacıktı; hiç şüphesiz tek kişi için tasarlanmıştı. O yüzden de birbirimize çok yakın duruyorduk. O kadar yakındık ki, hissettiği ilk panik geçtiğinde yavaşlaması gereken nefes alıp verişinin hızlandığını duyuyordum. O anda, bu yakınlığın farkında olan bir tek ben değildim, bunu biliyordum. Başparmağını yaramın üstüne dayamış beklerken, parmakları ayak bileğimin etrafında neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif daireler çiziyordu. Jimmy'nin ne yaptığının farkında olup olmadığını, dokunuşunun kasti olup olmadığını merak ettim, ama hareketleri kalbimin normal hızına dönmesini hiç ama hiç sağlamıyordu.

Orada yeni bir şeyler oluyordu; ufacık banyodaki hava keskin ve akıl almaz bir hisle bir nabız gibi atıyordu. Jimmy bana bakınca, gözlerinde daha önceden hiç görmediğim bir

ifade gördüm; ama o bunun ne olduğunu biliyor olmalıydı, çünkü benim suratımda da aynı şeyi görüyor olmalıydı. O an hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. O yoğunlukta birbirimize kenetlendik; ikimiz de etrafımızı saran o hassas kozayı yırtma korkusuyla ne konuşabiliyor, ne de kımıldayabiliyorduk.

“Jimmy,” dedim tereddütle fısıldayarak. Elimi uzatıp göğsüne dokundum. Parmak uçlarım orada bir anlığına, sadece sert kalp atışını hissedebileceğim kadar kaldı. Sonra, Jimmy kararlı bir biçimde, adeta olanları reddedercesine aniden ayağa fırladı. Duş başlığını yerine takıp suyu kapatması gereğinden uzun sürdü, ama bir kez daha dönüp bana baktığında, suratında ne düşündüğünü ele veren hiçbir ifade yoktu. Aramızdaki o narin an, asla gerçekleşmemiş olabilirdi.

“Sanırım, kanama durdu, ama yanında varsa, üstüne bir yara bandı yapıştırırsan iyi olur.”

“Peki.” Yakınlaşmadan pratik meselelere birkaç saniyede dönmemin, kendimi ifade etmek konusunda hiçbir faydası olmamıştı.

Jimmy daha sonra ayağımı kurulayıp yaramı sardı. Bunun ardından da yatak odasına geri dönüp, halıya saçılan kırık cam parçalarını duraksamadan temizlemeye koyuldu.

Kapıdan onu sessizce izlerken, yere eğildiğinde ortaya çıkan kaslı kollarını ve sırtını hayranlıkla izledim. O anda, ona karşı hissettiğim şeyin arkadaşlık sınırını aştığını anladım ve ona o kadar çok dokunmak istedim ki, ciddi ciddi fiziksel bir sızı hissettim. Ama Jimmy’nin aynı şeyleri hissetmediğini de açıkça görebiliyordum. Birkaç dakika önce

ne tür bir alana adım attıysak, orası Jimmy'nin girmek istemediği bir yerdi. Onu zorlayacak olursam, sonsuza dek kaybedebilirdim ve bununla bir kez daha başa çıkamazdım.

“Tamam,” dedi doğrulup. “Galiba hepsini temizledim, ama bastığın yere yine de dikkat et.”

“Teşekkür ederim,” dedim biraz cılız bir sesle, ama fark edip etmediğini bilemedim. Gerçi yatak odasına girdiğimde birden titremeye başladığımı gözden kaçırmadı. Yanıma gelip, kolunu omuzlarıma attı.

“Tanrım, Rachel, donuyorsun. Yanında sabahlık falan yok mu?”

Hayır anlamında başımı salladım. Yanıma bir tek en gerekli şeyleri almıştım. Gecenin bir yarısı, yanımda birisinin olacağı aklıma bile gelmemiştii.

“Hadi, üşütmeden önce seni yatağına yatırsak iyi olacak.”

Beni yine kucaklamak için değildi, ama bu sefer eğilip kollarından sıyrıldım ve yatakla aramızdaki kısa mesafeyi hoplayarak aştım. Jimmy inat ettiğimi görünce hafifçe güldü, ben de bunu inat sanmasına sesimi çıkarmadım. Yakınlaşmamızın beni durup dururken ne denli etkilediğini anlamasındansa, buna inanması çok daha iyiydi.

Apar topar battaniyenin altına girdim; üstümün örtülü olması beni ısınmaktan çok daha memnun etti. Jimmy de kendi odasına gitmek için acele etmeyince şaşırdım. Yanıma, battaniyenin üstüne oturdu.

“Peki, bir rock yıldızı gibi debelenmene neden olan şu kabus neyle ilgiliydi?”

Hafifçe gülümsedim.

“Önemli bir şey değil.”

“Bana hiç de önemli değilmiş gibi gelmedi. Beni cidden çok korkuttun.”

Suratına bakınca, doğruyu söylediğini anladım. Tam olarak benimle aynı hisleri paylaşmıyor olabilirdi, ama beni *umursadığı* her halinden belliydi.

“Özür dilerim,” dedim, ama bunu sırf onu endişelendirdiğim için mi, banyoda olanlar yüzünden mi, yoksa aramızda meydana gelen ve gelecek olan sınır ihlalleri için mi söyledimden emin olamadım. “Rüyam her zamanki gibiydi. Daha doğrusu, benim için sıradan bir rüyaydı. Kazanın olduğu geceyle ilgiliydi.”

“Sık sık bunu mu görüyorsun rüyada?”

Acı acı başımı salladım.

“Kazadan beri mi?”

“Sen öldüğünden beri,” dedim.

Dediğim şeyin imkansızlığı karşısında, ikimiz de sus pus kesildik ve bir süre ne diyeceğimizi bilemedik.

“Peki ama neden şu anda hâlâ bunu rüyada görüyorsun?” diye sordu Jimmy birden. Suratımı daha iyi görebilmek için yana döndü. “Neden şimdi? Olayların o şekilde gelişmediğini öğrendikten sonra bile?”

Bıkkınlıkla başımı salladım. “Bilmiyorum.”

Sonra, çoktan aklıma gelmesi gereken bir şeyi düşündüm. Bir kere, *tam olarak* neyi bilmediğimi, kaderimizi değiştiren o gecede *tam olarak neler* olup bittiğini bilmiyordum. Çünkü gerçeklik benim için o gece iki farklı dünyaya ayrılmıştı. Belki de neler olduğunu anladığımda, hayali

ikinci hayatım tüm varlığını yitirecek ve herkesin dediği gibi bir serap gibi ortadan yok olacaktı.

“Bana her şeyi anlat. O gece hakkında hatırladığın her şeyi, o masaya oturduğumuz andan itibaren anlat.”

Jimmy sesimdeki çaresizliği fark etmişti ve anlatacakları acı verebilirmiş gibi, beni gerçeklerden korumak istemiş gibi, anlatmaya başlamadan önce kolunu omzuma attı.

Anlattıkları aynen hatırladığım gibiydi. Hatta bana o geceyi anlatırken, arkadaşlık ve yoldaşlık hissini bile yeniden yaşadım. Sıra bana verdiği madeni paraya gelene dek de hiç lafını kesmedim.

“Parayı sakladım!” diye bağırdım istemeden de olsa. Sonra, açıklama yaptım. “Daha doğrusu, diğer hayatımda sakladım. Bir mücevher kutusunun içine koydum. Parayı atamadım, çünkü seninle aramdaki son bağ gibiydi.”

Jimmy gülümsedi, ama bir şey demedi. Birden, aklıma başka bir şey geldi.

“Ertesi gün buluşmak üzere sözleşmiştik, şimdi aklıma geldi. Ertesi gün seni evinde ziyaret etmemi istemiştin ve nedenini söylememiştin. Senelerce bunun neyle ilgili olduğunu düşünüp durdum. Ne konuda konuşmak istemiştin?”

Bunu duyunca yanakları mı kızarmıştı, yoksa ışıktan mı öyle görünüyordu?

“Bilmem. Bunca sene sonra hatırlamıyorum.”

Buna bir yanıt vermedim, dikkatini anlattıklarından başka bir konuya çekmek istemedim. Ama bana neden yalan söylediğini düşünmeden de edemedim.

Öyküsü masadan, hızla yaklaşan arabadan kaçmak üzere

hepimizin ayağa fırladığı ana gelene dek benimkiyle aynıydı.

“... Adam restorana girmeden önce, hepimiz pencereden uzaklaşmayı başardık.”

“Ama sıkışmıştım. Kurtulamıyordum, çünkü yanımdaki sandalye yolu tıkiyordu. Öyle olmamış mıydı?”

Jimmy bir süre bir şey demedi. Bana ne demesi gerektiğini düşünüyör gibiydi.

“Şey, her şey bir anda olup bitti. Tam olarak neler olduğunu söylemek zor. Belki de aramızda en son kaçan sendin.”

Bu noktada, sanki aklına bir şey takılmış gibiydi ve bunu geçiştirmesine izin vermeyecektim.

“Hayır. Son kaçan ben değildim. Babam senin yaralandığını söyledi. Yani, araba restorana girdiğinde, sen hâlâ camın önündeydin. Sonra neler oldu?” O anda, bana yanıt vermekte tereddüt ettiğini fark ettim. “*Hatırladığım* gibi olmadı mı? Benim için geri geldin. Beni çekip uzaklaştırdın.”

Jimmy nedense bunu itiraf etmekten utanıyor gibiydi.

“Aslında, hepimiz birbirimize yardım ettik.”

Başımı saldı. Olay hâlâ gözlerimin önündeydi: Herkes geriye kaçmıştı, herkes güvendeydi, ama ben değildim. İçlerinden sadece biri beni kurtarmaya gelmişti.

“Hayatımı kurtardın.”

Bir an için, bunu reddedecek gibi geldi, ama sesimdeki kararlılığı fark edince, espri yapmaya karar verdi.

“Hayır, ölmene izin verip, madeni paramın kaybolmasına gönlüm razı olmadı.”

Ama beni konudan uzaklaştırmasına müsaade etmeyecektim.

“Hayatımı kurtardın.”

Bu sefer, verdiği yanıt espriden bir hayli uzaktı. Olanca dürüstlüğüyle “Başka ne yapabilirdim ki?” dedi.

Ne diyeceğimi bilemedim. O tür bir minnettarlığı ifade edecek sözcük, o tür bir iyiliğe karşılık verebilmek için yapacak bir şey yoktu.

“Sonra, yaralandın.”

Elimi kaldırıp, alnına düşen saçları geriye attım ve saçlarının dibinden göz hizasına kadar uzanan beyaz renkli, tırtıklı yara izini ortaya çıkardım.

“Tıpkı benimkine benziyor,” dedim hayretle. “Yani, bende olduğunu sandığım yara izine. Sadece, benimki daha derin ve uzundu.” Parmağımla yara izini takip ettim. “Benimki şıraya kadar uzanıyordu.” Parmağımı yanağına indirdim, uzamak üzere olan kirli sakalını hissettim.

“İşte tam burası,” dedim parmağımı hatırladığım yara izinin üstünde gezdiriyormuş gibi. Ama parmağımı izin sona erdiği yerde durdurmak yerine, ağzıma doğru devam ettim ve aralık dudaklarının üstünde durdum.

Aramızda elektriklenme hissettim. Banyodaki o an, birden o müthiş elektriklenmeyle kaplanan havaya göre hafif kalırdı.

Yavaşça, ama çok yavaşça, parmaklarımı aralık dudaklarından içeri itti ve dilinin hassas uçlarına değdirdi. Bedenimin her yanı büyük bir heyecan dalgasıyla kaplandı.

Derken, kendimi kollarında buldum. Kimin ilk harekete geçtiğini bilemiyorum, ikimiz de olabilirdik. Tek bildiğim, beni öperken hissettirdiği müthiş tutku ve uzun, sert bedeninin benimkine dayanmasıydı.

Öpüşmemiz derinleştikçe, zaman duracak gibi oldu; öy-

lesine tutkulu öpüşüyorduk ki, beni şaşırtan bir yoğunlukla bedenim onunkine mihlanmıştı. Geceliğimi omuzlarımdan aşağı çekerken, eli hafifçe titredi, ama tereddüt etmesine hiç gerek yoktu. Bunun olmasını en az onun kadar, belki de daha fazla istiyordum. Beni kendime getiren bir farkındalık anıyla, en sonunda o anı senelerdir çok istediğimi, ama bunu asla fark etmediğimi anladım.

Dudakları ve elleri çıplak bedenimde gezinirken, ağzımdan boğuk ve zevk dolu inleme sesi çıktığını duydum. Dokunuşuna ne kadar hevesle, ne kadar hazır bir biçimde yanıt verdiğime inanamadım. Hayatımda hiç öyle hissetmemiştim.

Yatak örtülerini bir kenara fırlattık. Karşısında cırılçıplak olmak beni utandırmadı. Uzun arkadaşlığımızın ardından, o durumda olmak bana yanlış gelebilir, hatta tuhaf bir his yaratabilir diye düşünmüştüm, ama o güne dek deneyimlediğim hiçbir şey bana o denli doğru gelmemişti. Kesik kesik alıp verdiğimiz nefeslerimiz odanın sessizliğini böldü ve Jimmy'nin bedenimi kaplayan bedeninde hissettiğim titreme beni de şiddetiyle titretti.

Ne zaman geri çekilmeye başladığını hatırlamıyorum. Bir an, birbirimize dolanmış durumdaydık; dudaklarımız ve ellerimiz birbirimizin bedenini keşfediyordu ki, birden bunu bir tek ben yapmaya devam ettim. Omuzlarımı tutan ve beni kendisine doğru çeken elleri yavaş yavaş, ama kararlı bir biçimde beni geri itiyordu.

Neler olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü ve yerin dibine geçmek istedim. Bileğimi tutup geri çektiğinde, hâlâ blucininin kemerini açmaya çalışıyordum. Tutkunun yarat-

tığı o kırmızı pus dağıldı ve suratını gördüm. O ateşli hali neredeyse dinmişti ve yerine kasvetli, çelik gibi sağlam bir kararlılık gelmişti. Aptallık edip ne yaptığını görmezden geldim ve onu bir kez daha öpmek için doğruldum, dudaklarımı dudaklarına karşı aralayarak bir yanıt alabileceğimden, ateşi tekrar körükleyebileceğimden emin bir tavırla hareket ettim.

Ama ateş sönmüştü. Yerini mantık almıştı almasına, ama hiçbir mantığın almaması gereken bir yeri işgal etmişti. Neden durduğunu umursamıyordum, sadece durmak istemediğimi biliyordum.

“Tanrım, durma, lütfen durma,” diye yalvardım gururu bir yana bırakıp. Gözlerimi gözlerine dikince, o derin mavilikte tutkunun son kıvılcımının da yok olduğunu gördüm.

Ani ve kararlı bir hareketle üstümden kalktı ve biraz yana dönüp yatağın kenarına oturdu.

“Durmam gerek, Rachel. Anlamıyor musun?”

Belli ki anlamıyordum. Geri çekilişini kabullenemeyerek, hiç çekinmeden uzanıp onu bana doğru çekmeye çalıştım, ama bir heykel gibi kaskatı duruyordu: Soğuk, sert ve yerinden kıpırdatması imkansız bir heykele dönüşmüştü.

Bana bakmadan yere fırlattığımız geceliğimi aldı ve bana attı.

“Giyin artık.”

Bu iki sözcük en sonunda hissettiğim arzuyu delip geçti ve ta içime işledi. Penye geceliği alıp apar topar, utanç içinde, tuhaf bir biçimde kirlendiğimi hissederek üstüme geçirdim. Bunun başka bir açıklaması yoktu: Kendimi kollarına atmıştım. Resmen bana sahip olması için yalvarmıştım, o

da beni geri çevirmişti. Bunu daha ne kadar belli etmesi gerekiyordu? İlk başta o da bana yanıt vermişti, ama bunun onu aşık bir biçimde baştan çıkarmaya çalışan bir kadına verilen doğal bir erkek tepkisi olduğunu anlamıştım. Tıpkı insanın dizine vurulduğunda tekme atarak tepki vermesi gibi bir şeydi.

Ama fiziksel arzu bile devam etmesi için yeterli olmamıştı. Acı ve şüphe götürmeyen bir gerçek vardı karşımda: Jimmy beni asla o şekilde arzulamamıştı... Ne geçmişte, ne de şimdi. Ben de basmakalıp bir pembe dizideki üçüncü sınıf bir baştan çıkarıcı gibi kollarına atılarak, kendimi yerin dibine sokmuştum.

“Bence artık gitmelisin,” dedim titrek ve alçak bir sesle. Gözyaşlarım her an yanaklarımdan aşağı süzülebilirdi. Jimmy’nin derhal yerinden fırlaması da bana gerçekleri bir kez daha gösterdi: Oradan kaçmak için can atıyordu. Sadece kapıda durdu ve dönüp bana uzun uzun, sert bir ifadeyle baktı.

“Çok üzgünüm, Rachel. Lütfen affet beni.” Sesi gerçekten de çok acı çekiyormuş gibiydi, ama daha ben yanıt bile veremeden kapıyı açıp gitti.

Üzgün mü? O mu üzgündü? Ne diye üzgündü ki? Özür dilemesi ve üzgün olduğunu söylemesi gereken kişi bendim. Hislerine gem vuramayan ve yaptığıının yersiz olduğu söylenmesi gereken kişi bendim.

Jimmy neden kendisini suçlu hissediyordu ki? Beni istememek dışında tabii. Bu yüzden onu kesinlikle suçlayamazdım, çünkü o sırada kendimi dünyanın en rezil, en iğrenç varlığı gibi hissediyordum.

O gece yine ağlayarak uyudum. Bu, artık bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. Jimmy ertesi sabah kan çanağına dönmüş gözlerimi fark ettiyse bile, bu konuda herhangi bir şey söylemeyecek kadar nazikti. Önceki gece kararlaştırdığımız vakitte onunla koridorda buluştuğumda, onun da iyi görünmediğini fark ettim. Tabii, buna gecenin medeni geçen kısmında, gecenin bir yarısı o çılgınlığa kapılmadan, arkadaşlığımızı muhtemelen sonsuza dek öldürdüğüm andan önce karar vermiştik.

Uyandığımda, önceki gece olanların hepsinin bir rüya olduğu, hiçbir şeyin geri alınmayacak biçimde zarar görmediği ya da mahvolmadığı gibi acınası bir umut besliyordum. Ama başımı çevirip de lambanın kırık parçalarını görünce, bunun da Jimmy'yle aramdaki ilişki gibi geri alınmayacak biçimde hasar gördüğünü fark ettim.

Jimmy'nin beni koridorda beklediğini görünce, odamın kapısında tereddüt ettim. Ne diyeceğime dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Ama neyse ki o da aynı durumda gibiydi.

"Kahvaltı mı etmek istersin, yoksa doğrudan geri dönüş yoluna çıkmayı mı?" dedi beni görür görmez.

"Geri dönmek isterim," dedim hemen.

Bakışlarından bir şey söylemek üzere olduğunu hissettim, ama sonra tamam der gibi, adeta bu yanıtı vermemi bekliyormuş gibi başını salladı.

Valizimi elimden alıp asansörlere yöneldi. "Gidelim, o zaman."

Hayatımda daha önce de çok huzursuz araba yolculukları yapmış olabilirdim, ama o yolculuk, aralarında en kö-

tüsüydü. İkimizin de düşünmekten kendini alıkoyamadığı konuda konuşmamak için gayret etmek inanılmaz derecede sıkıntılıydı. Ama kilometreleri geride bırakırken, ikimiz de konuyu açmaya cesaret edemedik ve kasabamıza vardığımızı gösteren tabelayı gördüğümüzde, neyse ki konuşmak için vakit de kalmamış oldu.

Tanıdık ara sokaklardan ve kavşaklardan geçerken, arabadan çıkmak için can atıyor, araçtan inerek bir şekilde önceki gecenin izlerini geride bırakabileceğimi umuyordum. Derken, tam o günün daha da kötü bir hal alamayacağını düşünürken, korktuğum başıma geldi.

Son köşeyi de döndük ve evimin önünde şık bir arabanın park edilmiş olduğunu gördüm.

“Harika,” diye homurdandı Jimmy arabanın arkasına park ederken.

Şaşkınlıkla yabancı arabaya baktım ve plakayı okudum: MR 10. Matt’in arabasıydı.

Jimmy motoru kapatıp, önceki gecedен beri ilk kez bana doğru dürüst baktı.

“Rachel, ben... Sana bir açıklama...”

Başımı salladım. “Lütfen, bir şey söyleme, buna gerek yok.”

Uzanıp elimi tuttuğunda, bir yanımlı elimi geri çekmek, ama daha büyük bir yanımsa beni sonsuzluğa bırakmamasını istedi. Elimi kıpırdattığımı görünce de bunu yanlış anladı.

“Şu anda benden nefret ediyor olmalısın, biliyorum. Ama bana lütfen bir fırsat ver de...”

Ne söylemek, ya da yapmak istediğini duyamadım, çün-

kü o anda kapımı suratında gayet sabırsız bir ifadeyle Matt açtı.

Elimi yanmış gibi hızla geri çektiğim halde, Jimmy'yle beni el ele gördü. Hiçbir şey söylemesine fırsat vermeden, apar topar arabadan indim.

"Matt, burada ne işin var? Üç gün daha Almanya'da olacağını sanıyordum."

Matt bana sıkı sıkı sarıldı, ama bunu sanki benim için değil, Jimmy görsün diye yapıyordu. Beni bıraktığında, Jimmy de arabadan inmişti.

"İşlerimi çabuk bitirdim, burada bana ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Ama görüyorum ki... Bir alternatif bulmuşsun."

Tanrım, yine aynı şey oluyordu. Gençlik günlerimizden kalan o rekabet beni hastanede hayretler içinde bırakmıştı, ama o sırada gereksiz ve sinir bozucuydu.

"Jimmy büyük bir nezaket gösterip izin aldı ve beni Londra'ya götürdü. Yapmam gereken bir sürü şey vardı, o da beni götürmeyi teklif etti."

Matt bakışlarım aralarında duran arabanın üstünden Jimmy'ye çevirdi.

"Gecesini de tabii. Gecesini de senin için boş bırakmış anlaşılan."

Bu işin nereye varacağını anladım ve hiç ama hiç hoşlanmadım. O ana dek, Jimmy yemi yutmamıştı, ama testosteronla karışık gerilimin minik bir girdap gibi büyümeye başladığını hissettim.

"Dün gece, vakit geri dönemeyeceğim kadar geç olmuş-

tu; o yüzden, şehirdeki bir otelde kaldık. Babamın planlarından haberi vardı.”

Matt evet der gibi başını salladı ve eve gelip de babamdan Jimmy’yle birlikte geceyi Londra’da geçirdiğimizi öğrendiğinde ne tepki verdiğini merak ettim.

“O kadar kısa sürede, iki boş oda bulduğumuz için şanslıydık doğrusu,” dedim beceriksizce Matt’e o gece her şeyin olması gerektiği gibi geçtiğini anlatmaya çalışarak. Saçmalıyordum. Bunu kendim bile duyabiliyordum. Ayrıca, ne yaptığımızı ona açıklama ihtiyacı duyduğuma da sinir oldum, ama Matt’in nişanlım olarak bunu sormaya hakkı olduğunu da biliyordum. Yalan söyleme ihtiyacı duymamsa beni çok utandırdı.

“Her şey *çay*et *arkadaşçaydı*,” dedim onu ~~il~~na etmeye çalışarak. Jimmy’nin arabasından uzaklaşıp, eve doğru yürümeye başladım.

“Eminim ki öyleydi,” dedi Matt ve sesinden bundan bir an olsun şüphe etmediğini fark ettim. Jimmy’ye bakışıysa, bunun tam aksini söylüyordu.

“Gelmiyor musun?” diye sordu Matt Jimmy yanına gelip valizimi ona uzatırken. Yolun yarısında durdum. Peşimden geldiklerini sanıyordum.

“Yok, bu sefer gelmeyeyim. Yapmam gereken şeyler var. Hem sen de Rachel’la biraz yalnız kalmak istiyorsundur. Sana anlatacağı bir hayli konu var.”

Yanaklarımın beni ele verir gibi kızardığını hissettim. Kızarma, kızarma. Tanrım, lütfen yanaklarım kızarmasın.

Matt bakışlarını Jimmy’den çevirip bana baktığında, su-

ratındaki beliren şüphe ifadesi pek de meraklandığını göstermiyordu.

“Dergiyle ilgili,” dedi Jimmy arabasına doğru yürüyerek. “Hoşça kal, Rachel.”

İşte o anda, peşinden koşup kollarına atılmak ve gitmesi için yalvarmak istedim. Saçma bir durumdu. Kesinlikle ve tamamıyla saçmaydı. Tabii ki, bu tür bir şey yapmadım. Ayaklarım çimentoya saplanmış gibi dikiliyordum orada. Ama Jimmy’nin elveda der gibi hoşça kal deyişinden hiç hoşlanmamıştım. Hiç iyiye işaret değildi.

Matt sürücü kapısının yanından geçip yanıma geldi. Jimmy onu durdurmak istemiş gibi elini uzattı. Alçak sesle konuştu ve muhtemelen, ne dediğini duymamı istemedi, ama sokak birden sessizleştiği için, ricasını duydum.

“Ona iyi bak, Matt. Çok zor bir yirmi dört saat geçirdi.”

Babamın içeri girdiğimi görünce rahatladığını söylemek hafif bir ifade kalırdı. Bunun nedeninin büyük bir kısmının benim için doğal olarak endişelenmesi olduğunu bildiğim halde, daha da büyük bir kısmının pek de keyifli olmayan Matt’i oyalamak zorunda kalmayacağı ve onu bana devre-decek olması olduğunu anladım. Geri dönmemizi birkaç saattir birlikte beklediklerini tahmin ettim.

“Kafese tıkılmış bir aslan gibi volta atıp durdu,” diye fısıldadı babam şirin mutfağımızda yan yana geldiğimizde. Taze çay demlemiş ve ekmek kızartmıştı.

Aç değildim, ama mutfağa kaçmak ve Matt gelip de bizim birlikte gittiğini öğrendiğinde neler olduğunu öğrenbilmek için iyi bir bahaneydi.

“Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için özür dilerim. Neden bu kadar sinirlendiğini anlamadım.”

Babam tepsiye çay fincanlarım ve kaşıkları dizmeyi bıraktı ve dönüp bana uzun uzun, dikkatle baktı. Hiçbir şey demeden, öylece baktı.

“Ne?” dedim aptal numarasına yatıp. “Ne oldu?”

Kayıtsız davranma girişimim, yanaklarımın kızarmasıyla yerle bir oldu. Babam o bilmiş ebeveyn bakışıyla bana baktıkça, yanaklarım daha da kızardı. Tam olarak ne bildiğini, ya da tahmin ettiğini bilmiyordum, ama tahmini çok da yanlış değil gibiydi.

“Sadece dikkatli ol, Rachel. Yoksa birilerinin canı yanacak.” Sonra, bu ricasını bana sarılarak ve yanına çekerek yumuşattı. “Canı yanan kişinin sen olmasını istemiyorum.”

Çaylarımızı içip kızarmış eklemelerimizi yiyene dek, ortam yumuşamış gibiydi ve doğal olarak her ikisi de Londra’da neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Son yirmi dört saatin tamamını anlatmak oldukça uzun sürdü. Tabii, otelede olanları onlara anlatmadım. Odadaki kimsenin o acıklı öyküyü duymak istemeyeceğini biliyordum. En başta ben istemiyordum.

Her şeyi anlattıktan sonra, uzunca bir sessizlik oldu. İki si de duyduklarını hazmetmeye çalıştı.

“Peki, artık her şeyi hatırlıyor musun?” diye sordu Matt umutla.

“Hayır, pek sayılmaz. Şey, dürüst olmam gerekirse, her şeyi hatırlamıyorum. Ama sanırım artık en azından, neler *olmadığını* biliyorum.”

Matt’in suratındaki hayal kırıklığı apaçık ortadaydı. Bu

durum mu, yoksa benim yüzümden mi öyle olduğunu bilemedim. Sanki bir şeyleri hatırlamak için yeteri kadar çaba sarf etmediğimi, biraz daha gayret etsem, her şeyi bir anda hatırlayabileceğimi düşünüyor gibiydi.

“Önemli değil, canım,” dedi babam uzanıp, beni teselli etmek istermiş gibi elimi sıkarak. “Daha çok erken. En azından, artık bu hafta şu hafıza kaybı uzmanıyla görüşmeye gittiğinde, olumlu bir başlangıç yapabilirsin.”

“Evet, Jimmy de aynı şeyi söyledi.”

Matt bu ismi duyunca gerildi, ama neyse ki bir şey demedi.

“Bu arada, son beş seneyi hatırlaman için yardımcı olacak her şeyi topladım.”

Babam bunu öylesine keyifle söylemişti ki bunu, birkaç ağır fotoğraf albümünü ve bir kutu dolusu seçtiği öteberiyi kanepenin yanından alıp önümdeki masaya koyduğunda, hayretle bağırmamak mümkün değildi.

“Şimdi, bir süre kasabaya inmem gerek. İkiniz bu arada bunlara bakabilirsiniz. Matt’in de sorularını yanıtlayabileceğine eminim. Hatta benden daha bile iyi yanıtlar verebilir. Hayatında olan bitenin yarısını bana anlatmadığını düşünüyorum!”

Son zamanlarda olanları düşününce, doğruyu söylüyor olabilirdi.

Tam ilk albümün birkaç sayfasına göz atmıştım ki, ön kapı babamın ardından kapandı. Koltukta bana biraz daha yanaşan Matt albümü nazikçe elimden aldı ve kolunu omzuma atıp beni kendisine doğru çekti.

“Şimdilik şu eski fotoğrafları bir kenara bırakalım, olur mu? Hatırlamana yardımcı olacak çok daha iyi bir yol biliyorum.”

Onu durdurmak için bir şey yapmama, hatta durmasını isteyip istemediğimi düşünmeme bile fırsat kalmadan, beni onu öpmeye sertçe, ikna etmek ister gibi öptü. Anlık bir hareketsizlikten sonra, ben de onu öptüm. Belki de hafızamın geri gelmesi için yapmam gereken tek şey buydu. Belki de prensler prensesleri öperek sadece masallarda hayata geri getirmiyordu. Seksi, yakışıklı ve kendisine son derecede güvenen Matt, son yedi senedir öptüğü kadın bir kenara, bir vitrin mankenini bile hayata getirebilirdi.

Dudakları benimkilere uygun bir biçimde hareket ederken, elleri bana sahipmiş gibi sırtımda aşağı yukarı gezinirken, aniden bir şey *hatırladım*. Genç kızken ona nasıl sıırılsıklam aşık olduğumu, o zamanlar benim için ne kadar önemli olduğunu hatırladım. Onu dünyanın neresinde olursa olsun ilk aşkını hatırlayan kadınlar gibi hatırladım. Ama en çok da Matt’le ilişkiyi bitirmek benim için çok acı olsa da, hissettiğim ağır ve tarifsiz hüzne kıyasla, bu hissin hafif kaldığını hatırladım. Bu hüznün hissi sadece hayal gücümde var olan olaylara yol açmış *olsa* da (bunun kanıtı artık çok daha ikna ediciydi), bilinçaltımın bana iletmek istediği mesajı anlayabilmek için, bir psikoloji diplomam olması gerekmiyordu. Onu geri itmedim, ama yanıt vermediğimi fark edince, bir terslik olduğunu anladı.

“Rachel?” diye fısıldadı kulağıma. Duraksayıp boynumu hafifçe öpünce, elimde olmadan *ürperdim*. **Geri çekilip**

suratıma baktığında, onun suratında saf bir tutku ve arzu ifadesi olduğunu gördüm.

“Şimdilik çok mu ileri gittim? Durmamı mı istiyorsun?”

Hiçbir şey demeden, evet anlamında başımı sallayınca, neyse ki anlayışla karşıladı. Kendisini toparlamak için epey çaba sarf etti. Muhtemelen yapmamam gereken bir şeyi yaptığımı bildiğim halde onu yanlış yönlendirdiğim için kendimi çok suçlu hissettim. Jimmy’nin de önceki gece aynen öyle hissedip hissetmediğini merak ettim. Hayatlarımızı birbirine bağlayan ipler, birden bana sıkı sıkı ironiyle bağlanmış gibi geldi.

“Belki de sadece babamın bıraktığı şeylere göz atabiliriz,” dedim keyifsizce.

“Bunu yapmak istiyorsan, tabii,” dedi, ama sonra alçak sesle “Ama senden bu kadar kolay vazgeçeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun,” dedi.

Bunu ileride olacakları kastederek söylediğine emindim, ama neden sözlerinin bir vaatten çok bir tehdit gibi olduğunu hissediyordum?

Üç albüm ve birkaç saat sonra, hâlâ hiçbir şey hatırlamamıştım. Tanımadığım insanların, asla gitmediğim yerlerin fotoğraflarına bakmak beni çok sıkımişti. Matt hatırlamadığım bilgilerin büyük bir kısmını bana anlatıyordu anlatmasına, ama üniversite senelerimde çekilen yığınla fotoğraf, benim için gizemini hâlâ koruyordu.

“Eğlenmiş gibi görünüyorum,” dedim öbeğin arasından bir fotoğraf alıp. Kollarımı, iki arkadaşımın omzuna atmıştım, ellerimizde bira şişeleri vardı ve hepimiz ağzımız ku-

laklarımızda (biraz da sarhoş bir halde) kameraya gülüm-süyorduk.

“Üniversite yılları iyiydi,” dedi Matt. Sonra, savunma kalkanımı delip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Ama şimdi her şey çok daha iyi.”

Bu adamın yıkılmaz güvenine hayran olmamak elde de-ğildi. Yine de işlerin o yönde gitmesine hazır hissetmedi-ğim için hemen başka bir konuya geçtim.

“Demek uzak mesafe ilişkisini başardık ha?”

Bakışlarında bir şey değişti. Sanki, bir konuda tereddüt ediyordu.

“Eh, hâlâ birlikte olduğumuza göre, bir şeyleri doğru yapmış olmalıyız.”

Sesinden bu konuda o kadar da emin *olmadığını* hissettim. Bu sefer, konuyu kendisi değiştirdi de buna emin oldum.

“Artık nişanlıyız,” dedi şüphe götürmeyecek derecede tatminkar bir sesle.

“Artık nişanlıyız,” dedim. Benim sesime tamamıyla farklı bir duygu yüklüydü.

“Bize katılmak istemediğine emin misin, Tony? Gelirsen çok seviniriz.”

Bu sözler yeteri kadar kibardı, ama ardındaki niyetin büsbütün samimi olmadığını babamın anlayıp anlamadığını merak ettim. Babamın gözlerindeki parıltıyı görünce, gayet iyi anladığımı fark ettim.

“Yok, yok, siz ikiniz çıkıp eğlenin. Peşinize takılıp ye-meğinizi berbat etmeyeyim. Hem Matt için misafir odasını hazırlamam gerek.”

Harika baba, mükemmel bir laf.

Matt arabasının deri kaplı koltuğuna oturana dek hiçbir şey demedi.

“Demek yine misafir odasına dönüş yaptım?”

Gülmemeye çalıştım, ama titreyen dudaklarım beni ele verdi.

Hâlâ ergen olduğumuzu düşündüğüne eminim,” diye şikayet edercesine mırıldandı ve kaldırımın yanından son derece gereksiz, ani bir hızla yola çıktı. “Hâlâ benim çatım altında olmaz inadını bırakmadı. Londra’da nasıl yaşadığımızı sanıyor?”

Londra’da nasıl yaşadığımızı bilmediğim için, yanıt vermememin daha iyi olacağına karar verdim.

“Neyse,” dedi Matt bana dönüp muzipçe göz kırpıp sırıtarak. “Koridorda hâlâ hangi tahtaların gıcırdadığını hatırlıyorum. Sen kapını kilitleme yeter.”

Gergin bir tavırla güldüm. Dalga geçip geçmediğinden emin değildim, ama içimden eve geri dönünce kapımı kilitlemem gerektiğini kendime hatırlattım.

O gece, o şartlar altında şaşılacak derecede güzel vakit geçirdik. Evden ve babamın meraklı bakışlarından uzaklaşınca, Matt her zamanki hali, daha doğrusu seneler önce-sinden hatırladığım hali gibi davranmaya başladı. İlgili ve kibardı; dahası, yemek yemeyi tercih ettiğimiz restorandaki kadınların bana imrenir gibi baktıklarını görmezden gelmek de mümkün değildi.

“Bunu da gayet memnuniyetle unutmuşum,” dedim bir kadın daha bana *o adam bu kadında ne buluyor?* der gibi baktıktan sonra.

Matt de kadının bana nasıl baktığını görmüş olmalıydı, ama omuzlarını silkerek geçiştirdi. “Bunun seni endişelendirmesine izin verme.”

“Beni endişelendirmiyor, sadece sinir bozucu, o kadar. Bir de kaba.”

Matt ayağa kalkıp “Hesap nerede kaldı, bakmaya gideyim.” Ama gitmeden önce, alnımı hafifçe öptü. “Unutma, gözlerim senden başkasını görmüyor.”

İki dakikaya kalmadan, bana bu sözlerin ne kadarının doğru olduğunu düşündüren bir şey oldu.

Matt’ın restoranda bara doğru ilerleyişini izlerken, masanın kenarından bir vınlama sesi geldi. Matt’ın cep telefonu boş tabaklarımızdan birinin yanına duruyor, ince gövdesi bir arama olduğunu haber verircesine çatal bıçağa çarpıp sürekli olarak titriyordu. Onu geri çağırmak için gittiği yöne baktım, ama içimden bir ses önce telefona bakmamı söyledi. Ufak kare ekranda, arayan kişinin kimliği parlak yeşil bir ışıkla, tıpkı bir neon tabela gibi parlıyordu. Cep telefonu ters durduğu halde, ismi açıkça görebiliyordum, ama telefonu yine de işaret parmağımla kendime doğru çevirdim. Cathy. Beş zararsız harften ibaretti, ama bu isim beynimde telefonun zil sesiyle alakası olmayan bir alarm zili çaldırmıştı.

Cathy neden Matt’i arıyordu? Telefon hâlâ ısrarla çalışıyordu. Yanıt vermeli miydim? Kararsız kalınca, elimi ağır ağır telefona doğru uzattım, ama bu sefer içimdeki ses bana bunu yapmamamı söyledi. Yakınlardaki masalarda oturan birkaç kişi telefonun çaldığını duyup bana bakmıştı; ses onları rahatsız etmiş olmalıydı. Ben de özür diler gibi gülüm-

sedim, ama telefona yine de yanıt vermedim. En sonunda durdu.

Bir, iki dakika sonra, Matt paltomla birlikte geri geldi. Ona birisinin onu aradığını söylemenin tam vaktiydi. Kaza gecesine kadar senelerdir görmediğini iddia ettiği Cathy'nin onu neden Matt'in bir süre önce numarasını sadece en yakın arkadaşlarına ve ailesine verdiğini söylediği cep telefonundan aradığını sormalıydım.

Telefon eve dönerken yine çaldı. O sırada kırmızı ışıktaki beklediğimizden, Matt telefonu cebinden çıkarıp ekranına baktı. Suratında tuhaf bir ifade belirdi ve telefona yanıt vermeden hızla kapattı. İçimden bir ses, bana arayanın yine Cathy olduğunu, Matt'in sesinden yalan söylediğini anlamadan önce söyledi.

“Kimdi?”

“İşyerinden birisi. Yarına kadar bekleyebilir.”

Geri döndüğümüzde, alt katın ışıkları hâlâ yanıyordu. Matt bu yüzden ben çantamda anahtarımı ararken, kapıda mahremiyetimizin son anlarından istifade etti.

“Bu gece çok güzel vakit geçirdim, Bayan Wiltshire.”

Gülümsemeye çalıştım, ama arabadayken telefon çaldığında suratında oluşan ifadeyi düşünmeden edemiyordum.

“Sence kapıda sana bir iyi geceler öpücüğü versem, baban av tüfeğiyle peşime düşer mi?”

Yanıt vermemi beklemeden, beni sertçe kendisine çekti ve başka bir zaman olsa, dizlerimin bağını çözecek bir şekilde öptü. Geri çekildiğinde, gözlerinde bir şehvet ifadesi belirmişti ve beni öperken, aklımdan başka şeyler geçtiğinin farkında değil gibiydi.

Bu sefer, çantamdan anahtarımı çıkarmayı başardım. Eve girip babama merhaba derken, Matt hemen arkamdaydı. Muzip bir tavrıyla kulağıma fısıldadı:

“Sakin daha önceden yatak odanın kilidiyle ilgili söylediğim şeyi unutma.”

Gün boyunca dizginlemeye çalıştığım o müthiş gerilimin odama girene ve yalnız kalana dek farkında değildim. Ayakkabılarımı çıkarıp, eski tek kişilik yatağıma çöktüm. Sonra, ilk kez savunma kalkamının delinmeye başladığını hissettim ve zihnimin ta gerilerine, derinlerine gömmek için çaba sarf ettiğim düşüncelerin ve hislerin artık sessiz kalmayı reddettiğini fark ettim. Ama başa çıkmam gereken çok şey vardı; o kadar çok birbiriyle çelişen his vardı ki, resmen ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım. Jimmy’nin beni apaçık reddetmesinin yarattığı acıdan ve utançtan, dosdoğru nişanlısının verdiği ilgisiz tepki yüzünden haklı olarak şaşırın Matt’i kendimden uzak tutmaya çalışmak, bir zihnin başa çıkmayacağı kadar fazla his demekti. Hele hele hâlâ tamamıyla farklı bir geçmişi olduğuna inanan bir zihni bir kenara bırakın. Şimdiki zamanla baş edemememe şaşmamak gerekirdi.

Karmaşık hislerimi sanki tüm sorunlarımın kaynağı hareketsizlikmiş gibi yatıştırmak için çılgınlar gibi ufak odamı ve eşyalarımı düzenlemeye koyuldum. Son olarak da önceki gece Londra’ya götürdüğüm valizimin başına geçtim. Valizimin fermuarım açtım ve içindekileri olduğu gibi yatak örtüsünün üstüne boca ettim.

Daha ufak öteberimi kaldırmak sadece birkaç dakikamı

aldı ve geriye otelde giydiğim penye gecelik kaldı. O gece giymek niyetiyle geceliğe uzandım, ama yumuşak kumaşına dokunduğum anda, gözlerimin önüne şiddetli ve canlı bir manzara geldi.

Artık kendi yatak odamda değil, otel odasıındaydım. Jimmy'nin dudaklarını dudaklarımda sanki Jimmy yanı başımdaymış gibi gayet güçlü bir şekilde hissediyordum. Asla psikometriye inanmamıştım; psişik bir şey olduğuna inanmıyordum, ama Jimmy'nin geceliğini ağır ağır üstümden çıkarışının yarattığı hissi, elim geceliğe değdiği anda en ince ayrıntısına kadar tekrar yaşadım. Parmaklarım istemsiz bir biçimde geceliğin kıvrımlarına dolandı, çok uzun süredir reddettiğim bir gerçeğe kalbimi nihayet açabildiğimde o anı yeniden yaşattı ve ardından gelen anla birlikte, tüm umutlarım yok oldu.

Öfkeyle bir çılgılık atıp, geceliği yatağa fırlattım. Gecelik tortop olmuş, değersiz bir kumaş parçası gibi orada duruyordu, ama Jimmy'nin kumaşa işleyen parmak izlerinin sıcaklığım adeta hissedebiliyordum. O gecelik sonsuza dek lekelenmiş kalacaktı. Nişanlım koridorun hemen ucundaki bir odada uyurken, o geceliği o akşam giymeyeceğimi biliyordum. Hatta belki de bir daha asla giyemeyecektim.

O gece, yine canlı rüyalar gördüm; bilinçaltım hâlâ uyanık zihnim kadar karmakarışık. Rüyamda tuhaf bir biçimde uyuyordum. Orada kendi odamda değil, tanımadığım yabancı bir yerdeydim. Ama sanırım orada yaşıyor olmalıydım, çünkü babam da sesini duyabileceğim kadar yakın-

lardaydı. Ama ne dediğini anlayabileceğim kadar yakında değildi. Ayrıca, önemli bir randevuya gitmem gerektiğini de biliyordum. Ne randevusu olduğu belli değildi; hafıza kaybı uzmanına da gidiyor olabilirdim, başka bir şey de olabilirdi, ama bildiğim tek şey, rüyamın uyuyakalacağıma ve o çok önemli randevuyu kaçıracağıma dair beni tekinsiz bir biçimde uyardığıydı.

Daha önce de benzer rüyalar görmüştüm. Sınavlar, ya da bir tatil gibi önemli zamanlar yaklaşırken, bu tür rüyalar görürdüm, ama bu rüya geçmişte gördüklerime benzerken, bir yandan da uyuyakalmamam çok daha kaçınılmaz ve önemli gibiydi. Rüyamda, randevuya gidemememin bir felaket olacağını biliyordum; bu randevu o kadar önemliydi ki, başka bir tarihe ertelenemezdi. Uyuyakalmamam çok ama çok önemliydi. Bunu desteklemek ister gibi, babamın da rüyamdaki bana şöyle fısıldadığını duydum:

“Uyanma vakti geldi, Rachel. Artık uyan.”

Ona yanıt vermek, uyanık olduğumu söylemek istedim, ama uyku beni ele geçirmişti ve üstümdeki mahmurluktan sıyrılıp yanıt veremiyordum. Vaktinde uyanamamak ve randevuya gidememek beni korkutmaya başlamıştı. Kalbimin sıkıntıyla hızla çarptığını duyabiliyordum.

Sonra, bipleme sesi yavaş yavaş başladı ve rüyama bir toplu iğne başı gibi ufak darbelerle girmeye başladı. Uyku örtüsünü delip geçti, sürekli ve ısrarcı sesine kulaklarımı tıkayamadım. O ses de *neydi?* Rüyamda, bunu gayet net bir biçimde duyabiliyordum. Gözlerimi kırpıştırarak uyardığımda, bipleme sesini hâlâ duyabiliyordum. Şaşkınlıkla

elimi şifonyere uzattım. Uyumadan önce kazara kurduğum bir saat alarmı olmalıydı. Ama şifonyerde saat yoktu.

Başımı yastıktan kaldırdım. Uyku pusu biraz daha dağıldı ve biplemenin giderek hafiflediğini ve nihayet sona erdiğini fark ettim. Karanlıkta aptal aptal gözlerimi kırptırdım. Rüya aklımı fena karıştırmıştı. Sonra, hafif bir esintiyle yanı başıma gelmiş gibi, babamın en sevdiği tıraş losyonunun kokusunu hissettim. Bu koku beni hayali alarmlı saatten daha fazla uyandırdı. Bu kokuyu geceleri ilk kez fark etmiyordum. Babam da ortalıkta olmadığından, bu kokuyu önceden hissettiğimde beni gerçekten de kontrol etmek için odama girmemişti. Peki, bu ne anlama geliyordu? Bir kokuyu hayal etmek mümkün müydü?

Karmaşık düşüncelerim birden koridordan gelen bir tıkırtıyla bölündü. Donakaldım ve sesi daha iyi duyabilmek için kulak kesildim. Birkaç saniye sonra, sesi tekrar duydum. Gıcırdayan eski ahşap zeminde birisi yürüyordu. Aklıma gelen ilk çılgınca düşünce, bu kişinin bir hırslı olduğuydu. Böyle düşünmeme neden olan şey, hâlâ uykudan tam olarak sıyrılamamış ve bu sonuca varmış olmamdı.

Sonra, bir gıcırtı sesi daha geldi, hain parkelerde bir adım daha atıldı; tül perdelerden içeri sızan ay ışığında, kapımın kolunun yavaş yavaş aşağı indiğini gördüm. Kapı kolu aşağı kadar inince, ağırlık yüklenen kapının da hafifçe gıcırdatağını duydum. Kapı açılmadı. Kapı kolu bırakıldı ve tekrar aşağı indirildi. Bu sefer, kapının menteşelerini yerinden kıpırdatacak kadar çok güç uygulandı. Ama kilit, yola gelecek gibiydi.

Nefesimi tutarak beklemeye koyuldum. Hareketlerim ta koridordan duyulur diye, kıpırdanmaya bile cesaret edemedim. Endişe içinde dudağımı ısırdım, kapıyı kaç kere daha açmayı deneyeceğini ve iç kilidin ne kadar dayanıklı olduğunu merak ettim. Nişanlım değil de, gerçekten bir hırsız kapıyı zorluyor olsaydı, içimin daha rahat edeceğini hissetmek çılgıncaydı.

“Rachel?” Ses bir fısıltı şeklinde, kapının menteşelerinin oradan geliyordu. “Rachel, uyanık mısın? Rachel?”

Zaman adeta sonsuza dek donmuştu. Nefesimi daha fazla tutamayacaktım ve Matt bu işten bir an önce vazgeçmezse, ya içime nefes çektiğimde, ya da oksijensizlikten bayıldığımda çıkardığım yüksek sesi duyacaktı. Neyse ki, ikisi de olmadı, çünkü endişeyle dakikaların geçmesini beklerken, Matt’ın koridorda geri dönüp misafir odasına doğru gittiğini duydum.

Ertesi sabah aşağı indiğimde, Matt giyinmişti ve mutfakta oturuyordu. Önünde boş bir kahve fincanı ve açık bir gazete duruyordu.

“Günaydın,” diye selamladım onu neşeyle. Bunun nişanlısının içeri girmemesi için kapısını kilitleyen bir kadın için uygun ses tonu olduğunu umuyordum. Kendimi daha da sağlama almak için, yanağına bir de hafif bir öpücük kondurdum.

“İyi uyudun mu?” diye sordu nazikçe. Büyükçe bir fincana kahve koyarken, sırtım ona dönüktü. Yanıt verirken suratımı görmediğine memnundum.

“Evet. Hatta çok iyi uyudum. Bir anda uyuyakalmışım;

başım yastığa değer değmez derin bir uykuya dalmışım sanırım.”

İçimden cılız bir ses, Sus, Rachel, diye bağıırıyordu. Bana inansın diye, fazla abartıyordum.

Belli ki o da aynı şeyi düşünüyordu.

“Demek dün gece kapına geldiğimi duymadın?”

Gözlerine bakmadım. Kahvemi o kadar hızlı karıştırıyordum ki, bardağı neredeyse çatlatacaktım.

“Hayır. Bir şey mi oldu?”

O kadar uzun süre yanıt vermedi ki, ona bakmak zorunda kaldım.

“Yanında olmak için gelmiştim.”

“Ha, anladım,” dedim. Ama daha fazla şey söylememi istermiş gibi bana bakınca “Geleceğini söylediğinde, dalga geçtiğini düşünmüştüm,” diye ekledim.

Açıkçası, doğru yanıtı vermemiştim. Bakışları bana çok şey söylüyor, sessizliği beni konuşmaya zorluyordu.

“Ama bir şey yapamazdık ki. Bu evde olmazdı. Babam yan odada uyurken mümkün değil.”

“Bu, bizi daha önceden hiç durdurmamıştı.”

Haklıydı. Gençlik günlerimizde, o koridorda birkaç maceraya atıldığımızı, riskleri göze aldığımızı ve yakalanma korkusunun bizi daha da heyecanlandığı zamanları hatırlıyordum.

“Şey, artık her şey farklı. İkimiz de büyüdük. Hem benim için her şeyin hâlâ çok karmaşık olduğunu biliyorsun. Anladığını söylemişstin. Sabırlı olacağına söz vermiştin.”

O anda biraz utanmış gibi görünseydi, ses tonumu yumuşatabilirdim. Ne de olsa, kapımı tıklattığında, kesin ola-

rak uyanık olduğumu bilmiyordu. Gazeteyi aldı ve konuşmadan önce özenle katladı.

“Bence oldukça sabırlı davranıyorum, Rachel. Ama ben de insanım. Seninle yetişkinler gibi bir ilişki yaşarken, bir de bakıyorum ki bizimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorsun ve kilitli bir kapının ardında karanlıkta bana bakıyorsun.”

Kahretsin. Uyanık olduğumu *anlamıştı* demek. Ama yine de tuzağına düşürmüş, kendimi rezil etmeme izin vermişti. Birden, çok öfkelendiğimi hissettim.

“Şey, soyulmam hayat planların açısından bu kadar feci bir olay olduğu için çok üzgünüm. Niyetim bu değildi. Hazır özür dilemeye başlamışken, hafıza kaybım için de özür dilememi ister misin, yoksa daha birkaç gün önce tanıştığımı hissettiğim birisiyle seks yapmadığım için mi özür dileyeyim sadece?”

Kalkıp yanıma geldi; hâlâ çok kızgın olduğum halde, bana sarılmasına ses çıkarmadım, ama sarıldığında hiç rahatlamadım. O da bedenimden dalga dalga yayılan gerilimi hissediyor olmalıydı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı saçlarımın arasına. “Seni görmek, sevmek, istemek ve aynı hisleri paylaşmadığını bilmek çok zor.”

Bunu o kadar samimi bir tavırla söylemişti ki, öfkenin çoğunun bir pişmanlık dalgası gibi geri çekildiğini hissettim. Onu yetişkin bir kadın olarak sevdiğimi hatırlamıyordum, ama onun suçu değildi. Bir anda aklıma Eyfel Kulesi’nin önünde çekilmiş fotoğrafımız geldi. O hissi

hatırlamıyor olabilirdim, ama fotoğrafın çekildiği anda, önümde duran adama sıırıslıklam aşık olduğuma emindim. Hafif bir inleme sesiyle bedenimin ona sarılırken tamamıyla rahatlamasına izin verdim, hatta kollarımı güçlü bedenine dolayıp ona sıkı sıkı sarıldım.

“Özür dilerim, Matt. Daha çok gayret edeceğim. Gerçekten de bunu yapacağım. Bana biraz daha zaman ver. Sadece... Eski halime dönmeme izin ver.” Kalbim bir an duracakmış gibi oldu. Az kalsın, “*Jimmy’yi unutmama izin ver,*” diyecektim!

Çenemi kaldırıp, ta eskiden yaptığı gibi suratına bakmamı sağladı. “Çok uzun sürmesin ama olur mu?”

Sonra, beni uzun uzun, tutkuyla öptü. Neler kaçırdığımı anlatmak ister gibiydi. Ben de onu öptüm, çünkü kendimi suçlu hissettim; çünkü eskiden onu hakikaten de çok seviyordum ve... Çünkü, o Matt’ti.

Asıl bombayı, babam birkaç dakika sonra mutfağa girdiğinde ve geldiğini kapıda hafifçe “Öhööö,” diyerek belli ettiğinde patlattı.

“Kusura bakma, Rachel, ama Londra’ya yarın değil, bugün dönmem gerekiyor.”

Verdiğim tepkiden dolayı hâlâ suçluluk hissiyle, samimi bir pişmanlıkla “Gitmen mi gerekiyor? Hani, günü birlikte geçirecektik?” diye sordum.

“Özür dilerim, işyerinde önemli bir sorun var ve bugün halletmek zorundayım.”

“Bir Pazar günü mü?”

“Biliyorsun ki, çoğu hafta sonu da çalışıyorum.”

“Aslında, bilmiyordum. Hafıza kaybı. Unuttun mu?”

Konuyu orada kapatabilirdim, ama bakışlarındaki bir şey kadını ölsezilerimi harekete geçirdi.

“Dün gece işyerinden gelen telefonla mı ilgili?”

Bir an için, suratıma boş boş baktı, sonra yakışıklı suratında bir başka ifade ve hemen ardından da bir pişmanlık ifadesi belirdi.

“Evet, onunla ilgili aslında. Pazartesi gününe erteleyemeyeceğim bir kriz yaşıyor. Sen babanla güzel güzel vakit geçir, sonra seni ararım, tamam mı?”

Matt on dakika sonra gitti. Koridorda beni öptü, babamın da elini sıktı. Kapıda durup arabasının bir krom parıltısı şeklinde, lastikleri zeminde tiz bir ses çıkararak yola çıkışını izledik.

“Yazık, erken gitmek zorunda kaldı,” dedim babama araba gözden kaybolduğunda. Buna hiç üzülmeyeceğini bildiğimden, ona imalı bir biçimde, uzunca bir süre baktım. Ama o gün bana daha kaç tane yalan söyleneceğini merak etmeden de edemedim.

Günün geri kalanı gayet sorunsuz geçti. Bir saat kadar babamın kedisinin beni sevmesini sağlamaya çalıştım (ama beceremedim); Cathy’yle ilgili ne tür bir krizin Matt’in Londra’ya erken dönmesine neden olduğunu düşünerek bir saat daha geçirdim. Geri kalan vakitteyse, Jimmy’yi hiç düşünmemek için (bunu da başaramadım) büyük bir gayret sarf ettim. Günün tek güzel yanı, balayından geri dönen Sarah’dan gelen teleföndü. O ve David geceyi Sarah’nın

ailesiyle birlikte geçireceklerdi, ama ertesi gün o ve yeni kocası Harogate'e dönmeden önce öğle yemeği yemek için sözleştik.

O gece, heyecanla bekleyeceğim bir şey olduğunu hissederek uyudum ve ilk kez tatsız rüyalar görmedim.

CANAN

High Sokağı'ndaki ufak bir bistroda buluşmayı kararlaştırdık. Her zamanki gibi, Sarah oraya varmadan uzunca bir süre önce bistroya gitmiştim. Hava önceki gece birden soğumuştü ve atkımla eldivenlerim beni soğuktan biraz korusa da, hâlâ soğuk, her an kar yağacakmış gibi suratıma ve bacaklarıma çarpan Aralık havasını hissedebiliyordum.

Sonra, Sarah geldi. Taksiden öyle bir sıcaklık ve güneş ışığı saçarak indi ki, aklıma bir anda gençlik anılarımız geldi. Benden hemen hemen on santim daha kısa boylu birinden beklenmeyecek biçimde, kaburgalarımı kırarcasına bana sarıldı ve uzun bir süre öylece kaldık.

Birbirimizden ayrıldığımızda, gözlerimdeki yaşlar onun gözlerinde parıldayan yaşları aratmıyordu. O halimize bakınca, ikimiz de ağlamamak için kahkahalara boğulduk.

“Nasılsın, canım?”

Yanıt vermem biraz sürdü, çünkü bu gecileniş karşılaşma yüzünden boğazım düğümlenmişti ve suratım hâlâ arkadaşımın omzuna gömülüydü. Yanımızdan geçenler merakla bize bakıyorlardı, ama ikimizin de umurunda değildi.

“Hâlâ hayattayım, ama biraz çıldırmış durumdayım,” dedim. Bunun o sıralardaki ruh halimi gayet güzel anlattığını düşünüyordum.

“Hiçbir değişiklik yok o zaman,” dedi koluma girip restorana doğru yürümeye koyularak. “Şu soğuktan uzaklaşalım da olanları bana anlat.” Sonra, bilmiş bilmiş “Şu anda burası St. Lucia’dan çok daha soğuk, biliyor musun?” dedi.

Yerimize oturtulmayı bekledik ve sohbete dalmadan önce içkilerimizi sipariş ettik. Konuşmaya da aynı anda başladık.

“Peki, durum nasıl şu anda? Hafızan geri geldi mi?”

“Eee, balayın nasıl geçti?”

Gülüp birbirimizin konuşmasını bekledik.

“Özür dilerim,” dedi Sarah. “Başına aldığın darbeyle ve hafıza kaybınla ilgili sorularım benim balayımdan daha önemli.”

“Peki,” dedim gülümseyip. “Önce neyi anlatsam? Hiç hatırlamadığım soyulma olayını mı, yoksa ardından meydana gelen süper olayları mı?”

Sarah’nın bronz suratı bunu duyunca birden aydınlandı. “Tabii ki sonradan olan süper olayları,” dedi. Ama ben daha yanıt veremeden fikrini değiştirdi. “Boş ver, her şeyi tüm ayrıntılarıyla duymak istiyorum.”

“Biraz vakit alabilir,” diye onu uyardım. “Senin ve David’in öğleden sonraki trene yetişmeniz gerekmiyor mu?”

Trene yetişmek çok önemsiz bir ayrıntıymış gibi omuzlarını silktiler.

“Trene yetişemezsem, bensiz gitmek zorunda kalır. Daha beş dakikadır evliyiz. Muhtemelen, beni özlemez bile!”

Bundan bir hayli şüpheliydim, ama şarabımdan uzun bir yudum alıp biraz rahatladıktan sonra, ona en son yemeğe çıktığımızdan beri olanları anlattım.

Ben bunları anlatırken, Sarah beni dikkatle dinliyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyor, arada sırada soru sormak için lafımı kesiyordu. Ayrıca, o güne dek alternatif gerçekliğimle en çok ilgilenen kişi de o gibi görünüyordu.

“Peki, senin şu diğer geçmişinde *ben* nasıl birisiyim? Lütfen, uzun boylu, ince ve güzel olduğumu söyle. Yok, daha da iyisi, lütfen bana Cathy’nin çirkinleşip şişmanladığını söyle. İşte, bu harika olurdu.”

Güldüm.

“Seni hayal kırıklığına uğratacağım için özür dilerim, ama Cathy gençlik yıllarımızda olduğundan da güzel. Ama çok daha zalim olduğunu da söylemem gerek.”

Sarah keyfi kaçmış gibi dudaklarını büzdü. “Buna inanmak hiç de zor değil.”

Dikkatle suratına baktım. Sarah söz konusu Cathy olduğunda, lafını asla sakınmazdı. Ona olayları olduğu gibi anlatırken, Matt’in cep telefonuna Cathy’den gelen aramadan söz etmedim. Sarah’nın bu konuda söyleyecek harika şeyler bulacağına emindim.

“Peki, cidden, şu yaşadığını düşündüğün diğer hayatın çok berbattı o halde, değil mi? Yani, herkes ya hastaydı, ya bir kazadan sonra feci yara izleri almıştı, ya da ölmüştü. Hayatındaki tüm güzel şeyler de bu diğer hayatta hiç gerçekleşmemişti. Doğru mu anladım?”

“Kısaca, doğru.”

“Ama sen hâlâ herkesi o geçmişe dönmen gerektiği konusunda ikna etmeye çalışıyorsun.”

“Şey, evet,” dedim. Nereye varmak istediğini anlamıştım.

“Herkes haklı. Sen gerçekten de *çılğının* tekisin. Sana hayali bir dünya yarattığında bunun gerçek olandan daha iyi olması gerektiğini söylemedi mi? Yüz kat daha kötü olması gerekmiyor!”

Sadece Sarah bana çılgın olduğumu kişiliğimin güzel bir parçasıymış gibi söyleyebilirdi.

“Ne demek istediğini anladım. Ama öyle olsa bile, yani dediğin gibi ‘geri dönmeyi’ istemiş olsam da, bunu sırf o hayatın doğru gerçeklik olduğunu düşündüğüm için istedim. Ama artık istemiyorum. Daha doğrusu, önceki gecedен beri istemiyorum.”

“Aaa, Matt’le aranızda bir şey mi oldu?”

Yanıt vermeden önce biraz bekledim, çünkü vereceğim yanıtın onda büyük bir şaşkınlık yaratacağını biliyordum.

“Hayır, Jimmy’yle oldu.”

Bronz teninin bir an için solduğuna yemin edebilirim. Gözleri hayretle fal taşı gibi açıldı.

“Pardon,” dedi yanımdan geçen bir garsonun kolunu tutup. “Bize şundan bir şişe daha getirebilir misiniz?” dedi neredeyse boşalmış şarap şişesini gösterip. “Galiba ihtiyacımız olacak.”

Ona otelde olanları anlattıktan sonra, ne diyeceğini bilemiyordum. Şok geçireceğini, hatta Matt’i aldatmaya bu

kadar hazır olduğumu duyduğunda hayal kırıklığı hisse-
deceğini sanıyordum. Asıl *beklemediğim* şey, bu durumu
onaylamasıydı.

“Eh, artık vakti gelmişti.”

“Ne?”

“Duydun beni.”

“Evet, duydum. Ama *sen* beni duydun mu? Jimmy beni
geri çevirdi. İlgiilenmedi bile. Ertesi gün suratıma bile bak-
maya tahammül edemedi. Şimdi, istersen bana çılgın falan
de, ama geçmişteki hayatlarımın hepsinde, ben buna ‘*Bunu
yapmak istemiyorum*’ mesajı derdim.”

“Daha neler,” dedi Sarah. “Bunun hiçbir anlamı yok.
Jimmy için bu dünyada senden başkası yok. Her zaman da
öyle oldu.”

İçimdeki genç kız ‘*Yaaa, sahi mi? Anlatsana,*’ demek is-
terken, mantıklı yanımla bunun doğru olmadığını ispatlamak
istiyordu.

“Orada değildin, Sarah. Ne kadar tiksindiğini görmedin.
Benden resmen kaçtı.”

“Ertesi gün, kasabaya geri dönerken, onunla bu konu
hakkında konuşmadın mı?”

“Hayır,” dedim bıkkınlıkla o tuhaf araba yolculuğunu
düşününce. “İkimiz de konuyu açmaya cesaret edemedik.
Çok utanç vericiydi. Resmen yerin dibine girmek istedim.”

Sarah başını salladı. “Bu işin ardında, senin fark ettiğin-
den çok daha fazlası var. Öyle olmalı. Jimmy herkesi bir
kenara bırak, *sana* asla öyle davranmazdı. Onu son birkaç
senedir sık görmediğini biliyorum, ama bu konuda bana gü-
ven. Sana hâlâ en az lise günlerimizdeki kadar aşık.”

“Yanıliyorsun,” dedim kasvetli bir tavırla.

“Görürsün.”

Bir çıkmaza girmiştik. O geceyle ilgili olarak söylenecek başka bir şey yoktu. Böylece, en sonunda (biraz da benim sayemde), Sarah’nın düğünü ve balayı gibi daha az karmaşık konulara geçtik.

Restorana gelirken, düğün fotoğraflarını yanına almıştı. Masa toplandıktan sonra, kocaman bir albümü masaya koydu.

Bir gelinin hiç düğün günü Sarah kadar güzel göründüğünü ve mutluluktan ışıldadığını görmemiştim. Albümün kabartmalı sayfalarını çevirirken, o muhteşem anı onunla paylaşmadığım için çok hüznüldim. Aklımdan geçenleri parmağımla onu ve David’i bir konfeti yağmuru altından geçerken gösteren fotoğrafta gezdirirken hüznle gülümseyişimden anlamış olmalıydı.

“Biliyor musun, düğünü ertelemek istedim,” dedi yavaşça. “Başına neler geldiğini duyduğumuzda öyle yapmak istedik, ama baban ve Matt asla olmaz dediler.”

“Kesinlikle haklılar. Erteleseydin, ben de sana çok kızdardım.”

Sayfalara bakmaya devam ettim. Resepsiyonda çekilmiş fotoğraflara bakarken, masaların sandalyelerin arkasına bağlanmış kırmızı renkli kurdelelerle tıpatıp uyan koyu kırmızı renkli çiçeklerle donatıldığım gördüm.

“Her şey muhteşem görünüyor,” diye mırıldandım.

Bir başka sayfada, yemekten sonra misafirlerin rastgele çekilmiş fotoğrafları vardı. Birkaç grup fotoğrafında,

Matt'ın yakışıklı suratını gördüm. Jimmy de oradaydı, ama daha arka plandaydı ve nişanlım gibi doğrudan kameraya gülümse miyordu. Ayrıca, diğer fotoğraflarda Cathy'nin de olduğunu ve Matt'e hep yakın durduğunu fark ettim. Güzel suratını incelemek için durduğumda, bunu Sarah da fark etti.

“Tabii ki, her zamanki gibi muhteşemdi. Elbisesi o kadar dardı ki, üstünde dikilmiş olmalı diye düşündüm!” Güldüm. Cathy'nin koyu kırmızı tuvaleti, üstüne ikinci bir deri gibi yapışmıştı. “Galiba beni gölgede bırakmaya çalışıyordu!”

“Asla mümkün değil,” dedim, ama bir sayfa daha çevirince, Cathy'nin yine Matt'e sokulduğu ve dans pistinde olduklarını gördüm. Sonra, sormak zorunda kaldım: “Bütün gece ona bu şekilde yapıştı mı?”

Sarah bilmiyormuş gibi omuzları silkti, ama onu çok iyi tanıyordum.

“Tanrım, bu kadın her fırsatı değerlendiriyor, değil mi?”

“Cathy'yi bilirsin,” dedi Sarah.

Bir süre bir şey demedim. Evet, Cathy'yi tanıyordum, ama belki de Matt'i hâlâ çok iyi tanı mıyordum.

“Hem zaten,” dedi Sarah albümü elimden alıp kapatarak, “onun gözlerini ne kadar kırıştırdığı ve dekoltesini gözler önüne serdiği önemli değil. Matt'le nişanlı olan, senelerdir birlikte olduğu kadın sensin.”

Evet der gibi başımı saldım, ama bu minnacık ayrıntının Cathy'yi durdurup durdurmayacağından emin değildim. Cathy aklına koyduğunu mutlaka elde ederdi.

“Son birkaç aydır, ilişkinizde sorunlar olduğunu biliyo-

rum, ama bana bu sorunların hep işle ilgili olduğunu söylemiştin. Üniversitedeki gibi ciddi bir olay olmadığını söylemiştin.”

Birden, oturduğum yerde doğruldum.

“Nasıl yani? Biz üniversitedeyken ne olmuştu? Neden söz ediyorsun?”

Sarah pişmanlıkla irkildi. Bakışlarından ağzından kaçırıldığı şeyi nasıl telafi etmesi gerektiğini düşündüğünü anladım. Soruyu bu sefer daha düzgün ve sakin bir şekilde sordum.

“Şey, sen ve Matt feci bir kavga etmiştiniz ve ikinci senemizde dört ay kadar ayrılmıştınız.”

İşte bu, benim için yeni bir haberdirdi. Matt yakın tarihte ilişkimizden söz ettiğimizde bunu bana defalarca söyleyebilecekken, hatırlatmaya gerek görmemişti.

“Ayrıldık mı? Neden? Ne olmuştu?”

“Söyleyemem.”

“Saçmalama, tabii ki söyleyebilirsin,” dedim tatlı bir sesle. “Üzölmeyeceğim, söz veriyorum. Sadece bilmek istiyorum.”

“Hayır, öyle demek istemedim. *Söyleyemem, çünkü ne olduğunu bilmiyorum.*”

Çok tuhaf bir durumdu. Sarah’nın hayatımda yaşadığım bu kadar önemli bir olayın iç yüzünü bilmemesi mümkün müydü? Her zaman her şeyi paylaşmıştık. Ona bundan kesinlikle söz etmiş olmam gerekmez miydi? Ama söylemediğimi söylüyordu. Defalarca bana bu konuda sorular sordüğünü, ama ona hiçbir şey anlatmadığımı söyledi.

“Çok mu üzgündüm?” diye sordum.

“Evet. Çok. Ama bana yine de hiçbir şey anlatmadın. İnan bana, seni anlatmaya epey zorladım!”

Arkadaşımın ağzımdan laf almak için denemiş olduğunu tahmin ettiğim taktikleri düşününce güldüm. Bunu başaramamıştı.

Beni uyarır gibi parmağını salladı. “İşte, bu yüzden insan en yakın arkadaşından hiçbir şey gizlememeli. Çünkü günün birinde hafızanı kaybedip, ondan boşlukları doldurmasını isteyip istemeyeceğini asla bilemezsin!”

Restoran yavaş yavaş boşalmaya başlamıştı. Pencereden dışarı bakınca, havanın koyu gri bir renge büründüğünü fark ettim. Hâlâ onunla konuşmak istediğim çok şey vardı, ama Sarah’nın vakti kalmamıştı. Hesabı ödedik ve son dakikalarımızı da birlikte geçirebilelim diye onunla taksi durağına kadar yürüyeceğimi söyledim.

Kaldırımda duruyor, yayalara yeşil yanmasını bekliyorduk ki, o olay meydana geldi. Yeşil ışık yandı ve Sarah sokağa bir adım attığı anda siren seslerini ilk kez duydum. Sesler uzaktan bir yerden gelmiyordu; tam aksine, bize yaklaşıyormuş gibi gayet yüksek ve tizdi. Aniden başımı kaldırıp yaklaşan acil durum aracını görmek için sağa ve sola bakındım. Ama upuzun gri yolun her iki yanı da boştu: Bize doğru yaklaşan hiçbir araç yoktu. Ama buna rağmen, ses her yeri kaplamıştı ve iki tonlu korna sesi binalara ve kaldırımlara çarpıp yankılanıyordu. Şaşkınlıkla diğer yayaların karşıya geçişlerini izledim. İnsanlar hızla yaklaşan aracı görmeden karşıya geçmeye çalışıyorlar diye düşündüm. Daha sonradan, o olayın kısa süre önce görüldüğünü

rüyaya ne kadar benzediğini fark edecektim. O rüyada da yaklaşan bir tehlike olduğunu görebiliyordum, ama başka kimse bunun farkında değildi. Ama o anda, aklımdan tek bir şey geçiyordu: Sarah'yı o tehditten uzaklaştırmak. Siren sesi öylesine yüksek hale gelmişti ki, öne atılıp onu palto-sunun yakasından kaldırıma geri çekerken, kendi çığlığı-mı bile zor duydum. Arkadaşımın iki saniye önce durduğu yerden hızla bir aracın geçeceğini sandım, ama yanıımızdan siren çalan, farlarını yakıp söndüren hiçbir araç geçmedi. Yol hâlâ bomboştu.

Sarah'yla birlikte karşıya geçen diğer yayalar sağ salim diğer tarafa varmışlardı. Bir anlığına bile bir felaketten kıl payı kurtulduklarını fark etmemişlerdi.

"Nereye gitti?" diye sordum Sarah'ya. Tuhaf davranışımın yolun karşısına geçen diğer 'kazazedelerin' dikkatini çektiğini ve gülüşüklerini fark etmemiştim.

Sarah'ysa sadece biraz sarsılmış gibiydi. Görünmez ve var olmayan bir tehlikeden birisi onu hep kurtarıyormuş gibi duruyordu.

"Ne nereye gitti?"

"Sirenler," dedim. Sarah boş boş suratıma bakınca "Duymuş olmalısın?" dedim. "Dosdoğru üstümüze geli-yordu!" Ama panik içinde siren sesini dindiğini fark edin-ce sustum. Üstüme korkunç bir déjà vu hissi çöktü. "Duy-madın, değil mi?"

Hayır der gibi başını salladı.

"Ama kulakları sağır edici bir sestti. Neredeyse üstümüz-den geçeceğini sandım."

Yine ağır ağır başını salladı.

Bana o sesi benden başka kimsenin duymadığını söylemesine gerek yoktu, bakışlarından anlamıştım.

“Bu, daha önce de oldu mu?” diye sordu.

Gecenin bir yarısı öten ama odamda olmayan alarmlı saati ve defalarca babamın tıraş losyonunun kokusunu hissettiğim geldi aklıma. “Birkaç kere,” dedim yavaşça. “Bir şeyler duydum, hatta kokular hissettim...” Başka bir şey söyleyemedim.

“Doktorunla önümüzdeki hafta görüştüğünde, bunları anlatmalısın,” dedi. Haklıydı, ama giderek artan semptomlara bir yenisini daha eklemek hiç hoşuma gitmeyecekti.

“Hafıza kaybı durumlarında yaşanan sıradan bir şey olabilir,” dedi. Sonra, keyfimin ne kadar kaçtığını fark edince, farklı bir taktik denedi. “Belki de başına darbe aldığın için, artık duyuların keskinleşmiştir. Bizlerin duymadığı, kokusunu almadığı şeyleri hissediyorsundur.”

“Bir köpek gibi mi yani?”

Gülüp bana sarıldı.

“Evet, ama çok klas bir köpek.”

Kliniğin mermer basamaklarından Londra’nın daha ziyade doktor muayenahanelerine ayrılmış o şık sokağına inerken ve kalabalık, Noel alışverişi yapan insanlarla dolu sokağa saparken, doktorun sözleri kulaklarımda çınliyordu. Tek bir görüşmeden sonra, sorunlarımin hepsinin basit bir biçimde çözüleceğini ummak aptalcaydı. Ama en azından

bazı sorularıma yanıt alacağımı düşünmüştüm. Sonuç olarak, klinikten yüzlerce başka soruyla çıkmıştım.

Alışveriş yapan insanların ve turistlerin arasında yürürken, seansla ilgili hiçbir şey düşündüğüm, umduğum gibi olmadı dedim kendi kendime. Herkes Noel'den birkaç gün önce güzel fırsatları değerlendirmeye çalışıyordu. Klinik hayal ettiğimden çok daha şık ve özel bir yerdi. Doktorun ofisi düşündüğüm kadar ürkütücü değildi; ne insanı korkutan deri koltuklar, ne de anlattıklarım 'normal' insanların arasında yaşamama izin vermeyecek kadar inanılmaz olsa, beni alıp götürecek beyaz ceketli adamlar yoktu.

Doktor bile beni şaşırtmıştı. Bir kere, karşımda bir erkek doktor görmeyi beklerken, bir kadınla karşılaşmıştım. Dahası, tahmin ettiğim gibi Freudyen bir doktor değil, çok daha anaç ve sıcakkanlı birisiydi. Son beş yılımla ilgili tuhaf kavram hatalarımı tüm açıklığıyla anlatmamı sağlayacak kadar profesyonel bir doktordu. Anlattıklarımın tuhaf olduğunu bile bana hissettirmeyecek, panik düğmesine basmayacak kadar iyiydi. Ofisinde bu tür durumlarda kullanılan bir düğme olduğuna emindim gerçi.

Beklemediğim şeylerden biri de, kaybolan geçmişin parçalarını bir araya getirmek için daha bir sürü seansa gitmem gerektiği idi. Tıbbi açıdan, herhangi bir fizyolojik sorunum olmadığı ortaya koyacak tüm testlerden ve prosedürlerden geçmiştim. Ama hâlâ daha çabuk bir çözüm olması beni çok büyük hayal kırıklığına uğratiyordu. İçin için bir tür ilacın ya da tedavinin hayallerimi yok edeceğini ve yeni gerçekliğimi... daha gerçek hissettirmesini sağlayacağını ummuştum. Dr. Andrews bana çok iyi davranmıştı,

ama özellikle bu yanılsamamı düzeltirken gayet kesin konuşmuştu.

Beni o sırada işlek Londra kaldırımlarında bir gölge gibi izleyen son soruyu sorduğuma da, en azından dürüst bir yanıt vermişti.

“Rachel, sana hafızanın tam olarak ne zaman geri geleceğini söyleyemem. Yarın da olabilir, önümüzdeki hafta da olabilir. Hatta daha uzun süre de alabilir. Nadiren görüldüğü halde, dürüst olmam ve sana bazı özel durumlarda unutulmuş zamanın sonsuza dek öyle kaldığını da söylemem gerek.”

Sonsuza dek kayıp. Yürürken, bu sözler beni hayalet gibi izliyor, zihnimde şehrin ışıltılı caddelerinde ayaklarının çıkardığı kadar tok bir ses çıkarıyordu.

Ama seansın tamamı o kadar da kötü ve can sıkıcı geçmemişti. Dr. Andrews en azından beni karşılaştığımı sandığım tuhaf ve hayali seanslar konusunda çok daha iyi hissettirmişti. Belli ki, işitme ve koklama duyusuyla ilgili hayaller baş travması yaşamış kişilerde hiç de olağandışı değildi ve ona bazı şeyleri nasıl o kadar belirgin bir biçimde duyduğumu ve kokusunu hissettiğimi sorduğumda, her biri için akla yatkın teorilerle yanıt vermişti. Babamın tıraş losyonunun kokusu bana emniyeti ve güvende olmayı belirgin bir biçimde hatırlatırken, koku duyusu insanları geçmişe götürmekte oldukça etkiliydi. Doktorum hayallerimin muhtemelen çocukluğumda babam bana sarıldığında hissettiğim güven duygusunu yansıttığını tahmin ediyordu. Hayali siren sesleriyle ilgili teorisiyse çok daha mantıklıydı: Soygun olayından sonra hastaneye götürülürken, binicimin tamamıyla kapalı olmadığını, ambulans sireninin bir

şekilde hafızama kazındığını ve karmaşık zihnim gerçekliğe ulaşmaya çalışırken bunu gelişigüzel duyduğumu tahmin ediyordu.

Neden odamda olmayan alarmlı saat sesini duyduğumdan emin değildi, ama bana bunu da zamanla açıklığa kavuşturacağımıza söz verdi. Zamanla. Olay belliydi. Sabırlı olmalı ve gerçeklerin her seferinde adım adım ortaya çıkmasını beklemek zorundaydım. Bana ortaya çıkan her yeni unsurla birlikte, hayali geçmişimin kıyaslanabilen bir parçasını geride bırakacağımı ve sadece gerçek geçmiş kalana dek devam edeceğimizi söyledi.

Kulağa çok uzun bir süreç gibi geliyordu ve hâlâ kısa ve çok etkili bir tedavi uygulanabilse daha iyi olurdu diye düşünmeden edemiyordum. Tedavi ne kadar korkunç olursa olsun, her şeyi daha kısa sürede anlamamı sağlardı.

Dr. Andrews'un en hoşuma giden yanlarından biri de ona neden birbirinden tamamıyla farklı iki geçmişe sahip olduğumu *düşündüğümü* sorduğumda bana gülmemiş olmasıydı. Verdiği tepki daha önceki paralel dünyalar teorisini anlattığımda Jimmy'ninki gibi değildi. En azından, ne yüksek sesle *gülmüş*, ne de bunu fantezi edebiyat seçimlerime bağlamıştı. Zihnimi o düşünceye istemeden de olsa kapatmıştım. Bütün hafta Jimmy'yi düşünmemeye karar vermiştim. Dahası, bir kişinin en derinlerdeki sırlarını açığa çıkarmakta son derece usta olan bir psikiyaristin muayenehanesinden çıkarken, o yola bir daha sapmanın hiç sırası değildi.

Jimmy'yle kendim konuşmadığım halde, babamı her gün aradığını biliyordum. Babamın sıkı sıkı kapattığını

sandığı kapılar ardında, fısıldayarak telefonda konuştuğunu duymuştum. Bu yüzden, benimle konuşmaya hiç hevesli olmadığı belli olsa da, Jimmy hâlâ her gün nasıl olduğumu soruyordu. Bir yanım onun telefon açmasına memnun olsa da, diğeryanım benimle değil de babamla konuşmayı tercih ettiği için ona giderek daha çok kızılıyordu. En kötü şüphelerimi doğru çıkarıyordu: Otelde aramızda geçenlerden sonra öylesine huzursuz olmuştu ki, ne benimle yüzleşebiliyor, ne de beni affedebiliyordu. Bunu günün birinde bir daha yapıp yapmayacağını düşünüp duruyordum.

Kararlı Noel alışverişçilerinin yoluma çıkmasından usanınca, ufak bir kafeye girip boş bir masa buldum. Doktor randevum son anda akşamüzerinden sabahın erken saatlerine alınmıştı. İlk hızlı trenle Londra'ya gelmeyi umursamamıştım, ama Matt'le akşam yemeğı için buluşup, sonra trene binip Great Bishopsford'a geri dönmeden önce saatlerce boş kalmıştım. Önceki gün Matt'i arayıp planlarımın değiştiğini söylemek için de geç olmuştu, ama Londra'da fazladan vaktimin olmasının Noel alışverişiyle geçebileceğini düşünmekle birlikte, doktor randevum zihnen beni sandığımdan da fazla yıpratmıştı. Alışveriş merkezlerinde insanların arasında yürüyemeyecek kadar yorgun düşmüştüm.

Saatime baktım. Öğleye az kalmıştı, ama Matt'in belki erken bir öğle yemeğı için müsait olma ihtimali de vardı. Hazır randevudan yeni çıkmışken, ona Dr. Andrews'un açıklamalarını anlatmak güzel olabilirdi. Belki Matt de böylece neden tahmin ettiğim gibi nişanlısı rolüne hemen geri dönmekte o denli zorlandığımı anlayabilirdi. Birden

yerimden kalktım, cep telefonumu çıkardım ve rehberde numarayı aradım: *Matt'in ofisi*.

Sekreteri telefona iki çalışta yanıt verdi ve sesimi tanıyınca ses tonu anında yumuşadı. Ama ben aynı şeyi yapamadım.

"Ah, Rachel, üzgünüm. Onu kıl payı kaçırdın. On dakika kadar önce dairesine gitmek üzere çıktı, ama sen de zaten öğle yemeği için oraya gidiyordun, değil mi?"

"Şey..." Kadının bu yanlış varsayımını neden anında düzeltmediğimi bilemiyordum, ama içimden bir ses beni uyarıyor, bunu söylemememi fısıldıyordu. Sesi dinlemeye karar verdim.

"Trafik yoğun değilse, az sonra varmış olur. Ona istediği gibi öğleden sonraki randevularımı da iptal ettiğimi söyleyebilir misin?"

"Hmm... Güzel. Söylerim."

"Peki, sesini duymak güzeldi. Umarım öğle yemeğiniz güzel geçer. Hepimiz iyileştigiğine çok seviniyoruz."

"Teşekkür ederim..." dedim sekreterin ismini hatırlamaya çalışarak, ama bunu başaramayınca, yine "Teşekkür ederim," dedim.

Uzunca bir süre telefonuma bakakaldım. Sonra, kapağını kapatıp çantama koydum. Kahvemi bitirdiğimi, hesabı ödediğimi hatırlamıyordum, ama arkamdan kimse '*Hırsız var,*' diye bağırmadan kafeden çıktım. O arada ödemiş olmalıydım.

Matt'in sekreterinin Matt'in planlarıyla ilgili söylediklerini yanlış anlamasının ardında yüzlerce farklı neden olabilirdi. Ne de olsa, o gece akşam yemeği için sözleşmiştik

ve sekreter akşam değil de öğlen buluşacağımızı düşünmüş olabilir. Ama benimle dairesinde buluşacağı konusunda gayet emin gibiydi. Bunu nasıl yanlış anlamış olabilir?

Belki de esas büyük soruyu gözden kaçırıyordum. Matt gibi bir işkoliğin günün ortasında tüm randevularını iptal edecek kadar önemli ne olmuş olabilir? Çünkü bunun nedeni nişanlıyla öğle yemeği yemek olamazdı.

Bir taksi çağırmak kolay oldu, ama Matt'in kaldığı dairenin adresi için telefon rehberime bakmak zorunda kaldım. Taksi gün ortası trafiğinde ilerlemeye çalışırken, zihnimi kasten boş bırakmaya ve bu sürpriz ziyaretin sonucu konusunda zihnimde bas bas bağıran o sesi duymamaya çalıştım. Kendime sürekli olarak Matt'in iş düzeni hakkında çok az şey bildiğimi, öğle vakti bile olmadan ortadan kaybolmasının sıradan bir şey olabileceğini söyledim.

Tabii, tabii, dedi ses.

En sonunda, taksi şık görünümlü bir apartmanın önünde durdu.

“Geldik, hanımefendi. Hanbury Malikaneleri.”

Gülümsemeye çalıştım, ama doğal görünmeyeceğini fark edince, cebimden çıkardığım kağıt parayı adama uzattım. O anda bile elimin belli belirsiz titrediğini fark ettim. Saçmaladığımı düşünerek içimden kendimi azarladım. Neden çok basit bir açıklaması olabilecek bir şey için bu kadar gerilmiştim? Ardında hiçbir gizem olmayan olaylar yaratıyordum. Oysa yepyeni bir şeyler uydurmamalıydım; hayatımda zaten yeteri kadar gerçek dram vardı.

Tam şoföre fikrimi değiştirdiğimi söyleyecekken, yağmur damlalarıyla kaplı pencereden dışarı baktım ve

Matt'ın arabasının özel bir yoldaki ön avlunun kenarında olduğunu gördüm. Tamam, demek ki hakikaten de *orada*ydı. Bunun hâlâ hiçbir anlamı yoktu. Yine de kapı kolu-nun üstünde tereddüt eden elimi oynattım ve kapıyı açıp taksiden indim.

Uzun, kırmızı tuğlalı ve camlı binaya bakarken, kararlı-lığımı yitirecek gibi oldum. Bunu boşa yaptığımı anlayınca, ne kadar aptal gözükecektim acaba? Aptal ve paranoyak. Hiç şüphesiz, Dr. Andrews'la bir sonraki seansımızda ko-nuşacak bir konu daha çıkmıştı.

Yine de, ayaklarım binaya doğru adım atmaya başladı. Matt'ın gün ortasında evine gitmesi için ve sekreteriyle paylaşmak istemediği yüzlerce geçerli nedeni olabileceğini bildiğim halde, ofisini aradıktan sonra beni oraya gitmeye zorlayan o dürtüyü göz ardı edemiyordum.

Ama ilk kez bu işi yapmak isteyip istemediğimi düşün-düm. Zihnimde beni uyarıp duran o sesi dinlememeye ça-lıştıysam da, tamamıyla aptal değildim. O noktadan sonra olacakların çok kötü sonuçlanabileceğini biliyordum. Ama sekreterin sözleri içime bir şüphe tohumu ekmişti ve yanıtı mutlaka öğrenmeliydim. Taksi arkamda hareket etti ve ön avludan hızla yola çıktı. Böylece, son kaçış şansımı da yi-tirdim. İçime derin bir nefes çektim, omuzlarımı dikleştir-dim ve binaya doğru yürüdüm.

Buzlu camlı geniş giriş alanında, bana nazikçe kapıyı açan üniformalı bir bina görevlisi vardı. İçeri girene dek, hangi dairenin Matt'e ait olduğunu bilmediğimi fark et-memiştim. Elimdeki ayrıntılar binanın adresinden ibaretti.

Girişin solundaki kilitli posta kutularının sayısı otuzu buluyordu. Demek ki o binada yaklaşık olarak o sayıda daire vardı. Matt herhangi birisinde oturuyor olabilirdi.

En akla yatkın çözüm, resepsiyondaki üniformalı görevliye hangi dairenin Matt'e ait olduğunu sormaktı. Ama bunu yaparsam, görevli daireyi arar ve Matt'e bir ziyaretçisi olduğunu haber verirdi. Bu tür binalarda güvenlik görevlilerinin olmasının bir nedeni vardı: İçeri dalan herkesin binaya girmesine izin veremezlerdi. Kapı görevlisiyle konuşsam, sürpriz yapamazdım. Böylece, geriye kalan tek çözüm adamı aşmak ve Matt'in dairesini bulmaya çalışmaktı.

Derken, aklıma bir şey geldi. Çantamdan boş bir kağıt parçası çıkarıp, o saatte orada olmam gerektiğini teyit eder gibi yaptım. Kendimden emin bir biçimde görevliyi aşarsam, belki de yukarı çıkmayı başarabilirdim. Neyse ki, tam o sırada resepsiyon telefonu çaldı ve adam telefona yanıt verirken, ben de hemen fırsatı değerlendirdim. Gözlerimi giriş alanının ardındaki asansörlere dikerek, kararlı adımlarla adamın yanından geçtim. Hızlıydım, ama yeterince değil.

“Affedersiniz.”

Sesi duymazdan geldim. Burada olmaya hakkın varmış gibi, istifini bozmadan yürü, dedim kendime cesaretimi yitirmeden önce.

“Hanımefendi, affedersiniz.” Adam bu sefer daha yüksek sesle seslenmişti. İstemediğim halde tereddüt ettim. İçeride başka kimse yoktu ve adamın bana seslendiği belliydi. Buna aldırış etmeden yürümeyi de düşündüm, ama iri yarı iki güvenlik görevlisi tarafından binadan atıldığım gözleri-

min önüne gelince vazgeçtim. Masum olduğunu umduğum bir gülümsemeyle adama döndüm. O ana dek fark etmediğim ikinci bir güvenlik görevlisi başını merakla önündeki kağıtlardan kaldırdı; belli ki benimle ilgilenmesi önündeki kağıtlardan daha ilgi çekici bir görevdi.

Bana seslenen ilk adam masaya yaklaşmamı anlatmak ister gibi parmağıyla bir hareket yaptı. Tanrım, ne kadar utanç verici dedim içimden. Kapıya göz attım, ama üç numaralı görevli hâlâ orada dikiliyordu. Koşarak dışarı çıkmak da seçenekler dahilinde değildi. Suçluluk hissederek ama öyle görünmediğimi umarak, gülümseye gülümseye pelte gibi olmuş bacaklarla resepsiyon masasına doğru yürüdüm. Oraya yaklaştıkça, adamın suratında öfkeli değil, gayet dostane bir gülümseme olduğunu gördüm.

“Evet?” dedim sesimin titrediğini kimsenin fark etmesini umarak.

“Bir şey unutmadınız mı?” diye sordu adam.

Boş boş suratına baktım. Ne unutmuş olabilirdim? Resepsiyona nereye gideceğimi söylemeyi mi? O binada yaşamadığımı mı? Yok, bundan daha iyisini yapabilirdim. Ne de olsa son beş seneyi hiç hatırlamıyordum!

“Anahtarınız?” dedi adam bir sınıfta ufak bir çocuktan yanıt almaya çalışır gibi.

“Ha tabii ya, anahtarım,” dedim ve sahip olmadığım bir anahtarı çantamda arar gibi yaptım.

Adam uzanıp gümüş kaplı iri bir anahtarlıkta bulunan bir anahtarı bana uzatırken, gülümsemesi tüm suratına yayıldı. Nazik bir sesle açıklama yapmaya koyuldu.

“Bizden hep Bay Randall’ın dairesinin anahtarını bura-

da tutmamızı istersiniz, Bayan Wiltshire,” dedi babacan bir ses tonuyla. “Böylece, sürekli olarak yanınızda taşımanıza gerek kalmadığını söylemişsiniz.”

Adamın uzattığı anahtarı aldım ve gümüş kaplı anahtarlığın üstünde daire numarasının yazılı olduğunu görünce derin bir oh çektim.

Adam sonraki sözlerinin uygun olup olmadığından emin değilmiş gibi tereddüt etti. “Hepimiz daha iyi olduğunuzu umuyoruz, Bayan Wiltshire. Sizi görmeyi özledik.”

“Şey, teşekkür ederim. Çok naziksınız.”

Parmaklarımla anahtarlığı sıkıca kavrayıp iki adama da gülümsedim ve adamlardan genç olanının nedense biraz huzursuz olduğunu fark ettim. Sürekli olarak bana ve anahtarlığa, sonra da daha yaşlı görevliye bakıyordu. Anahtarı almam onu nedense rahatsız etmişti, ama bunun nedenini söylemesine fırsat verecek kadar oyalanmak istemiyordum.

Diğer adamdan anahtarlığı alıp arkamı döndüm ve bir kez daha asansörlere yöneldim. Arkamdan telaşla fısıldadıklarını ve resepsiyondaki yaşlıca adamın bir şeye şaşırdığını duydum. Asansörün çağırma düğmesine bastım.

Adamlar giderek daha da telaşla bir şeyler fısıldıyorlardı. Bir konuda tereddüt yaşadıkları belliydi. Bir talimat verildi ve birisi telaşla telefona bir numara tuşladı. Birisi bağırır gibi oldu ve iki adam arasında ateşli bir tartışma başladı.

Kahrolası asansör neredeydi? Adamların tekrar numarayla tuşladıklarını duydum ki, bir çın sesiyle asansör giriş katına indi. Kapılar açılırken ‘*Hâlâ nişanlılar*’ lafını duydum ve asansöre girdim.

Daha yaşlıca olan adam arkamdan “Bayan Wiltshire,”

diye seslenip ayağa fırladı ve yanıma doğru yürümeye koyuldu. Ama yeteri kadar hızlı davranamadı. Kapılar adam daha yolu yarılayamadan kapandı.

Matt'ın dairesinin en üst katta olduğunu anladım. O sırada, sadece telefon hattının ben kapısına varana dek meşgul olduğunu umuyordum. Sanırım, üst kata varana kadar resepsiyondaki görevlilerin neden paniklediğini ve Matt'ın dairesine ona haber vermeden önce varmamı istemediklerini anlamıştım.

Şanslıydım, çünkü ön kapısına vardığımda, kimse orada olduğumu haber vermemiş gibiydi. Daireden hafif bir müzik sesinin geldiğini duyuyordum, ama konuşma sesi gelmiyordu.

Sinirlerimi gevşetmek için derin bir nefes aldım; anahtarları kilide sokarken, bir an için yüksek kalp atışlarımdan başka bir şey duyamadım. Kapı açıldı ve siyah beyaz deri mobilyalarla döşenmiş, yerleri ahşap parkelerle kaplı şık ve stüdyo tarzı bir daireyle karşılaştım. Müzik sol taraftan geliyordu; pahalı bir ses siteminden ağır tempolu, baştan çıkarıcı bir caz müziği yayılıyordu.

Genişçe, alçak ve dikdörtgen bir masada açık bir şişe şarapla iki yarı dolu kadeh duruyordu. Kocaman deri koltuğun bir tarafında telefon vardı, ama fişten çekilmişti. *O uyarı telefonu konusunda iyi şanslar çocuklar*, diye düşündüm acı acı. Boğazıma kadar yükselen o acı tat beni bile şaşırttı. İçeride kimse yoktu.

Birkaç saniye boyunca, olduğum yerde kaldım, ama sonra dairenin en arka tarafından bir ses geldi. Bunun hemen ardında da belli belirsiz bir gülme sesi duydum. Kımıldadı-

madım. Artık sorunun yanıtını biliyordum. Odadaki kanıtlardan biliyordum. Dürüst olmam gerekirse, kafeden çıkıp taksiye binmeden önce de biliyordum. Bu işi o kaçınılmaz ve çirkin sona kadar götürmek zorunda mıydım?

Ayaklarım beni seslerin geldiği yöne doğru götürmeye başladı. Ciddi ciddi oraya gidiyordum.

Kapı açıldı; niye açık olmayacaktı ki? Onlardan başka kimse olmadığını düşünüyorlardı. İçeri sessizce girdim ve her ikisi de tuhaf bir içgüdüyle orada olduğumu fark etmeden önce, birbirine dolanmış bedenlerini olanca açıklığıyla gördüm. Verdikleri tepkiye çok farklıydı. Matt elektrik şoku yemiş gibi kendisini geriye attı ve derhal kollarındaki kadını bıraktı. Öte yandan, Cathy gayet bilinçli bir biçimde hareket etti; ne olduğunu anlamadığım bir ifadeyle yavaşça eğilip örtüyü aldı ve çıplak göğüslerini örttü.

Herhalde ancak bir, iki saniye orada öylece kalmışsındır, ama o süre bana sonsuzluk gibi geldi. Çok çirkin ve adi bir tablo karşısında donakalmıştım.

Bir şey söylemeyi düşünmüştüm, ama konuşma yeteneğimi geçici olarak kaybetmiş gibiydim. Şaşılacak bir biçimde sessizliği ilk bölen Cathy oldu.

“Eh, bu durum tüyler ürpertecek kadar tanıdık.”

Matt yatağın yanına fırlatmış olduğu pantolonunu almadan önce, ona öfkeli bir bakış fırlattı. Pantolonu giymeye çalışırken de gözlerini gözlerimden ayırmadı. Her anlamda göreceğimi görmüştüm.

Yatak odasından çıkıp, geniş oturma alanına doğru yürümeye başladım. Hızlı yürüyordum, ama sanki her şey ağır

çekimde gerçekleşiyormuş gibi bir rüya aleminde olduğumu da hissediyordum. Arkamdan Cathy'nin bir şey söylediğini ve Matt'in ona öfkeyle bağırdığını duydum. Bana seslenmeden biraz önce kapıya vardım.

“Rachel, bekle! Lütfen bekle!”

Adımlarımı daha da hızlandırarak, kapıyı telaşla açtım. Sonraki sözlerine de ön kapıyı *çarparak değil*, kapatarak kulaklarımı tıkadım.

Bir kez daha koridora çıkmıştım. O fena halde acınası manzarayı dairede bırakıp içime derin bir nefes çektim. Nişanlımı yatakta bir başka kadınla gördüğüm andan beri nefes almadığımı fark ettim. Duyularımı bulanıklaştırmaya başlayan baş dönmesi içime nefes çektiğim anda bir oksijen dalgasıyla dindi ve bununla birlikte acı, daha da kötüsü utanç hissettim. Ama hissetmediğim tek şey şaşkınlıktı. Ne de olsa, bunu görmeyi beklemiyor muydum?

Asansörün gelmesini beklemeden, acil durum merdivenlerine yöneldim. Tam yangın merdivenlerine adım atmıştım ki, Matt koridora fırladı. Az önceki faaliyetinden dolayı hâlâ ter içinde olan gövdesine telaşla bir gömlek geçirmeye çalışıyordu.

Ne yazık ki, ya kapı sesini duymuştu, ya da nereden indiğini tahmin etmişti. Asansörü çağırma düğmesine basarak vakit kaybetmedi ve koridorda merdivenlere doğru koştu. Kapının bir klik sesiyle açıldığını ve ismimin beton basamaklarda yankılandığını duydum. Dairesi dördüncü kattaydı; yani, sekiz yarım merdiven kadar aşağı koşması gerekiyordu. Hâlâ ondan öndeydim.

Koştuğum takdirde, ondan kaçabilirdim.

Ben daha yolu yarılayamadan bana yetişt; hızımı yüksek topuklarım ve bulanık görüşüm kesmişti. Komik bir şekilde, o ana dek ağladığımın farkında değildim. Ama Matt yine de beton basamaklarda uçmuş, çıplak ayaklarıyla bana yetişmek için gümbür gümbür basamakları atlamış olmalıydı. Beni durdurmak için o kadar sert bir şekilde tuttu ki, neredeyse yere kapaklanacaktım. Beni aşağı yuvarlanmaktan tek bir hareketle beni kendisine çekmesi kurtardı. İnce gömleğinden alev alev yanan, ter içinde kalmış bedenini hissedince, tiksintiyle geri çekildim. Bu, o kadının sıcaklığıydı.

“Rachel, lütfen, Tanrı aşkına düşmeden önce yavaşla.”

Bunu duyunca, ona döndüm ve öfkem bir anda gözyaşlarımı kuruttu.

“Umurunda sanki! Kusursuz bir çözüm olur, değil mi?”

Suratında gerçekten acı çekiyormuş gibi bir garip bir ifade belirdi.

“Tabii ki umurumda. Bunu nasıl söyleyebilirsin?”

İçime kapkara ve keskin bir zehrin akın ettiğini hissettim.

“Şey, bilmem ki! Dur, bir düşüneyim... Acaba daha beş dakika önce başka birisini becerdiğin için olabilir mi?”

Bunları duyunca, suratımı buruşturup bana uzandı, ama yine tiksintiyle geri çekildim.

“Rachel, lütfen bırak da...”

Lafını kestim.

“Ne Matt? Ne yapmak istiyorsun? Açıklama mı? Aradığın sözcük bu muydu? Hiç zahmet etme. Hiçbir açıklamaya

gerek yok, çünkü o kısa kirli filmini yeteri kadar izledim. Neler olup bittiğini *gayet* iyi anladım!”

“Hiçbir şey olup bittiği yok!” diye bağırdı.

“Öyle mi?” diye bağırdım. “Benim durduğum yerden hiç de öyle gözükmüyordu! Unutma, en öndeydim. Hafıza kaybım olabilir, ama senin ve Cathy’nin o sırada yaptığı şeyin hiçbir şey *olmadığını* ben *bile* biliyorum.”

Bıkkınlıkla ellerini saçlarının arasında gezdirdi.

“Hayır, onu demek istemedim. Benim için bir anlamı yok demek istedim. *O*, benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece seksti. O kadar.”

Bir kaplan gibi öfkeyle ona dönmeden önce, her şeyi anlamış gibi yaptım.

“Bunun beni daha iyi mi hissettirmesi gerekiyor yani?”

Çaresizlik içinde ne diyeceğini düşünürken, fırsatı elden kaçırmadım.

“Biliyor musun, Matt? Umurumda değil.”

“Hayır, Rachel, öyle deme. Açıklama yapmama izin vermen gerek. Bu işi düzeltmeme izin vermelisin.”

O anda, bu sözleri duyup da bunları söylediği için değil, ne yaptığını idrak etmediği için üstüne atılmamak çok zordu.

“Bu işi *düzeltenin bir yolu yok*, Matt. Anlamıyor musun? Nedeni her neyse, önemli değil. Bu işi bir daha asla düzeltmezsin.”

“Bunu inanarak söylüyor olamazsın,” diye yalvardı. Sesinde samimi bir acı ifadesi vardı. Gerçi o sırada hiç yumuşayacak değildim, ama sonraki sözleri kaderini geri döndürmez bir biçimde yazdı.

“Hem sonra, geçen hafta, kapını kilitledin...”

Lafını tamamlayamadı. Öfke erimiş lavlar gibi damarlarımın içine doldu.

“Ne? Mesele bu mu? Kaza geçireli sadece üç hafta oldu, ama bu senin başka birisiyle yatıp kalkman için geçerli bir neden mi? Bunu mu söylüyorsun?”

Matt o sırada ağzından çıkan lafın asla söylememesi gereken şey olduğunu fark edince, endişeyle bana baktı.

O anda, Cathy’nin sözleri geldi aklıma. Onları ilk gördüğümde bir şey demişti.

“Hem Cathy az önce *‘bu durum insanı korkutacak kadar tanıdık’* derken ne demek istedi?”

Matt’ın yanakları bir anda pembeleşirken, benim suratım kireç gibi kesildi.

“Ne? Daha önce ne oldu? Arkamdan onunla bir ilişki mi yaşıyordun? Mesele bu mu?”

“Hayır, hayır. Tabii ki değil. Sana söyledim ya? Bugün olanlar tek seferlikti. Oldu işte.”

Ama bana söylediğinden çok daha fazlası vardı, bunu hissedebiliyordum.

“Onunla daha önce de birlikte oldun, değil mi?”

Gözlerinde o boş şaşkınlık ifadesini gördüm.

Oracıkta, o nahoş yapbozun parçaları birleşmeye başladı.

“Tanrım! Seni daha önce de onunla yakaladım, değil mi? Üniversiteyken miydi?”

Matt bir, iki akıl almaz saniye boyunca, hafızamın geri geldiğini düşünüp mutlu olmuş gibiydi. “Bunu *hatırlıyor* musun?”

“Tam olarak değil,” dedim hırlar gibi. “Ama *öyle* oldu, değil mi? Seni onunla yakaladım ve ayrıldık.”

Berbat bir halde evet der gibi başını salladı. “Ama sonra beni affettin.”

Gözlerindeki yakarışı gördüm. Ama o umudu daha hayata geçmeden ayaklarımın altına alıp paramparça ederek öldürdüm.

“Bu sefer affetmeyeceğim, Matt. Bir daha bana bunu yapamayacaksın. Asla.”

CANAN

Uzun uzun yürüdüm. İçimde köpüren öfke dinene ve utanç hissi beni bir mızrak gibi artık delip geçmeye- ne ve sadece canımı hafifçe yakana dek yürüdüm. Ne yazık ki, ne kadar yürüsem de, Matt'in odasında karşılaştığım manzarayı aklımdan atamıyordum. İkisinin kusursuz bedeninin, egzotik bir sanat eseri gibi birbirine geçtiği anı unutamıyordum. O anın hafızama kazınmış olmasını, uzun bir süre boyunca hiçbir şeyin değiştirebileceğini sanmıyordum. Aslında, tuhaftı. O günlerde her şey unutmakla ilgiliyken, o an benimle kalacaktı.

En sonunda, soğuk ve müthiş bir yorgunluk durmak bilmeyen ayaklarımın hızını kesti. İşlek bir kavşağa bakıp, daha önceden hiç duymadığım bir sokak ismini okudum ve nerede olduğumu kesinlikle bilmediğimi fark ettim. Saatlerdir boş boş yürüyordum ve Matt'in binasından sokağa fırladığımdan beri ilk kez durup ne yapacağımı düşündüm. Yanıt şaşılabilecek derecede çabuk geldi.

Birkaç dakika içinde, bir taksi buldum ve ona Jimmy'yle birlikte bir hafta önce ziyaret ettiğimiz dairenin adresini söyledim. Şoförden yolda bir kez durmasını rica ettim, son-

ra gerekli birkaç şeyi aldım. Şehrin sokaklarında taksiyle ilerlerken, cep telefonum sürekli olarak çalıyordu, ama kararlılıkla sesi duymazdan geldim. Tıpkı Matt'in merdivenlerinden nihayet inmeyi başardığımdan beri yaptığım gibi. Matt nihayet aramaktan vazgeçti. Belki de artık söylenecek her şeyin gereksiz olduğunu anlamıştı, çünkü söylenecek bir şey kalmamıştı.

Şoför yolda satın aldığım düz karton kutuları binaya kadar taşıdığı için, iyi bir bahşisi hak etmişti. Daireme girer girmez (tabii, artık orada uzun süre kalmayacaktım), karton kutuları ambalaj bantlarıyla, makasla ve sicimle birlikte durara yasladım.

Babama telefon etmek kolay olmadı. Durumu anlatmanın kolay bir yolu yoktu; olanları yumuşatıp anlatmaya çalıştığım halde, babam olarak içgüdüleri sayesinde neler olduğunu anlamıştı. Bir sonraki trene atlayıp Londra'ya gelmemesi için epey dil dökmek zorunda kaldım.

"O gece, orada yapayalnız olman hoşuma gitmiyor. Tek başına oturup olanları düşüneceksin."

"Hayır, düşünmeyeceğim," dedim bunun bir yalan olmadığını umarak. Düşünemeyecek kadar meşgul olacağım. Eşyalarımı toparlamam gerek."

En sonunda, ses tonum onu kesin olarak depresif olmadığımı ya da intihar etmeyeceğime ilana etmiş olmalıydı ki, fikrimi değiştirmeye çalışmaktan vazgeçti ve sadece sabah onu aramamı istedi. Telefonu, nişanımı bozuşumun ve evime dönmek için Londra'daki dairemi boşaltmamın babam açısından hiç de kötü bir haber olmadığına emin bir biçim-

de kapattım. Benim de aynı hisleri paylaştığımı söylemek için henüz çok erkendi.

Kutuları hazırlayıp, dairenin bütün odalarına koydum. Dolapları, çekmeceleri ve gardıropları profesyonel bir nakliyecı gibi düzenli bir biçimde boşalttım, hatırlamadığım eşyalarımı, hatırlamadığım bir dairede kutulara yerleştirdim.

Great Bishopsford'a sadece içine çok az şey koyduğum iki kutuyu götürecektim. Bunları önemli olduğunu düşündüğüm belgelerle, ya da seneler öncesinden hatırladığım eşyalarla doldurdum. Diğerleri bağış mağazalarına ve mahalle çöplüğüne gidebilirdi. Hatırlamadığım o yerden yanma mümkün olduğunca az şey almak istiyordum.

Eşyaları toparlamak bana tuhaf bir biçimde iyi geldi. Kutular birbiri ardına kapanırken ve bantlanırken, eski eşyalarımın kurtulmaktan daha fazlasını yaptığımı hissettim. O noktada, hafıza kaybının tek avantajını bulduğumu anladım: Hatırladığınız bir hayatı kutulara doldurmak acı vermiyordu, geride hiçbir anı bırakmadığınızda da hiçbir pişmanlık hissetmiyordunuz.

Sadece bir kere, Matt'le Paris'te çekilmiş fotoğrafımızı elime aldığımnda duraksadım. Nedense, o fotoğraf hiçbir kutuya ait değıl gibiydi. Bu yüzden, Matt'den bana hediye gelmiş olabileceğini düşündüğüm şeyler için ayrı bir kutu hazırladım. Bunların hepsi atılmayacak kadar pahalı şeylerdi. Hepsini paketleyip yakında ona geri yollayacaktım.

Dört saat sonra işimi bitirmiştım. Sırtım ağrıyordu ve yaptığım iş yüzünden son derece keyifsizdim, ama uzun sü-

redir ilk kez o gün öğrendiğim korkunç gerçeklere rağmen kendimi geleceğe doğru bir adım atmış ve geçmişten uzaklaşmış gibi hissediyordum.

Yatak odasında yerden bile kalkamayacak kadar büyük bir yorgunlukla sırtımı yatağa yasladım. Bir süre gözlerimi kapatmak istedim.

Yakınlardan gelen bir yumruklama ve bağırış çağırış sesi beni uyandıracak kadar yüksek değildi. Ama kapı menteşelerinden çıkacak kadar şiddetle sarsılıp güm diye açılınca uyandım. Yerde savunmasız bir biçimde uyuduğum pozisyonda başımı kaldırdım ve gözlerimi miyop bir baykuş gibi kırıştıtararak, bir anda odanın yanan ışığına baktım. Yatak odasının kapısında dikilen, dairenin geri kalanında yanan ışıklar yüzünden çok iyi seçemediğim iri yarı şekle baktım. Işıkları açık bırakmadığımı biliyordum.

“Şükürler olsun!”

Kulaklarım sesi tanıdığı halde, gözlerim hâlâ iyi bir biçimde odaklanamayacak kadar uykuluydu.

“Jimmy? Burada ne işin var?”

Ama soruma yanıt vermedi, bunun yerine arkasında durduğunu yeni fark ettiğim kişiye döndü. Kısa boylu, orta yaşlı yabancı adam tereddütle şu soruyu sormadan önce bana, sonra Jimmy’ye baktı.

“Her şey yolunda mı, memur bey?”

Tüm bunlar gözlerimi ellerimle silip yok edebileceğim çılgınca bir rüyaymış gibi ayağa fırlayıp gözlerimi ovuştur-dum. Sonra, ellerimi indirdim. Hayır, ikisi de hâlâ oradaydı.

Jimmy gayet kararlı bir biçimde adamı ön kapıya doğru götürüyor, yardım ettiği için teşekkür ediyordu. Adam da buna ses çıkarmıyordu. Hem hayretler içindeydi, hem de potansiyel bir dram ortamından o kadar çabuk uzaklaştırıldığı için biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“İfade falan vermemi istiyorsanız...” dedi ve sustu.

“Buna şu anda gerek yok, efendim. Ama size tekrar yardımlarınız için teşekkür ederim.”

Jimmy adamın ardından kapıyı kapatıp ağır ağır oturma odasına girene dek bekledim. Polis kimliğini ceketine koyuşunu izlerken hiçbir şey demedim, ama başımı hafifçe yana eğip kaşlarımı havaya dikmem her şeyi söylüyordu zaten.

Biraz utanmış gibiydi, ama yaptığına tamamıyla da pişman değildi.

“Bu yaptığın yasal mı?”

“Ne yasal mı?”

“Kimliğini kullanıp birisinin meskenine girmek?”

Göz göze geldik, ama ne düşündüğünü anlayamadım.

“İçeri zorla girmedim,” dedi. “Bina görevlisine kapını açtırdım.”

“İyi de ona ne dedin? Dünyanın her yerinde aranan bir terörist olduğumu mu? Tehlikeli bir banka soyguncusu ya da akıl hastanesinden kaçmış bir deli mi dedin?”

Son söylediğimi duyunca, suratına hüzünlü bir ifade çöktü. İki kısa adımda aramızdaki mesafeyi kapattı ve alçak sesle yanıt verdi.

“Kimsenin sana ulaşamadığını... Kısa süre önce

travma geçirdiğini, sonra çok kötü bir haber aldığını, yaralanmış olabileceğini söyledim.”

Birden, bana sarıldı. Beni kendisine doğru çekerken, güçlü kollarındaki titremeyi hissettim. Onu benimkilerden farklı bir gözle gördüm: Neden endişesinin bir anda paniğe dönüştüğünü anladım.

“Sanırım, babamla da konuştun,” dedim suratımı gömleğinin önüne bastırdığım yerden.

“Evet, konuştum.”

“Sana burada kalıp daireyi toparlamak istediğimi söylemedi mi? Yarın eve döneceğimden söz etmedi mi?”

Derin derin iç çekti. Yanıt verdiğinde, sesi biraz boğuklaşmıştı.

“Seninle konuşmam gerekiyordu. İyi olup olmadığını görmek istedim. Sonra, sana ulaşmaya çalıştım... Tanrım, kim bilir cep telefonunu kaç kere aradım.”

“Telefona bakmadım. Matt’in aradığını sandım.”

Geri çekilip suratıma baktı ve Matt’in ismini söylemenin bana neye mal olduğunu anlamaya çalıştı. Ne düşündüğümü anlayamamış olmalıydı ki, tereddütle devam etti.

“Baban bundan söz etti. Bir anlaşmazlık yaşadığınızı söyledi.”

Sıkıntıyla, acı acı güldüm.

“Evet, öyle de diyebilirsin. Matt bugün dairesinde Cathy’yle seks yapmasının bir sorun olmadığını söyledi. Nedense, onunla aynı fikirde olmadığımı hissettim.”

Jimmy’nin suratında birbiri ardına bir sürü farklı ifade belirdi. Ama bunlar hangisinin ne olduğunu anlayamayacağım kadar çabuk belirip kayboldu. Gerçi bir ara zorla bastı-

rlmış bir öfkeyle birlikte, çok daha yumuşak ve umut dolu bir ifadeyi görür gibi oldum.

“Baban bana bunu söylemedi!”

“Ona sansürlü halini anlattım.”

Jimmy elimi tutup beni yavaşça kanepeye götürdü ve yanıma oturdu. Elimi geri çekmeyi düşündüm, ama bir acelesi yokmuş gibi davrandığını görünce vazgeçtim.

“Anlat bana,” dedi. Ses tonu yumuşak ve bana cesaret verir gibiydi. Bir kez daha sırdaşım ve arkadaşım gibi davranıyordu, ama bakışlarındaki ne olduğunu tam olarak anlamadığım bir şey, nabzımı fena halde hızlandırıyordu.

Ona o gün başımdan geçenleri teker teker anlatırken, sessizce beni dinledi. Ona doktor randevumdan, Matt’in ihanetine kadar her şeyi anlattım. Ben konuşurken, Jimmy o kadar heykel gibi kesilmişti ki, sözlerime ne tepki vereceğini görebilmek için suratını büyük bir dikkatle izlemek zorunda kaldım. Ona Matt’le Cathy’yi bastığım anı anlatırken, çenesini sıkıldığını görünce, öfkesini zapt etmeye çalıştığını anladım.

Anlattıklarım sona erince, elimi elinde ters çevirdi ve doğru sözcükleri bulabilmek için bir hayli düşündü.

“Çok üzgünüm, Rachel. Sana bunu yaptığı, bu şekilde üzdüğü için çok üzıldüm. Onu ne kadar... sevdiğini biliyorum. Ama bundan çok daha iyisini hak ediyorsun.”

Suratı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Ona bakıp, söyleyemediklerimi anlayacağını umdum. Başını eğmeye başladığını görünce, dudaklarım aralandı ve gözlerimi beklentiyle kıstım. Jimmy eğilip alnıma hafif bir öpücük kondurdu.

Ağır ağır ayağa kalktı. Odadaki hava bir düğmeye basılmış gibi bir anda değişti. Gözlerime bakmaktan kaçınarak (bunu şaşkınlıktan yaptığını düşünüyordum), abartılı bir hareketle saatine baktı.

“Bak, vakit çok geç oldu. Neden ben gidip ikimize yiyecek bir şeyler almıyorum? Eminim ki bütün gün hiçbir şey yememiştir.”

Hayır der gibi başımı saldım; hislerimi sesimin ele vermeyeceğinden emin değildim.

“Tamam, ben gidip bir şeyler alıyorum. Geç kalmam.”

O kadar apar topar gitti ki, komik sayılırdı. Kaç kere daha sinyalleri yanlış yorumlayacak ve ona karşı beslediğim hisleri içimin ta derinliklerine gömmem gerektiğini kabullenmeden önce benden kaçmasını izleyecektim? Bu hislerin karşılıklı olması gibi bir ihtimal olmadığı belliydi.

Jimmy’nin yakınlardaki bir yerden bir şeyler bulması uzun sürmedi. Tam suratımı ve ellerimi yıkamayı bitirmiştim ki, bir sürü Çin yemeği karton kutularıyla ve iki şişe şarapla çıkageldi.

“Misafir mi gelecek?” dedim elindeki çeşit çeşit kutulara bakıp. Jimmy bunları masanın üstüne koyup açmaya koyuldu.

“Umarım gelmez,” dedi bıkkın bir tavırla. Bize kimin eşlik edebileceğini düşündüğünü anlamak için bir dahi olmak gerekmiyordu. Ama buna hiç mi hiç ihtimal vermiyordum, çünkü Matt’in o gece kapıma gelmesinin yararına olmayacağını anladığına emindim. Matt bir aptallık edip de geldiği takdirde, iki erkek arasında neler olabileceği düşüncesiye, istemsizce titrememe neden oluyordu.

Aslında, şaşılacak derecede acıkmıştım ve Jimmy'nin dışarı fırlayıp getirdiği akşam yemeğinin hakkını vererek mideme indirdim. Bir çift yemek çubuğuyla kutuda kalan son lokmayı da alabilmek için mücadele verirken, Jimmy'nin iştahına pek de gizleyemediği bir beğeniyle baktığını fark ettim.

“Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?”

“Neyi?” diye sordu. Belli ki bana baktığını fark ettiğimi anlamamıştı.

“Beni kontrol etmeni diyorum. Sürekli olarak iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyorsun. Eriyip solmayacağımdan, kendimi açlıktan öldürmeyeceğimden emin olmak istiyorsun. Ya da... Depresyona girip aptalca bir şey yapmayacağımdan.”

“Bunların hiçbirini yapmıyorum,” dedi, ama ses tonu hiç de inandırıcı değildi. Ne de olsa, bu adamı çok uzun süredir tanıyordum.

“Peki, bu gece daha önceden buraya böyle panik içinde gelmene yol açan şey nedir?”

Gözlerimin içine baktı, ama yanıt vermedi.

“Bilmen gerekir ki bir ebeveyne daha ihtiyacım yok,” dedim. Yaptıklarına minnetle yanıt veremediğim belliydi, ama beni kesinkes anlaması gerekiyordu. “Beni sürekli olarak kurtarmak senin görevin değil.”

Bakışlarından ne düşündüğünü anlayamadım, ama alçak sesle en sonunda yanıt verdi.

“Bunu ben de biliyorum. Ben sadece...” Lafını tamamlamayınca meraklandım.

“Evet?” dedim yavaşça.

“Ben... Sana ve Matt’e olanlar konusunda kendimi sorumlu hissediyorum.”

İşte bu, hakikaten de beklediğim, ya da umduğum yanıt *değildi*.

“Bunu da *nereden* çıkardın?”

Derin derin iç çekip karşımdaki kolçaklı sandalyeye oturdu ve masayı aramıza almış oldu.

“Matt ve ben asla çok iyi anlaşamadık...”

“İyi de bu şaşırtıcı bir haber değil.”

Alaycı ses tonuma aldırış etmeden devam etti.

“Sanırım, senin saldırıya uğramanı takip eden haftalarda, biraz fazla vakit geçirdik. Seni kesinlikle Matt’ten daha fazla gördüm.”

İstemediği bu çift anlamlı sözler karşısında, derhal zihnimin gerilerine attığım bir görüntü canlandı.

“Yani, bunun ikinize bir faydası olmadığını söylüyorum.”

Tam ona yanıt verecekken, elini havaya kaldırıp beni susturdu.

“Bugün, onun dairesinde olanlarsa... Şey, sanırım o konuda da sorumluluk üstlenmem gerekir.”

Hayretle ona baktım.

“Cathy’ye giysilerini çıkarması ve bir başkasının nişanlısıyla yatağa girmesi için para ödemediysen, sorumlu *değilsindir!*”

Anlamadığımı belli eden sabırsız bir tavırla, ellerini saçlarının arasında gezdirdi.

“Tanrım, Rachel. Bu kadar da hazır cevap olma. Matt’in bugünkü davranışının aramızda geçenlere bir karşılık olabileceğini düşünmedin mi hiç?”

Kamıma sert bir tekme yemiş gibi hissettim.

“Ne? Ona olanları söylediğimi mi sanıyorsun? Yani, havadan sudan söz ederken söylemiş olabilir miyim sence? Neden bunu yapacağımı düşündün?”

Bir yanıt verebilmek için suratıma baktı ve ona söylemeye cesaret edemediğim her şeyi anladı. Ama anladığı şeyler vereceğini umduğum tepkiye yol açmadı, çünkü yanıt verdiği ses gergin ve kontrollüydü.

“Hiçbir nedeni yok. Hiçbir nedeni yok.”

Sonra, boşalan kutuları konuşmadan, ikimiz de ayrı ayrı şeyler düşünerek kaldırdık. Jimmy’nin nihayet otelde aramızda geçenlerden söz etmesini o kadar bekledikten sonra, keşke o konu hiç açılmasaydı diye düşündüm. Jimmy’nin o olaydan büyük bir pişmanlık duyduğunu ve benim de aynı şeyi hissettiğimi varsaydığını artık kesin olarak biliyordum. O günün ağırlığı ve öğrendiğim her şey, birden bana çok fazla geldi. Jimmy’ye şu sözleri söylediğimde ve ağzımı sonuna kadar açıp esnediğimde hiç de abartmıyordum:

“Çok yorgun hissediyorum, artık yatsam iyi olacak. Şu battaniyelerle koltukta rahat edeceğine emin misin?”

İkimiz de tek diğer alternatifin yatağına paylaşmak olduğunu bildiğimizden, telaşla buna olumlu yanıt vermesine şaşırmadım.

“Evet. Harika.” Tam kapıya varmıştım ki, yumuşak bir sesle ama yine de emir verir gibi söylediği şeyi duydum: “İyi uyu, Rachel.”

Ben de şaşırdım, ama gerçekten de iyi uyudum. Rüya görmedim. Gizemli alarm sesleri, tuhaf tıraş losyonu kokuları falan da hissetmedim. Jimmy çoktan kalkıp giyinmiş olmalıydı, çünkü kahve makinesinde filtre kahve fokurduyordu ve mutfak tezgahında bir tabak dolusu nar gibi kızarmış çörek duruyordu. Çöreklerden birini alıp çıtır çıtır katanlarını dişlemeye başladım. Jimmy de bana sütlü kahve hazırladı.

“Alışveriş yaptın demek.”

Gülümsedi ve neyse ki önceki akşam yaşadığımız o huzursuzluktan bir eser kalmamış gibiydi. Her şeyi nötr bir alanda tuttuğumuz müddetçe, aramızda bir sorun yaşanmayacağını düşündüm.

Yüksek mutfak taburelerinden birini çekip, üstüne oturmaya çalışmamı izlerken gülmemek için kendisini zor tuttu.

“Topuklu giyince daha kolay oluyor,” dedim.

Daha onu durdurmaya fırsat bulamadan, Jimmy beni belimden kavradığı gibi yüksek ahşap tabureye oturtuverdi. Yerime yerleşirken, elleri belimde birkaç saniye kaldı, ama bu süre bile içimi titretmeye yetti.

“Üşüdün mü?” diye sordu gece uyurken giydiğim kolsuz eşofman üstüne ve penye koşu pantolonuna bakıp. O sırada pek de muhteşem bir anımda olduğumu söyleyemezdim. Hele ki suratımda zerre kadar makyaj yokken ve saçlarım iki yana sallanan bir atkuyruğu biçiminde toplanmışken. Yanıt vermemi beklemeden, ceketini çıkarıp omuzlarıma koydu ve hem içimi ısıttı, hem de o karşı konulmaz kokusunu hissetmemi sağladı.

Ayakta durup sevecen bir ifadeyle bana baktı. Birden, artık üşümediğimi fark ettim. Saçlarımdan yerden on iki

santim yukarıda sallanan çıplak ayaklarıma kadar beni dikkatle süzdü. Bana beğeniyle baktığına, bunu hayal etmediğime yemin edebilirdim, ama soran dudakları daha önceden binlerce kere gördüğüm bir biçimde kıvrıldı.

“Komik olan nedir?” diye sordum. Bana o kadar dikkatle bakmasının yarattığı çekingenliği örtbas etmek için de kahvemden kocaman bir yudum aldım.

“Sen,” dedi. “Orada otururken, tıpkı on üç yaşındaki halini andırıyorsun.”

“Vay canına. İşte, bu tür iltifatlar bekar kalmaya neden olmuş,” dedim bir çörek daha alıp.

Bütün kutuları Jimmy’nin arabasının bagajına taşımamız bir saatten fazla sürdü. Asansöre binmiş, bir sonraki partiyi almak için yukarı çıkarken, cep telefonum yine çalmaya başladı. Zaten son birkaç saattir belirli aralıklarla çalıp duruyordu. Telefonu blucinimin cebinden çıkarıp, ekranda kimin aradığına baktım ve aramayı sona erdirmek için düğmeye bastım.

“Yine mi Matt?” diye sordu Jimmy kısaca.

Evet anlamında başımı sallayıp, telefonu tekrar cebime soktum.

“Er ya da geç vazgeçecek,” dedim.

“Öyle mi?” dedi Jimmy imalı bir tavırla aşağı vardığımızda. Kapılar açılırken sırtı bana dönük olduğundan, yumuşak bir sesle “Ben vazgeçmezdim,” dediğinde suratımı göremiyordum.

İlginçti. Çok ilginç bir durumdu.

Bir süre sonra, dairenin kapısını son kez kapatıyordum. Kira ve daireyle ilgili diğer işleri halletmek için bir ara geri dönmem gerekebilirdi, ama nereden bakılırsa bakılsın, artık resmi olarak oradan çıkmıştım.

“İyi misin?” dedi Jimmy omzumun beni teselli etmek için sıkarak.

“Şaşıracaksın, ama iyiyim,” diye yanıt verdim.

“Güzel,” dedi. “Çünkü hafızan geri gelirse ve tüm bunları tekrar oraya geri taşımak istersen, bunu yapacak başka birisini bulman gerekecek!”

Güldüm, ama arabasına kadar giderken, dedikleri aklımdan çıkmadı. Ya hafızam geri geldiğinde, verdiğim kararlardan pişmanlık duyarsam? Sonra, aklıma Matt’le Cathy geldi... Bu anıdan kurtulmam oldukça vakit alacak gibiydi. Hayır, Dr. Andrews neyi hatırlamamı sağlarsa sağlasın, bazı kararlara bağlı kalacaktım.

Noel’e birkaç gün kalmış olmasına rağmen, trafik yoğun sayılmazdı; belki de kararan hava ve şiddetli rüzgar insanları Londra’dan uzak tutuyordu. Her halükarda, Jimmy’nin arabası ılık ve güvenliydi. Yoksa kendimi birlikte olduğumuz zamanlarda mı böyle hissediyordum?

“Dergideki işini ne yapacağını düşünmeye fırsat buldun mu?”

Suratımı ekşittim. Evet, bunu düşünmüştüm. Hem de çok. Aslında, birçok şeye kıyasla, benim için en zor vazgeçilecek şeylerden biriydi. Özellikle o kariyer o kadar çok sene hayallerimi süslemişti ki, bu işi hak etmeden elde etmiş olduğumu düşünmek bana yanlış ve bir aldatmaca gibi geliyordu.

“Saçmalama,” dedi Jimmy ona neden orada çalışmaya devam etmek konusunda tereddüt ettiğimi anlatmaya çalıştığımıda. “Yazdığın makaleleri gördüm. Bu işte iyisin. O işi hak ediyorsun.” Bu iltifatın biraz keyfini çıkardıktan sonra, hasretle içimi çektim.

“Olabilir. Bilmiyorum. Sanırım, kesin bir karar vermeden önce birkaç hafta daha bekleyebilirim.”

“Tabii ki,” dedi Jimmy dalgın dalgın. Aklına başka bir alternatif daha gelmiş gibiydi. “Gazetedeki eski işine de geri dönebilirsin. Baban seni ne zaman istersen geri alabileceklerini söyledi.”

Bu, hiç aklıma gelmemişti. Olup olmayacağını düşünürken, Jimmy “Hem evine daha yakın olman da güzel olurdu,” dedi.

Yağmur damlalarıyla kaplı pencereye dönüp, sözlerinin suratıma mıhladığı gülümsemeyi görmesini engellemeye çalıştım. Tam o sırada, dünyam bir kez daha alt üst oldu ve çılgınlık geri geldi.

“Buradan sola dön!”

Jimmy bakışlarını yoldan ayırıp, sesimdeki telaşı hissederek bana baktı.

“Ne? Neden? Orası yanlış istikamet.”

Ama bana bakınca, ısrar etmekten vazgeçti ve önüne aniden çıktığı taksiden haklı olarak bir korna sesi işiterek, bir şeritten diğerine geçip sola saptı.

“Şu ışıklardan dümdüz devam et,” dedim.

Yine merakla bana baktı, ama hayır der gibi başımı salladığımı görünce bir şey demedi. Karşımıza işlek bir kavşak çıktı.

“Hangi yöne?”

“Şuradan sağa dön ve yolun sonuna kadar devam et. İle-ride yol bir anda sola kıvrılacak.”

Jimmy bana bir kez olsun soru sormadı; ya da durup onu nereye götürdüğümü sorgulamadı. Hatta sert bir tavırla söylediğim yol talimatlarını duyunca irkildi, ama bir kere yumuşak bir sesle “Biliyor musun?” dedi, “Şu Uydu Navigasyonu hanımefendisi senden çok daha nazik.”

Neredeyse gülümseyecek ve biraz olsun rahatlayacaktım. Bunları yapabilsem çok güzel olurdu, çünkü ara sokaklara saparken ve geriye dönerken, kalbim güm güm atıyor, midem heyecanla buruluyordu. Karşı koyulamayan ve durdurulamayan bir güç tarafından gittiğimiz istikamete çekildiğimi ve bu gücün beni bir mıkнатıs gibi hedefimize gördüğünü hissediyordum.

Bir süre sonra, güzel evleri geride bıraktık ve nihayet hırpani dükkanların olduğu bir sokağa girdik.

“Arabayı şuraya çekebilirsin,” dedim yeni boşalan bir yeri işaret edip. “Şu kamyonetin arkasına park et.”

Dediğimi yaptı, arabayı güzelce park etti ve bana bakmadan önce motoru kapattı. Asıl istikametimizden başka yöne saptığımız süre boyunca hissettiğim panik duygusu hafiflemişti, ama bunun yerine tanıdık bir dehşet hissi çökmüştü. Söylemek üzere olduğum sözler, her şeyi mahvedecekti: Herkes bana yine aklımı yitirmişim gibi bakacaktı.

Jimmy kucağımda kıpır kıpır olan ellerimi tutarak “Hangisi?” diye sordu.

“Ne hangisi?” dedim gözlerimi ellerimi kavrayan ve titremesini engellemeye çalışan iri ellerinden ayıramayarak.

“Hangisi senin dairen?”

Kafamı o anda yukarı kaldırdım, ama gözlerimden boşalmak üzere olan yaşlardan onu doğru dürüst göremedim. Başımla hafifçe sokağın diğer yanındaki binaları işaret ettim.

“Sokağın en sonundaki, çamaşırhanenin üstündeki daire.”

Bir süre binaya baktı, sonra emniyet kemerini çıkardı. “Gel o zaman.”

Şaşkınlıkla ona baktım.

“Oraya bir bakmamız gerek.”

Arabadan inip benim tarafıma geldi ve kolumu tutup sıkı sıkı kendi kolunun altına sıkıştırdı. Kireç beyazı ve heykelimsi ifadem onu endişelendirmiş olmalıydı, çünkü espri yapıp gerginliği dağıtmaya çalıştı.

“Bu arada, bir daha asla seninle bir ralli yarışına katılmamam gerektiğini hatırlat bana. Bir navigatör olarak çok huysuzsun.”

Orada yaşadığım zaman boyunca, binlerce kere yaptığım gibi sokağın karşısına ilerledik. Jimmy beni arabaların arasından geçirirken, adımları gayet kararlı ve hızlıydı. Büyük bir ihtimalle, dairenin bana asla ait olmadığını öğrendiğimde vereceğim tepkiyi düşünüyor olmalıydı. Ama benim aklımda son derece farklı bir hikaye vardı. Ona dönüp, sesimin hissettiğimden daha sakın çıkacağını umdum.

“Ya daire eşyalarım ile doluyorsa ne yapacağız?”

O sırada, çamaşırhanenin dışındaydık ve makinelerin başında, o buharlı ortamda bekleyen insanlara dikkatimizi vermediğimiz bir anda, Jimmy beni kollarına aldı ve sıkı

sıkı tuttu. Bana adeta sarılarak iblisleri uzak tutabilirmiş gibi davranıyordu.

“Halledeceğiz. Sorun her neyse, halledeceğiz.”

Bu, bir yemin, bir söz ve vaatti. Ondan uzaklaşıp diğer evime doğru götürmem için bana güç vermişti. Dükkanların üstünde bulunan çok sayıdaki daireye açılan giriş hemen köşedeydi. Köşeyi dönmeden önce biraz duraksadım, ilk Jimmy’nin kapıyı açması bekledim.

Merakla bana baktı. “Yanındaki giriş panelinde bir düğme görüyor musun?”

Ön kapının soluna baktı.

“Görüyorum, ama çoğu binada...”

“Winter. Hunt. Webb. Freeman.”

Suratındaki ekşi ifadenin şaşkınlıkla daha da derinleştiğini görürken, her zilin yanındaki ismi doğru bir biçimde okudum. Bunları durduğum yerden görmem mümkün değildi.

“En üst kat benim. Wiltshire.”

Bakışlarını benden ayırıp en üst katın isim etiketine, sonra yine bana baktı.

“Beş isimden dördü doğru,” dedi. “En üst kattaki isim etiketi boş.”

Yanıma gelince, doğruyu söylediğini gördüm. Bu cihazı en son gördüğümde, ismim en son düğmede yazıyordu. Şüphe beni oraya çeken katiyete nüfuz etmeye başladı.

“Bu daire bir arkadaşına da ait olabilir. Hatırlamadığın

birisi olabilir,” dedi nazikçe. Gayet makul bir sonuca varmıştı, ama tek bir sorun vardı.

“Arkadaşlarının komşularının isimlerini ezberler misin?”

Yanıt veremediğinde, yine de polis memuru zihninin karşısındaki kanıtlarla boğuştuğunu sezdim.

Giriş sistemindeki ikinci ismin düğmesine bastım ve bunu yaparken “Bayan Hunt,” dedim. “Herkesi hiç sorgulamadan içeri alır. Ciddi bir tehdit.”

Gerçekten de, ben zili çalar çalmaz, ön kapı buna derhal yanıt verdi ve yavaşça açıldı.

Jimmy çamaşırhane yüzünden belli belirsiz deterjan kokan karanlık koridorun girişine ilk adımını attı. Bu tanıdık koku bir anlığına cesaretimi kırdı ve önümüzdeki daracık basamakları çıkarken adımlarım hız kaybetti. Jimmy elimi tutunca, eline bir can simidi gibi yapıştım. Birlikte yıpranmış basamaklardan çıkmaya başladık.

Birinci ve ikinci katı sorunsuz çıktık, ama bir sonraki kata çıkarken, yanımızdan saçları abanoz siyahı olan iri yarı, orta yaşlı bir kadın geçti. Belli ki, kadın elindeki kağıtları okumaya dalmıştı, çünkü ona selam verdiğimde fena halde irkildi.

“Günaydın, Bayan Keyworth.”

Kadın olduğu yerde kalakaldı, karşısındaki iki yabancıya bakarken, suratında beliren otomatik gülümseme silinir gibi oldu.

“Günaydın,” dedi hemen, ama gözlerini şaşkınlıkla kıstı. “Affedersiniz... Sizi tanıyor muyum?”

Gerçekten de çok ilginç bir soruydu. Kadın boş boş su-

ratıma bakıp daha sonradan dikkatini ve sorgulayıcı gülümsemesini Jimmy'ye çevirirken sessizce bekledim. Ev sahibeme de her zamanki yanıtı verirken, neredeyse ben de gülümseyecektim. Kadın her zaman erkek, özellikle de genç erkek kiracılarından daha çok *hoşlanmıştı*.

“Muhtemelen, bizi hatırlamıyorsunuzdur,” dedi Jimmy derhal. Haklıydı. “Burada oturan birisinin arkadaşlarıyız.” Bu, bir yalandı. Bayan Keyworth hâlâ tereddütle gülümsüyordu.

“Ha, tabii, tabii. Sizi yeniden görmek güzel.”

Yanımızdan geçip basamaklardan inmeye devam etti, ama iki kere durup yukarı baktı. Sanki bir şey onu huzursuz etmişti. Büyük bir ihtimalle, sabahın geri kalanını Jimmy'yle nerede ve ne zaman karşılaştığını hatırlamaya çalışarak geçirecekti. Beni çoktan unutmuştu.

Merdivenlerde bir kez daha yalnız kaldığımızda, Jimmy'nin bu karşılaşmadan bir anlam çıkarmaya çalıştığını fark ettim.

“Ev sahibem Bayan Keyworth'tü. İyi bir kadındır. Bazen çok konuşur. Ayrıca, genç erkeklerden hoşlanır.” Jimmy hiçbir şey demedi, hatta son söylediğime gülümsemedi bile. Düşünceli görünüyordu; sanki bir şey kesinkes inandığı bir şeyi şüpheye düşürmüş gibiydi. “Senden hoşlandı galiba,” dedim dalga geçerek.

Jimmy bu esprime de bir şey demedi, sadece biraz dalgın bir ses tonuyla yanıt verdi.

“Ama seni hatırlamadı.”

Dairemin bulunduğu en üst kata varana dek, ikimiz de hiç konuşmadık. Dairemin karşısına geçince de, beni sarsacağıını düşündüğüm o tanıdık his kaplamadı içimi.

“İşte geldik, evim güzel evim.”

Jimmy etrafına bakındı: Kapının boyası kalın şeritler halinde dökülmeye başlamıştı; duvarların acilen boyanması gerekiyordu ve koridordaki havalandırma penceresi karanlık bir Aralık sabahı içeri gün ışığı sızdırmayacak kadar kirlle kaplıydı.

“Açıkçası, diğer daireni tercih ederim.”

Hafifçe omuzlarımı silktim.

“Eee?” dedi biraz geriye çekilip bana yer açmak için. “Kapıyı çalmayacak mısınız?”

Öne doğru ufak bir adım attım. Kapıyı çalmanın çok gereksiz olduğunu düşünüyordum. Dairemde her kim varsa, muhtemelen kalbimin güm güm attığını duyuyor olmalıydı.

Elimi kaldırıp da ahşap kapıyı tıklatmadan önce, dairenin bana ait olmadığını anladım. Kapıda yepyeni, parlak bir Yale kilidi vardı, ama ben orada otururken kullandığım kilit bu değildi.

Kapıyı tıklatınca, ses boş koridorun tamamında yankılandı. Aradan dakikalar geçti. Tekrar denedim ve bu sefer bana ait olduğunu düşündüğüm dairenin kapısını daha sert bir biçimde çaldım.

“Evde kimse yok galiba,” dedi Jimmy en sonunda. “Belki kimse yoktur. Aşağıdaki zilde bir isim yazmıyordu.”

Bunu duyunca hissettiğim hayal kırıklığı beni şaşırttı. Bunca yolu gelip de daireye girememek çok sinir bozu-

cuydu. Elde ettiğimiz kanıtlar bana neyle karşılaşacağımı söylüyor olsa da, yine de kanıtı kendi gözlerimle görmek istiyordum. Şayet gerçekten huzur bulacaksam, daireye girmem ve kayıp hayatıma dair gizli hiçbir işaret olmadığından emin olmalıyım.

Sonra, aklıma bir şey geldi. Ön kapıdan uzaklaşıp, koridorun ortalarında bulunan pencereye doğru hızla yürüdüm. Parmaklarımı rengi solmuş ahşap pervazda gezdirip tutacak bir çıkıntı aradım. Sararmış ahşabı iki elimle sıkıca kavrayıp duvara dayadığım dizimle destek alarak çekmeye koyuldum. Ama bu çabam işe yaramadı.

“Pekala, ne yapıyorsun?” dedi Jimmy hemen yanıma gelip.

Hâlâ oflaya puflaya pencereyi zorluyor, yerinden kımıldatmaya çalışıyordum. Jimmy ellerini benimkilerin üstüne koyup beni durdurmaya çalıştı.

“Rachel, seni mülke zarar verme suçundan tutuklamamı istemiyorsan, lütfen ne yapmaya çalıştığını söyler misin?”

İçimi çekip doğruldum.

“Benden önce bu dairede oturan Amerikalı bir adam vardı. Bana buraya taşındığımda bu pervazdan söz etmişti. Adam sürekli olarak anahtarını evde unuttuğu için, yedek bir anahtar koyacak gizli bir yer keşfetmişti. Anahtar hâlâ oradaysa, içeri girip daireye göz atabiliriz.”

“Ama buna *haneye tecavüz* derler,” dedi Jimmy. “Kariyerim açısından pek de akıllıca bir davranış olmaz, ne dersin?”

Ona baktım. Haklıydı. Amirleriyle başı fena derde girebilirdi. Bunun sorumlusu da ben olamazdım. Kariyerini tehlikeye atamazdım.

“Tamam. O halde, sen beni arabada bekle. Bu işi kendim yaparım. Uzun sürmez.”

Derin derin içini çekti.

“Gerçekten de suç işlemeye meyillisin.”

Sonra, sanki bunları dememiş gibi, beni nazıkçe kenara itti ve pervaza asıldı. Tek bir hareketle, camı yukarı kadar çekti. Ahşap pervazın hareket etmesiyle birlikte minik sıva parçaları bir, iki saniyeliğine pervazın alt kısmındaki tuğlaları gizledi. Tozlar dağılınca, her ikimiz de orada ne olduğunu daha iyi görebilmek için eğildik. Ama buna gerek bile yoktu. İki tuğlanın arasındaki boşlukta, şeffaf plastik bir torbada duran bir anahtarı görebiliyorduk. Jimmy şaşkınlıkla geri çekildi.

Tam anahtarı almak üzereydim ki, arkamızdan bir kilidin çevrildiğini ve sürgülerin açıldığını duyduk. Jimmy derhal pencereyi aşağı indirdi, pervazı sıkıca yerine oturttu ve eski dairemin kapısı açılıverdi.

“Merhabalar.” Tiz bir erkek sesi duyduk. Arkama bakıp, suratımda herhangi bir suçluluk ifadesi olmadığını umdum ve kapıda duran uzun boylu, ince yapılı adama döndüm. “Affedersiniz, kapıya yetişemedim. Telefundaydım. Size yardımcı olabilir miyim?” Tatlı tatlı gülümsüyordu, ama bana değil Jimmy’ye gülümsediğini fark ettim. Jimmy o gün çok popülerdi.

“Günaydın, beyefendi,” dedi Jimmy derhal profesyonel bir ses tonuyla konuşmaya başlayarak. “Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, ama bize biraz vakit ayırabilirseniz çok sevinirim.” Konuşurken, Jimmy elini cebine soktu ve kimliğini genç adama uzattı.

Adamın verdiği tepki bir hayli ilginçti: Suratı sahte ve pahalı bronz teninin ardında solar gibi oldu ve ellerini gergin bir tavırla özenle boyanmış saçlarında gezdirdi. Adamın kapısında bir polis memuru görünce neden o kadar paniklediğini merak ettim.

“Biraz içeri girebilir miyiz?” diye sordu polis memuru tavrımı hiç bozmadan.

“Aaa, tabii, tabii,” dedi dairenin yeni kiracısı telaşla. “Lütfen, dağınıklığın kusuruna bakmayın. Ziyaretçi beklemiyordum, etraf berbat!”

Daireyi biraz aydınlık göstermesi için daha önceden parlak sarıya boyadığım koridorda ilerledik. Duvarlar artık lacivert beyaz çizgili bir duvar kağıdıyla kaplıydı. Salonsa hiç de adamın dediği gibi dağınık falan değildi. Beyaz ve lacivert eşyalarla gayet şık ve minimalist bir tarzda döşenmişti. Eşyalarım olmadan çok daha geniş görünüyordu.

“Lütfen, oturun,” dedi adam. “Size içecek bir şey ikram edebilir miyim? Ya da yiyecek?”

“Hayır, teşekkür ederiz. Birkaç dakikadan fazla vaktinizi almayacağız.”

Adam, Jimmy’nin cesaret veren gülümsemesi karşısında rahatlamaya başlamıştı. Jimmy bu polislik işinde cidden çok iyiydi. Oraya adamı işlediği bir suç için sorgulamaya gitmiş *olsaydı*, adamda kesinlikle sahte bir güven hissi yaratabilirdi.

“İsminizi öğrenebilir miyim?” diye sordu. Hatta daha da inandırıcı olmak için, bir araştırma yapıyormuş gibi cebinden bir de not defteri çıkardı. Tanrım, bu işte *cidden* iyiydi.

“Maximilian MacRae,” dedi adam siyah deri pantolonuyla tezat oluşturan bembeyaz bir kanepenin ucuna oturup. Gözlerinde bir parıltıyla Jimmy’ye eğildi ve “Ama herkes bana Max der,” dedi.

Daha *aleni* davranabilir miydi acaba? Gülmemek için kendimi tutarken, dudaklarım titriyordu. Jimmy ise uygun-suz herhangi bir şey olduğunu anlamamış gibiydi.

“Bay MacRae,” dedi konuşmayı yine resmi bir havaya sokarak. “Kayıp bir kişiyle ilgili bir araştırma yapıyoruz. Bayan Rachel Wiltshire ismini daha önce duyduunuz mu?”

İsmimi duyunca, hızla başımı kaldırdım.

“Yooo. Ne yazık ki duymadım. Neden, bir şey mi oldu?”

Adamın ses tonunda neredeyse nahoş bir merak ifadesi vardı. En pis ayrıntıları bile duymak ister gibiydi. Gerçekten kayıp *olsaydım*, bu adam şüpheliler listemde birinci sırada olurdu!

“Olmadığını umuyoruz. Sadece nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz. Bu dairenin son kaldığı adres olduğunu öğrendik.”

Jimmy’nin konuşmayı asıl öğrenmek istediğimiz konuya ne kadar ustaca getirdiğini duyunca, içimden onu alkışlamak geldi.

“Sahi mi? Çok tuhaf. Son üç senedir burada oturuyorum, benden önce de burada daha uzun süre kalmış Amerikalı bir adam oturuyordu. Yani bu kadın... ismi neydi? Rachel denen kadın burada *yaşadıysa*, çok uzun süre önce olmalı.”

“Anlıyorum,” dedi Jimmy. Bir şeyi merak ediyormuş

gibi bana baktı. *Bu kadar yeter mi?* der gibiydi. Bana ait olan ama bir yandan da kesinlikle bana ait olmayan odaya göz gezdirdim. Hem her yerdeydim, hem de hiçbir yerde. Hafifçe başımı salladım.

Jimmy ayağa kalkınca, peşinden ben de kalktım.

“Çok teşekkür ederiz, Bay MacRae. Sizi rahatsız ettiğimiz için tekrar özür dilerim.”

“Lütfen. Bana Max diyebilirsiniz.”

Teşekkürler, Max,” dedi Jimmy koridora yönelerek. “Çok yardımcı oldunuz.”

Max şüpheyile Jimmy’ye gülümsedi.

“Umarım şu kayıp kızı bulursunuz. Ayrıca, başka bir şey sormak isterseniz, herhangi bir şey, her zaman gelebilirsiniz. Ben hep buradayım.”

Bu davet sadece Jimmy içindi. Davetin öylesine dışında kalmıştım ki, o sırada görünmez bile olabilirdim. Başımı çevirip ayakkabılarıma bakıyormuş gibi yaptım. Bir anda kahkahalara boğulacağımdan korkuyordum. Jimmy’ye bakınca, onun da gülmemeye çalışırken omuzlarının hafifçe sarsıldığını fark ettim.

Max bize koridorun sonuna kadar eşlik etti ve uzaklaşmaya başladığımızda kapıda dikildi.

“Bu arada...” dedi Jimmy birkaç adım sonra adama dönerek. “Pervazın altına gizlediğiniz anahtar... Pek de iyi bir fikir değil.”

Max’in suratındaki aleni flört ifadesinin birden saf bir şaşkınlığa dönüşünü izlemek çok komikti.

“Ama bunu nereden... Bunu kimse... Nasıl...”

“Bir hırsızın bakacağı ilk yerdir,” dedi Jimmy. Sonra, kolumdan tutup beni basamaklara götürdü. “İyi günler.”

Adamın bizi duyamayacağı mesafeye ulaşana dek kendimizi tuttuk, ama sonra ikimiz de gülmeye başladık. Onca gerilimden sonra, geçici olarak bile olsa rahatlamıştık. O kadar çok güldüm ki, yanaklarımdan aşağı yaşlar süzülme-ye başladı. Bu arada, ana kapıya vardık ve kendimizi apar topar soğuk Aralık gününe attık.

“Offf, bugün cidden iyisin,” dedim konuşabileceğim kadar toparlanınca.

Jimmy mütevazı bir tavırla omuzlarını silkti.

“Ne diyebilirim ki? İnsan iyiye, iyidir işte.”

Tekrar arabaya bindiğimizde biraz ciddileşti.

“Az önce, kaç yasayı çiğnediğimi biliyor musun?”

Suçlu suçlu dudaklarımı ısırdım.

“Çok mu?”

“Evet.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandım.

Uzanıp elimi tuttu ve bana güven verir gibi sıktı. Parmaklarımdan etrafını rahatlıkla kaplayan parmaklarına bakarken, niyetini sürekli olarak yanlış anlamamam gerektiğini kendime hatırlatmaya çalışıyordum, ama bunu yapmak çok zordu. Belki de artık gerçeklerle yüzleşme vakti gelmişti.

“Hadi, anlat bakalım. Bana orada neler olduğunu tek tek söylemelisin.”

“Şey, Maximilian doğal olarak cazibeme kapıldı ve...”

Bir hanımefendiye hiç yaraşmayacak biçimde güldüm, sonra onu ciddileştirmeye çalıştım.

“Neden söz ettiğimi biliyorsun. Bana burasıyla ilgili her şeyi nasıl bildiğimi açıkla. Buraya nasıl gelineceğini, ev sahibemin, eski ve yeni kiracıların isimlerini, gizli anahtarı biliyordum.”

Jimmy o kadar uzun süre konuşmadı ki, yanıt veremeyeceğini düşündüm. Ama en sonunda derin bir iç çekerek yanıt verdi.

“Açıklayamıyorum.”

Oturduğum yerde dönüp, suratını daha iyi görmeye çalıştım. Onun bu kadar tereddütlü olmasına alışık değildim. Ona bu ikilemi yaşattığım için neredeyse üzölmeye başlayacaktım, çünkü bir polis memuru olarak mantığının hiç de mantıklı olmayan bir şeyle boğuştuğunu biliyordum.

Arabayı çalıştırıp elini geri çekti.

“Bu sefer bana biraz daha sakın yol göstermeyi dener misin?”

“Nereye gidiyoruz?”

Saflık yaptığımı sanarak bana baktı.

“Andersons Mühendislik. İşyerinin ismi bu değil miydi?”

Evet der gibi başımı salladım ve ona minnet dolu bir gülümsemeyle yanıt verebildim. Jimmy sadece işyerimin ismini hatırlamakla kalmamıştı, aynı zamanda ondan bir şey istemeden bu imkansız görevde yardımına ihtiyacım olduğunu da biliyordu, bunu anlamıştı. Birden, tek başıma olmadığımı anlayınca, sorularıma yanıt aradığım bu yolculuğun o kadar da ürkütücü ve korkutucu olmadığını hissettim.

Kırk beş dakika sonra, yine şehir merkezindeydik.

“Şu yan sokakta, ufak bir otopark var,” dedim.

Jimmy talimatlarımı izledi ve otoparkın dediğim yerde olduğunu görünce hiç şaşırmadı. Mühendislik şirketine doğru kısa mesafeyi yürürken yanımdan geçen insanların suratına baktım, eski iş arkadaşlarımı görebilir miyim diye merak ettim, ama tanıdık kimseyi göremedim. Daha da önemlisi, kimse beni tanımadı.

Binanın girişinde, geniş beton basamaklar vardı. Jimmy'ye dönmeden önce, bir an için kaldırımda tereddüt ettim.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Sözlerim Aralık rüzgarında dağılıp gitti.

Jimmy bana cesaret verir gibi gülümseyince, basamaklardan çıkıp, girişteki cam kapıya vardım.

En üst basamakta, Jimmy altında *ziyaretçiler, lütfen zili çalınız* yazan düğmeye bastı.

“Bir dakika,” dedim. Başımla alüminyum bir çerçeveyle çevrili gümüş renkli ufak bir klavyeyi işaret ettim. Parmaklarım soğuktan donmuştu, ama yine de düğmelerin üstünde hiç tereddütsüz gidip geldi ve personelin kullandığı sekiz rakamlı giriş kodunu tuşladı. Kapı doğru kodla birlikte açılınca, Jimmy'nin şaşkınlıkla nefes aldığını duydum.

Ona döndüm ve suratımda beliren o ifadeyi gizleyemedim. Ona tüm mantıklı açıklamaları yerle bir edecek biçimde kapıyı nasıl açtığımı sorgular gibi baktım.

Binaya girerken, suratından hâlâ bir sürü soru ve tereddüt okunuyordu, ama girişte tereddüt edip duran asıl ben oldum.

“Rachel?” dedi Jimmy. “İyi misin?” Tanıdık iş ortamıma bakıp, çaresizlik içinde içimi çektim.

“Burada ne işimiz var? Şimdi ne yapacağım? Masama gidip, orada her kim oturuyorsa kaldıracak mıyım? Birisi güvenliği arayıp bizi buradan attırana dek ısrarla burada çalıştığımı mı iddia edeceğim?”

Sözlerimi birileri duymuş gibi, karşımızda bir güvenlik görevlisi belirince ikimiz de kalakaldık. Adam o kadar hızlı adımlarla yanımıza gelmişti ki, nereden çıktığını bile anlayamamıştık.

“Size yardımcı olabilir miyim?” diye sordu adam, ama ses tonu hiç de yardım etmeye niyeti varmış gibi çıkmıyordu. Adamın bizi binaya girerken gördüğünü ve personelden olmadığımızı fark ettiğini tahmin ettim. Kim olduğumuzu sorgulamak için, iş istasyonundan fırlayıp gelmiş olmalıydı.

Samimi bir gülümsemeyle ona baktım, ama adamın buz gibi ifadesini eritmeyi başaramadım. Adam tanıdık gibiydi, ama düşmanca bakışlarından beni tanımadığını görebiliyordum. Sadece gizli bir alarm düğmesine basmadığını umuyordum.

“Merhaba. Aslında, bize yardımcı olup olamayacağınızı sormak istiyordum. Öğle yemeğinde bir arkadaşımızla buluşacağız, kendisi burada çalışıyor. Dışarı da çok soğuk, orada bekleyemedik. Umarım içeri girmemizde bir sakınca yoktur.”

Adamın tavırları birazcık rahatlar gibi oldu ve beden dili öfkesinin bir nebze dindiğini belli etti. Belli ki, ‘arkadaşımın’ şirketin giriş kodunu orada çalışmayan sıradan insan-

lara verdiğini sanmıştı. Hayali arkadaşımın başını bir hayli derde sokabilirdim.

Adam hafifçe öksürür gibi oldu. Ya yanıt vermişti, ya da sadece boğazını temizlemişti. Adam bize biraz daha öyle dikkatle bakmaya devam ederse, gülümsemekten çenemin kopacağını hissederek gülümsemeye devam ettim. Neyse ki, Jimmy tam vaktinde araya girdi ve dediklerimize inandırıcılık kattı.

“Arkadaşımızı arayıp geldiğimizi haber vermeniz mümkün mü acaba?” Bir polis memuru olduğu halde, gayet inandırıcı bir biçimde yalan söylüyordu. Bu da insanı telaşlandıracak bir durumdu. Ama sözleri anlattığımız öyküyü daha inandırıcı kılınca, güvenlik görevlisi peşinden gitmemizi işaret edip resepsiyon masasına doğru ilerledi.

Masasının ardına geçince ve ziyaretçilerden olması gerektiği gibi aramızdaki panelle ayrı kalınca, düzeni sağladığına inanmış olmalıydı. Konuştuğunda sesi çok daha medeni çıktı.

“Burada çalışan arkadaşınızın ismi nedir?”

Gözümü bile kırpmadan “Rachel Wiltshire,” dedim.

Jimmy’nin gözlerinin buna inanamıyormuş gibi bir anlığına kapandığını gördüm. Ama adam çoktan parmağını personel listesinin W ile başlayan kısmında gezdirmeye ve artık o kağıda ait olmayan ismi aramaya koyulmuştu. Söylediğim şeyin ne kadar aptalca olduğunu çok geç anlamıştım.

İri işaret parmağıyla listenin sonuna kadar ilerledi, sonra yine önceki şüpheli tavrına bürünerek bize baktı.

“Rachel Wiltshire mı demiştiniz? Burada çalışan bu isimde birisi yok.”

Jimmy’ye bakıp başımıza açtığım bu karmaşık işi düzeltip düzeltmeyeceğini anlamaya çalıştım, ama bana, *bu işi başımıza sen sardın, sen düzelt*, der gibi hafifçe gülümsedi.

İmalı imalı gözlerimi kısıp ona baktım ve aptal sarışın rolüne yattım.

“Ay, pardon, o *benim* ismim!” Güvenlik görevlisinin bakışları çok şey anlatıyordu. “Arkadaşımın ismi Emily. Emily Frost.” İş arkadaşlarımdan ilk aklıma gelen kişinin ismiydi. “Ama biliyor musunuz, aslında dışarıda da bekleyebiliriz. Ona... Sürpriz yapmak için. Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz.” Jimmy’nin kolunu çekiştirip çıkışa doğru sürükledim.

“Harika,” dedi Jimmy kapıya doğru ilerlerken. “Şimdi, adam hiç şüphelenmedi, değil mi?”

Güvenlik görevlisinin bizi çıkışa kadar izlediğinin farkındaydım. Tam kapıya vardığımızda, konuştuğunu duydum ve bizi geri çağıracağını sandım, ama o sırada sadece öğle yemeğine çıkan bir başka görevliyle konuşuyordu.

“Sonra görüşürüz, Joe.”

Kapı kolunu çoktan tutmuştum ki, ikinci bir güvenlik görevlisinin bize doğru ilerlediğini ve çıkışa gelmek üzere olduğunu fark ettim. Babam yaşlarında, gri saçlı ve kırmızı yanaklı bir adamdı. Otomatik olarak adamlarla merhabalaşmak için gülümsedim.

“Selam, Joe. Nasılsın?”

Adamın verdiği ilk tepki şaşkınlıktı, ama ne Jimmy ne

de ben bir sonraki sözlerimin yaratacağı hayret ifadesini tahmin edebilirdik. “Karin nasıl? Hastaneden çıktı mı?”

Joe, Jimmy’yle bana bakarken, sonra dönüp iş arkadaşına bakarken, suratı kireç gibi kesildi. Hışımınla kapıdan çıkmaya yeltenince, biz de onunla birlikte çıktık. Üçümüz de kapıdan dışarı adım atana ve binadan çıkana dek bir şey demedi, ama dışarıda birden bana döndü ve saldırgan sayılabilecek bir biçimde “Pardon. Bana az önce ne sordunuz?” dedi.

Benimle bu şekilde konuşmasına alışık değildim ve onun için bir yabancı olduğumu bir an için unutmuştum.

“Muriel’in nasıl olduğunu sordum. Son kemo seansları da artık sona ermiş olmalı, değil mi? Noel’e kadar hastaneden çıkacağını umduğunu söylemiştin.”

Jimmy geriye doğru ufak bir adım atmış, tuhaf konuşmamızı büyük bir merakla dinlemeye koyulmuştu.

Öte yandan, Joe sözlerim karşısında bir hayli sarsılmıştı.

“Anlayamıyorum... *Kimsiniz siz?*”

“Ben Rachel. Rachel Wiltshire.” İsmimi hatırlayabileceğini umduysam bile, daha uzun süre bekleyecektim.

“Sizi tanımıyorum,” dedi Joe başını iki yana sallayarak. Eh, bu, artık tanıdık bir replik haline gelmişti. Son zamanlarda, herkes bana aynı şeyi söylüyor gibiydi. Tamamıyla kaçık gibi gözükmeden, ona ne söyleyebileceğimi düşündüm.

“Ama *asıl* merak ettiğim şey,” dedi Joe telaşla, “Muriel’i nerden bildiğiniz. Burada çalışan kimseye onun hastalığından söz etmedim. Tek kelime bile etmedim.”

Jimmy bir şeyler uydurup Joe'dan bizimle birlikte bara gelmesini istedi. Bizimle birlikte bir içki içtiği takdirde, ona her şeyi açıklayacağımızı söylemesi, bence herkes tarafından büyük bir abartı olarak tanımlanabilirdi. Ama dondurucu rüzgardan uzaklaşıp, konuşmamıza personelin büyük bir kısmının öğle yemeği yediği Kral George Barı'nda devam etmemizi önerdiğimde, Joe tereddütle de olsa bizimle gelmeyi kabul etti.

Birkaç yüz metre ilerideki bara doğru ilerlerken, sürekli olarak bize kaçamak bakışlar fırlatması biraz sinir bozucuydu. Benim bir medyum, ya da daha kötü bir şey olduğumu düşünmüş olmalıydı!

Bar o saatlerde her zaman olduğu gibi kalabalıktı. Üçümüz için bir masa bulmaya çalıştık. Etrafımızda iş arkadaşlarım ufak gruplar halinde oturuyordu ve yanımdan geçen herkese selam vermemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyordum. En sonunda barın arka tarafına doğru boş bir masa gördük ve hâlâ çok tereddütlü olduğu her halinden belli olan Joe'yla birlikte hızla masaya ilerledik.

Yerimize otururken, çekinerek ona gülümsedim. Bana aynı şekilde karşılık vermediğini görünce üzüldüm, çünkü ortak çok yanımız olduğunu keşfetmeden bile önce bu adamı severdim. Jimmy en sonunda birer içkiyle geri geldi ve hepimiz için hafif atıştırma siparişi ettiğini ve az sonra garsonun getireceğini söyledi. Ama içimden bir ses, bu görüşme sona erdiğinde, kimsenin bir şey yiyecek halde olmayacağını söylüyordu.

“Peki, size Muriel'dan kim söz etti?” dedi Joe hemen.

Başımı salladım, keşke ilk önce o soruya yanıt vermek

zorunda olmasam diye düşündüm. Joe oldukça savunmacı davranıyordu; zaten sonraki sözleri de bunu gayet açık bir biçimde ortaya serdi.

“Ne tür bir oyun oynadığımızı bilmiyorum, ama kimsenin bu yüzden işyerimde başıma dert açmasını istemiyorum.”

Adamcağız en büyük sırrının hayatında görmediği birisi tarafından biliniyor olması karşısında çok sarsılmıştı. Onu sakinleştirmek için elini okşadım, ama suratındaki dehşet ifadesini görünce durdum.

“Başına dert falan açmaya çalışmıyoruz, Joe,” dedi Jimmy son derece sakin bir sesle.

“Param yok, hemen söyleyeyim,” dedi Joe.

“Tabii ki yok,” dedim ne dediğimi düşünmeden. “İki çocuğunu üniversitede okuttuktan ve anneni huzurevine yerleştirdikten sonra, tabii ki paran olmaz.”

Joe’nun eli titremeye başlayınca, birasının birazını masaya döktü.

“Yeter! Bunları nereden biliyorsunuz? *Kimsiniz?*”

Anlatmaya başlamanın kolay bir yolu yoktu, ama yapabileceğim tek şey, gerçekleri bildiğim gibi anlatmaktı.

“Buna inanmakta büyük zorluk çekeceğini biliyorum, Joe, ama ben arkadaşımın.”

Joe bana dik dik, uzun uzun baktı. Sonra, Jimmy’ye dönüp ona da dikkatle baktı.

“Hmın, yok,” dedi Jimmy. “*Beni* hiç tanıımıyorsunuz. Sizi tanıyan kişi Rachel.”

Joe yine bana döndü. Öylesine şaşkındı ki, onu bu işe karıştırdığım için kendimi kötü hissettim. Adamın başında zaten yeteri kadar sorun vardı.

“Arkadaşsak, neden sizi tanımıyorum? Mesleğim gereği hafızam iyidir. Bir suratı asla unutmam. Dahası, özel hayatımın ayrıntılarını bir yabancıya anlatmış olsaydım, bunu kesinlikle hatırlardım.”

Sözlerimi yumuşatmak için gülümsedim ve dış göstermeyi bir saldırganlık emaresi olarak görmeyeceğini umdum.

“Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, Joe. Ama biz *arkadaşız*. Hem de iyi arkadaşız. Senin ve ailen hakkında, özellikle de Muriel’in hastalığı hakkında bu kadar çok şey bilmemin nedeni, benzeri bir durumu babamla yaşamış olmam.”

Konuşmaya başladığımızdan beri, Joe’nun ifadesi ilk kez yumuşadı ve aynı hastalıkla boğuşan sevdiklerimizle ilgili birbirimize endişelerimizden ve sıkıntılarımızdan bahsettiğimizde, bana destek olan sevecen adamı gördüm karşımda.

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” diye homurdandı. En sonunda, kötü bir niyetimiz olmadığını anlamıştı. “Ama hâlâ bildiğin ayrıntıları nasıl bildiğini anlayamıyorum. İşyerinden kimsenin öğrenmemesi için çok dikkatli davranmıştım. Son zamanlarda, bir sürü insan işten çıkarıldı. Bu yüzden de beni işten atmalarına bahane olacak bir şeyi öğrenmemeleri gerekiyordu.”

“Biliyorum, Joe,” dedim yavaşça. Bu endişe, birçok sohbetimize konu olmuştu. Ailemizden kişilerin hayat mücadelesi verişi de öyleydi. Kaynaşmış ve bundan güç almıştık. Dünyanın bu versiyonunda, Joe’nun sorunlarını paylaşabileceği birisinin olmayışı çok üzücüydü.

“Peki, ama bunları *nereden* biliyorsun?” diye sordu yine.
“Sana kim anlattı?” Bu sorudan ikinci kez kaçamazdım.
“Sen anlattın.”

Joe’yu samimi olduğumuza ikna edip edemediğimizi bilmiyorum. Tek bildiğim, karısının verdiği ve babamınkine çok benzeyen savaşı tüm ayrıntılarıyla teker teker anlatırken, Joe artık kimseye anlatmadığını düşündüğü gerçekleri bildiğime kanaat getirdi. En sonunda, kafasını rahatlatacak, senelerce onu geceleri uyanık tutmayacak bir çözüm bulmaya çalıştı.

“Bunun nedeni stres olmalı,” dedi nihayet.

“Neyin nedeni?” diye sordu Jimmy.

“Bunları anlattığımı hatırlamayışımın nedeni. Evet, öyle olmalı. Tüm bu endişeler... Bazı şeyleri unutmama neden oldu sanırım.”

Bu sözlerinin ardından uzunca bir sessizlik oldu. İma-
lı bir ifadeyle Jimmy’ye baktıktan sonra, keyifsizce yanıt
verdim.

“Bu sıralar, bu sıkıntıyı yaşayan çok kişi var sanırım.”

Yemeklerimiz geldikten sonra, barda uzun süre kalmadık. Jimmy bize kıyasla biraz daha iştahlı gibiydi, ama Joe’nun biz gittikten sonra yemeğini daha rahat yiyebileceğini tahmin ettim.

Kadınlar tuvaletinde başıma ilginç bir olay geldi. Kabinden çıktığımda, Emily Frost’u aynalı lavabonun başında gördüm.

“Selam,” dedim sıcak bir tavırla, ama tabii, sözde öğle yemeğimizi, ya da kim olduğumu bilmediğini tamamıy-

la unutmuştum. Aynadan bana dikkatle baktı. Birden, çok uzun süredir tanıdığım insanların arasında bir yabancı gibi durmaktan yorulduğumu hissettim. Gitme vakti gelmişti.

Jimmy tokalaşmak için elini Joe'ya uzattı.

“Sizinle tanışmak çok güzeldi.”

Joe yanıt vermeyince, ikimiz de şaşırmadık. Ama benimle vedalaşırken, dediklerimi duyduktan sonra biraz daha sıcakkanlı davrandı.

“Seni üzdüysek özür dilerim,” dedim. “Umarım Muriel’la ilgili her şey çok daha iyiye gider. İkinizi de düşünüyor olacağım.”

Gitmek üzere arkamızı döndük. Jimmy’nin elini sırtıma koyup beni masadan uzaklaştırdığını hissettim.

“Şey... Rachel?” diye seslenen Joe ikimizi de irkiltti.

İkimiz aynı anda, o gün fazlasıyla yıprattığımız adama döndük.

“Baban, Rachel. Onun durumu nasıl? Şu anda iyi mi?”

Eski dostuma bunu merak edip sorduğu için gülümse dim.

“İyileşti, Joe.”

“Joe iyi bir adama benziyor.”

Bir şey demedim, bakışlarımı geride kalmak üzere olan Londra’nın dış mahallelerinden ayırmadım.

Jimmy tekrar denedi.

“Sanırım, onu en sonunda zırdeli olmadığımıza ikna etmeyi başardık.”

Yine bir şey demedim.

“İyi misin?” dedi Jimmy nazikçe. Ellerini kısacık bir an direksiyondan çekip, beni rahatlatmak için omzumu hafifçe sıktı.

“Beni tanımadı.” Sesim keyifsiz ve hissiz çıkmıştı, ama Jimmy yine de acı çektiğimi anlamıştı.

“Biliyorum,” dedi şefkatli ve anlayışlı bir sesle.

“Neden şaşırdığımı bilmiyorum, böyle olacağını tahmin etmeliydim. Ama Joe çok iyi tanıdığım ve sonradan karşılaştığım ilk kişiydi. Tanrı aşkına, adam arkadaşım, ama kim olduğumu bile bilmiyordu.” Bardaki onca tanıdık suratı ve beni tanımadıklarını düşündüm. “Kimse tanımıyor zaten.”

Jimmy'nin beni rahatlatacak bir şey söylememesi de beni şaşırtmadı. Beni rahatlatacak ne diyebilirdi ki?

“Sanki hafıza kaybı yaşayan kişi *ben* değilim... Onlar! Resmen hafızalarından silinmişim.”

“Hey, yine bilim kurgu teorilerinden söz etmeyeceksin, değil mi?” Belli ki, aklına Londra'ya son gelişimizde ortaya attığım ilk teori gelmişti. Paralel bir dünyanın olduğu, herkesin hâlâ var olduğu, buna benzer ama belli belirsiz farklı bir hayat sürdüğü bir teoriydi.

“Bir teori işte...” dedim tereddütle.

“Ama çılgınca bir teori.”

“Peki, çılgınca olsun olmasın, ya gerçekse? Ya soyulduğum sırada başımı vurduğumda bana bir şey olduysa?”

Jimmy güldü. Ama benim gülmediğimi görünce, hemen ciddileşti.

“Rachel, bu konuda ciddi olamazsın,” dedi nazıkçe. “Açıklayamadığımız çok şey olduğunu biliyorum, ama insanların zamanda ısınlanıp, *başka* hayatlar yaşayabileceklerine inanmıyorum.”

“İyi de, burada *zaman yolculuğundan* söz etmiyorum. Belki de o gece bir şey olmuştur ve bir... Bilemiyorum... Uzay-zaman sürekliliğinde bir tür anormallik meydana gelmiştir.”

“Yapma, uzay-zaman sürekliliğinin ne olduğunu *biliyor* musun bir kere?”

“Hayır. Ama belki bu alanda uzman birisini, ya da bir bilim adamını bulabiliriz. Yanıtları *bilen* birisini.” *Çılgının teki olduğumu düşünmeyen birisi*, dedim içimden.

“Rachel, tatlım, bu tür şeyler sadece kitaplarda ve filmlerde olur. Gerçek hayatta, sarı sayfalarda Tuhaf Bilimadamı diye birisini bulamazsın. Bu işe nereden başlayacağımızı bile bilemeyiz, değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedim bıkkın bir tavırla. Dediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Sadece duymak istemiyordum.

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

Dönüp suratını daha iyi görmeye çalıştım.

“Evet.”

“Bence, başını vurduğunda sana gerçekten de bir şey *oldu*. Çok sıradışı ve olağanüstü bir şey. Senin... Bilemiyorum, belki de insanların zihnini okumana, bir tür psişik enerjiyi yakalayıp anı olarak yorumlamana neden olan bir şey... Bilemiyorum.”

“Peki, neden bu nörolojik hasar onca testte çıkmadı?”

Başını salladı. “Bilmiyorum. Dediğim gibi, çok nadir görülen bir şey olmalı. Belki de testlerde *çıkıştır*, ama doktorlar neye baktıklarını bile bilmiyorlardır. Dahası, bu olay bir tek senin başına gelmiş olabilir.”

Dedikleri bir yere kadar gayet mantıklı ve akla yatkındı. Hakkını vermek gerekirdi. Ama aklımdaki teoriye hiçbir şekilde uymuyordu.

Bu meseleyi iki şekilde halledebilirdim: Ya durumumda daha doğaüstü bir etki olduğu konusunda ısrar edebilirdim (başka türlü ifade edemeyecektim) ve desteğini tamamiyle yitirmeyi göze alacaktım, ya da büyüklük edip ısrarı bırakacaktım. Akılcı bir karar verdim.

“Demek bu konuda tek örnek olduğumu düşünüyör-

sun?” dedim hafifçe gülümseyerek. “Türümün tek örneği-yim, ha?”

“Bundan hayatımın bir saniyesinde bile şüphe etmedim.”

Elimde değildi: Suratımdaki gülümseme Cheshire Kedisi’nin bunamış hali gibi görünmeme yol açacak olsa da, gitgide büyüyordu. Ayrıca, verdiğim yanıtla bir hayli se-vindiği de belliydi. Otoyolun gri şeridinde birkaç kilometre daha ilerledikten sonra, konuyu yine açtım.”

“Peki, bu işin ardındaki gerçeği ya asla öğrenemezsek? Ya yanıtları *asla* bulamazsak? O zaman ne yapacağız?”

Jimmy bir süre yanıt vermedi.

“Şey,” dedi düşünceli ve anlayışlı bir ses tonuyla. “Ha-yatının ilk on sekiz yılını gayet iyi hatırlıyorsun, değil mi?”

“Evet. Kaza gecesine kadar.”

“O halde, büyük resme bakacak olursak, aslında burada sözünü ettiğimiz şey, geçmişinin ufak bir kısmının... açık-laması olmayan bir şekilde *kaybolduğu*. Sanırım, önemli olan, kendine geçmişi düşünmek için ne kadar zaman ve enerji harcamak istediğin.” Ses tonu değişti, biraz daha yu-muşak ve alçak çıkmaya başladı. “Ama şahsen, beni asıl ilgilendiren geçmişin değil, geleceğin.”

Eve geri dönüş yolculuğunda, bu sözler aklımdan hiç çıkmadı.

Kapıdan içeri kocaman kutularla ve eşyalarımınla dolu bir valizle girdiğimde, babamın gözleri mutlulukla ışıldadı.

“Burada seninle biraz daha kalmamın bir sakıncası yok, değil mi?” dedim eve girerken. Gereksiz bir soruydu

aslında, ama bunu duyunca gözlerinin dolduğuna ben bile şaşırdım.

“Baba, iyi misin?”

Ellerinin tersiyle gözlerini sildi.

“Sanırım, biraz üşüttüm,” diye mırıldanıp kutuları almak için eğildi. “Bunları yukarı çıkarayım. Ayrıca, tabii ki bir sakıncası yok. Burada dilediğin kadar kalabilirsin.”

Merdivenlerden yukarı çıkışımı izlerken, birden içimi sadece bildiğim tek ebeveyne karşı hissettiğim bir sevgili dalgası değil, hayatta ve gayet sağlıklı olduğu için de inanılmaz bir minnet hissi kapladı. Belki de Joe’yla yine karısının hastalığı hakkında konuşmak, beni birden hatırladığımdan daha iyi bir hayata sahip olduğumu takdir etmeme neden olmuştu. Matt’le aramda geçen tatsız olay haricinde tabii. Ama belki o olay bile o kadar da kötü sonuçlara neden olmayacaktı. Bana sadık kalamayacağını en başından öğrenmek ve onunla evlenmek gibi bir hata yapmamak çok daha iyi olabilirdi.

Ertesi gün, en sonunda Matt’in bitmek bilmeyen telefonlarından birine yanıt verdim. Aslında, yanıt vermek zorunda kaldım; sürekli olarak cep ve ev telefonumu aradığından, bu konuda fazla seçeneğim kalmamıştı. Hoş bir konuşma olmadı ve pek de gurur duymadığım şeyler söyledim. Bunları hak etmediğinden değil, ama belki de en azından medeni davranabileceğimizi umduğumdan. Ama iki insanın birbirine *Hayatta başarılar!* diye bağırarak sonlandığı bir telefon konuşmasının tam olarak başarılı olduğu söylemezdi.

Sonraki birkaç gün çok güzel geçti. Noel yaklaşıyordu ve bu tatil dönemini her zamanki coşkuyla beklemediğim halde, babamın hatırı için numara yaptım. Gerçi bunda pek de başarılı değildim sanırım, çünkü biri yürüyüş yaptıktan sonra, ya da alışverişten eve döner dönmez sorduğum ilk soru “*Ben dışarıdayken birisi aradı mı, ya da geldi mi?*” oluyordu.

Galiba Matt’ten yine telefon beklediğimi sanıyordu. Bu varsayımını düzeltmek gibi bir gayretim de olmadı. Ama beni endişelendiren şey eski nişanlımın arayıp sormaması değil, Jimmy’den haber alamamaktı. Kısa süre önce birbimize söylediğimiz şeylere bakılacak olursa, evimizi daha sık ziyaret edeceğini düşünmüştüm (daha doğrusu ummuştum), ama beni Londra’dan geri getirdiğinden beri ne onu görmüştüm, ne de ondan haber almıştım.

Tabii, işleri yoğun olmalıydı, ama insanın bir telefon açması ne kadar vaktini *alabilirdi* ki? Boş vakitlerinin çoğunu benimle geçirdiği için gerçekten de pişman mıydı? Yoksa yakın bir arkadaşın sözlerini ve davranışlarını bir kez daha tamamıyla yanlış mı anlamıştım?

Saatler geçsin diye, kendimi her gün meşgul etmek için büyük bir çaba harcıyordum; fiziksel yorgunluğun daha az düşünmeme ve karamsar olmama yol açtığını keşfediyordum. Böylece, eski yatak odamı yeni baştan düzenledim. Hem de iki kere. Evi daha önce hiç olmadığı kadar pırıl pırıl yaptım. Ayrıca, yemek pişirmeyi hobi edindim. Bu, biraz şüpheli bir uğraştı, çünkü daha önceden neredeyse tek bir şey bile pişirmemiştım. Farklı yenilebilirlik derecelerinde tepsi tepsi yemekler pişirirken, babamın bakışlarında bir te-

reddüt vardı, ama bunu asla dile getirmedi. Haklıydı. Noel gecesinde ikimiz tek başımıza olacağımız halde, neden bir orduya yetecek kadar yemek pişiriyordum?

Her gece, yatağıma bitkin bir halde giriyor, Jimmy'nin sessizliğini ve tuhaf rüyalarımın ve peşimi bir türlü bırakmayan gece halüsinasyonlarının yeniden ortaya çıkışını göz ardı edebileceğim kadar yorgun olmayı umuyordum.

Noel gecesinden birkaç gün önce, babam kocaman bir çam ağacını sürükleyerek salona girdi.

Şöminenin yanında, babamın bana alışması için ağır ama güvenli adımlarla gelişme kaydettiğim ilgisiz kedisiyle birlikte oturduğum yerden ona baktım. Kedi en azından yerinden fırlamadan önce ona beş saniye kadar dokunmama izin veriyordu.

“Hani bu sene ağaç almayacaktık?”

“Biliyorum,” dedi kocaman bir kıızılağaca dönüşmeye yüz tutmuş ağacı halıda sürüklemeye çalışarak. “Ama evi biraz neşelendirmenin iyi olacağını düşündüm. Güzel ve tatil havasına yaraşır bir hale getirebiliriz burayı.”

Ayağa fırlayıp köşede ağaca yer açtım ve dikkatli olunmadığında, insanın gözünü çıkarabilecek sivri dallardan kaçtım. Ağaç o kadar büyüktü ki, en üst dalları tavana değip eğildi. Dahası, uzun olduğu kadar da iriydi!

“Daha büyük bir ağaç bulamaz mıydın?” diye dalga geçtim.

“Ağaç sattıkları yerde daha ufak gözüküyordu,” dedi babam.

“Zavallı babanla dalga geçmeyi kes. Buraya geri getirebilmek için neler çektiğini görmedin.”

O kadar hızla arkama baktım ki boynum kırılabilirdi. Ağacı incelemeye daldığım için, Jimmy’nin içeri girdiğini fark etmemiştim.

“Beni eve bıraktığın için teşekkürler,” dedi babam. “Ara-bayı almam gerektiğini biliyordum.”

“Sorun değil,” dedi Jimmy babama, ama bakışlarını ben-den bir an olsun ayırmadı.

Uzun sessizlik hepimizi tuhaf bir durumda bıraktı.

“Bir fincan çay içer misin?” diye sordu babam çoktan mutfağa yönelerek.

Konuşmadan önce, babamın dışarı çıkmasını bekledim.

“Selam yabancı. Seni bir daha görüp görmeyeceğimi merak ediyordum.”

En azından, biraz utanmış gibiydi.

“Arayamadığım için özür dilerim. Mesajlarımı aldım, seni aramak da istiyordum, ama...” Lafını tamamlayamadı.

“Meşguldün. Anladım.”

“Hayır, mesele o değil. Sadece...”

Bu iş artık beni yormaya başlamıştı. Jimmy *ne zaman* cümlelerini tamamlamayı başaracaktı?

“Güzel bir ağaç,” dedi lafının gerisini getirmek yerine. Gereksiz bir ilgiyle ağaca bakıyordu.

Onu iyi tanımıyor olsaydım, gergin olduğunu düşünebilirdim. Ama neden gergin olabileceğine dair aklıma en ufak bir neden gelmiyordu.

Babam çay fincanlarını verirken, çaktırmadan Jimmy'ye baktım. Son zamanlarda pek iyi uyuyamayan tek kişi ben değildim sanırım. Tabii, gözlerinin altındaki koyu renkli halkaların başka bir nedeni yoksa.

"Ağaç süsünüz var mı?" diye sordu çayını bitirdikten sonra.

"Süslememize yardım mı edeceksin?"

"Aa, olmaz," dedi babam. "Ağaç konusunda yapacağımı yaptım. Siz ikiniz süsleme işini devralın."

Ayağa kalktım.

"Kutuyu getireyim. Hâlâ çatı katında mı duruyor?"

İkisinden birinin, ya da ikisinin birden kutuyu getirmeyi teklif edeceğini sandım, ama babam tam bunu yapacakmış gibi davrandığında, Jimmy onu imalı bir bakışla durdurdu. Muhtemelen, o bakışı benim görmemem gerekiyordu. Ama görmüştüm.

"Bunu tek başına halledersin, değil mi?" diye sordu Jimmy kendinden emin bir tavırla.

"Tabii," dedim. Babamla yalnız kalmak istediğini anladığımdan, hemen odadan çıktım.

Çatı merdivenini aşağı çekerken ve destekleri yerlerine takarken, mırıldandığımın farkında bile değildim. Derken, Lizzy'nin tırabzanın tepesinden merakla bana baktığını fark ettim.

"Sen de onlar kadar kötüsün," dedim nankör kediye. Lizzy tüylerini kabartarak tepede durduğu yerden aşağı atladı.

Jimmy'nin babamla yalnız konuşabilmek için benden

kurtulmak istediği belliydi. O sırada bile, hiç şüphesiz ona o tuhaf teorimi anlatıyor olmalıydı. Rachel'ın hâlâ iyileşmediğini kanıtlamak istiyordu. Harika bir durumdu doğrusu. Babam daha yeni yeni bana normal davranmaya başlamıştı ve 'hafıza kaybımın' yakında düzeleceğini umuyordu, ama Jimmy ona önceki gün arabada söylediklerimi anlatacak olursa, en başa geri dönecektik.

Hem kızmış, hem de kendimi ihanete uğramış gibi hissediyordum. Jimmy'ye ne düşündüğümü babamın neden bilmesini istemediğimi asla anlatmadıysam da, beni anlattıklarını başkasına söylememesi gerektiğini bilecek kadar iyi tanıdığını sanıyordum.

Lanet olasıca süs kutusunu bulmak doğal olarak gereğinden fazla vaktimi aldı. Kutuyu bulup merdiveni kaldırdığımda, Jimmy babamla her ne konuştuysa, konuşmaları sona ermişti.

Dahası, arkamdan bir şeyler konuştuklarına dair bir başka kanıt da, salona girip ikisini futbolla ilgili hararetle bir sohbetin ortasında yakalamamdı. İkisi de futbolla pek ilgilenmezdi.

Kutunun bandını çıkarmaya başladığımda, babam birden ayağa kalkıp ağzını kocaman açtı ve esnedi.

"Artık gidip yatsam iyi olacak."

Hayretle şöminenin üstündeki saate baktım.

"Ama saat daha dokuz bile olmadı!"

Babamın yanakları mı kızarmıştı, yoksa içerisi sıcak diye mi öyle gözüküyordu?

"Öyle mi? Neyse, önemli değil. Arada sırada erken yat-

manın hiçbir sakıncası yok. İyi geceler, Rachel. Yakında görüşürüz, Jimmy.”

Babamın gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıkmasını bekleyip, hışımla Jimmy’ye baktım.

“Ben burada değilken, ikinizin neden söz ettiğinizi gayet iyi biliyorum!”

İşte, o anda her şey tuhaflaştı, çünkü Jimmy yanıt vermek yerine, nedense iyiden iyiye huzursuz oldu. Yoksa bir de... Evet, yanakları resmen kızarmıştı. Bakışlarımı suratından, şöminede çıtırdayan odunlara çevirmek zorunda kaldım. Ya içerisi *cidden* çok sıcaktı, ya da son derece şüpheli bir şeyler olup bitiyordu.

“Ona söyledin, değil mi?” dedim Jimmy’nin kendisini savunmak için bir şey söylemeyeceğini anlayınca. “Ona başıma gelenler konusunda ne düşündüğümü anlattın.”

Suratı nasıl birden kızardıysa, ifadesi de bir anda rahatladı.

“Öyle mi düşündün? Hayır, tabii ki ona hiçbir şey anlatmadım. Bunu *yapmam*.”

Bunu öylesine samimi bir tavırla reddetmişti ki, şıp diye doğruyu söylediğini anladım.

“O halde, beni neden odadan dışarı yolladın?”

Gözlerini biraz kırıştıtırınca, huzursuz olduğunu ele verdi, ama yanıt verdiğinde sesi gayet sakindi.

“Seni kimse dışarı yollamadı. Süs kutusunu getirmek istedin ya?”

Gözlerimi kısıp uzun uzun suratına baktım. Bu bakışı eskiden hatırlayacağını biliyordum. Söylediği beni hoşnut et-

mediğinde, ona eskiden de hep öyle bakardım. Ama Jimmy konuyu üstelememe izin vermeyecekti.

“Hadi, başlayalım o zaman. Bu çok büyük bir ağaç, ve bütün akşam bunu yapacak vaktim yok.”

Bir Noel ağacı süslerken, insanın keyifsiz olması mümkün değildi. Minik süs ışıklarının parıltısı ve narin cam süslerin şöminenin ışığını yansıtışı, hissettiğiniz tüm olumsuzluğu silip süpürüyordu. Hem de bu olumsuz hislere ne kadar bağlı kalmayı istesenez de.

Jimmy’nin ricası üzerine, babamın koleksiyonundan bir Noel şarkıları CD’si de buldum. Ağacı neredeyse hiç konuşmadan süslerken, bir yandan da arka planda çalan şarkıları dinliyorduk. Başımızı süs kutusuna eğip birlikte çalışmak, parmaklarımızın kazara aynı anda aynı süse uzanıp birbirine değmesi çok rahatlatıcı ve güzel bir histi. Ya ikimiz de aynı cam süsleri beğenmiştik, ya da birbirimizle ne kadar uyum içerisinde olduğumuzun bir başka göstergesiydi.

Ağaç çok hoş bir hal almaya başlamıştı. Öyle eski tarz ve gösterişsiz bir ağaç olmamıştı. Gerçek bir Las Vegas tarzı ağaç gibi görünüyordu! Son olarak, biraz da simli tel gerekiyordu. Sivri çam iğnelerine dikkat etmeye çalışarak, ağacın gövdesinin altından eğilerek, Jimmy’den bana dallara sarabilmem için simli teli uzatmasını istedim. Sık dalların arasından elimi uzatıp teli vermesini bekledim. Ama bana simli teli vermek yerine, Jimmy elime dokundu.

“Artık bunu yapamıyorum.”

Sesi öylesine çaresizdi ki, bunu adeta iradesi dışında söylüyordu.

Ağaç dalları onu görmemi engellediği için, durduğu yere seslendim.

“Sorun değil. Neredeyse bitti zaten. Gerisini ben hallederim.”

“Kahrolası ağaçtan söz etmiyorum!” Yok, bu sefer yanılmıyordum. Sesi gerçekten de acı çekiyormuş gibi çıkıyordu. Beni aralarına hapseden dalların arasından çıkmaya çalıştım, ama Jimmy konuşmaya devam edince durdum. “İkimizden söz ediyordum. Sen ve ben. Arkadaşlığımız.”

Kalbim duracak gibi oldu. Hayatımda hissettiğim tüm korkular o ana toplandı. Bunu o anda duymamla beş yaşında duymam arasında bir fark yoktu. Jimmy artık arkadaşım olmak istemiyordu. Birden, ağacın güvenli dallarının altından çıkmayı istemediğimi anladım. Sözlerinin üstümde yarattığı etkiyi görmesini istemiyordum. Bu işi başıma ben sarmıştım. Çok değerli bir şeyi çok uzun süre göz ardı etmiştim. Oysa ona çok daha fazla önem vermeliydim. Başıma gelecekleri hak ediyordum.

“Anlıyorum,” dedim titrek bir sesle. “Şu anda, arkadaşım olmayı istemiyorsun. Anlıyorum.”

İnler gibi bir ses çıkardı.

“Hayır, yanlış anladın,” dedi. “Şey, bir kısmı doğru olabilir. Arkadaşın olmayı *istemiyorum*...”

Hayatımda duyduğum en korkunç şey olduğunu düşünmeye başlamıştım ki devam etti. “Çünkü daha fazlası olmayı istiyorum.”

Dalların arasından hâlâ tuttuğumu fark etmediğim ılık eli birden elimi daha da sıkıca kavradı.

“Bunu söylemek için bir Noel ağacının dallarının arasına hapsolmamı mı bekledin yani?” Sesim sözlerini idrak edemiyormuş gibi dalgın çıkıyordu.

Dallar bir anda tek ve ani bir hareketle aralandı ve geleceğe yönelik bakış açımı tamamıyla değiştiren adama baktım.

“Kaçmayacağından emin olmak istedim,” dedi beni yavaşça ağaçtan kendisine doğru çekerek.

“Aklımdaki son şey kaçmak,” dedim. “Hatta...”

Ama lafımı tamamlayamadım. Jimmy başını benimkine doğru eğiyordu. O anda, hiç de yanlış bir yerde olmadığımı hissettim. Tam olarak ait olduğum yerdeydim.

Şöminenin ateşi tutkumuzdan önce söndü. Rengi solmuş eski kanepeye sarmaş dolaş bir halde, bedenlerimiz birbirine değer halde oturduk. Başımın altında, kalbinin çınlayan ve beni rahatlatan atışlarını duyuyordum. Parmaklarıysa enseme ufak ufak daireler çiziyordu. Hayatımda hiç o kadar büyük bir huzur hissettiğimi hatırlamıyordum.

Doğrulamaya çalıştım, ama güçlü kollarıyla beni durdurdu.

“Kımıldama,” dedi. Beni öperek, birkaç dakika daha kıpırdamamın mümkün olmadığını bana gösterdi.

Nihayet birbirimizden ayrıldığımızda, nefessiz kalmıştım.

“Jimmy, biraz konuşabilir miyiz?”

Mavi gözlerine bir endişe ifadesi çöker gibi oldu.

Ben bunu yapmayı tercih ederim,” dedi. Beni tamamıyla üstüne uzanacağım şekilde kendisine çekti. Bu şekilde

odaklanmam mümkün değildi. Birkaç dakika daha kendimi damarlarıma akın eden o müthiş tutkuda kaybettim.

“Yeter!” diye bağıırıp o kadar ani bir hareketle ayağa fırladım ki, beni yakalamasaydı yere düşebilirdim.

Ne kadar kararlı olduğumu anlamış olmalıydı ki, tereddütle koltuktan kalktı ve bacaklarını yere indirip, yanına oturmamı işaret etti. Benden ayrılmanın, üstünde yarattığı fiziksel ve zihinsel çabayı fark ettiğimde, onun da beni, onu istediğim kadar istediğini anladım. Midemin derinliklerinde bir heyecan dalgası hissettim.

“Beş dakikan var,” dedi. “Yoksa seni tekrar öpmeye başlayacağım. Acele etsen iyi olur.”

Sözleri ve yakınlığı, nabzıma tuhaf şeyler yapıyordu. Bana verdiği beş dakikada, belki ancak tek bir cümle söyleyebilecektim. Ama ona sormam gereken şeyler *vardı*.

“Bu... Aramızdaki bu durum... Aklım karıştı... Ben şey sanıyordum...” Tanrım, beni düzgün konuşma becerimden *mahrum etmişti*.

“Ne sanıyordun?” diye sordu yavaşça. Elimi tutup, parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

“Beni istemediğini... Yani, *o şekilde* istemediğini sanıyordum.”

Bunu söyleyeceğimi hiç beklemiyordu sanırım. Suratındaki o tatlı gülümseme bir anda silindi ve yerini bir hayret ifadesi aldı.

“Neden böyle düşündün ki?”

“Şey, otelde olanlardan sonra...” Bu sefer, lafını tamamlayamayan ben oldum.

Neden söz ettiğimi anlamış gibi bana baktı.

“O gece, beni istemediğini gayet açık bir şekilde gösterdin.” Alçak sesle konuşuyordum, çünkü o gece olanların ve hissettiğim utancın etkisi hâlâ geçmemişti.

“O gece hakkında öyle mi düşündün?” Ellerini dalgın dalgın saçlarının arasında gezdirdi. “Seni o gece o kadar çok istedim ki, nefes almakta bile zorlanıyordum. O gece, odandan çıkmanın benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin.”

“Neden gittin o zaman?”

Beni birden kendisine çekti, göğsüne dayadı ve başımı boynuna götürdü. Konuşurken, ılık nefesini alımda hissettim.

“Çünkü o gece senden faydalanmış gibi hissedecektim. Hâlâ da öyle olabilir.”

Tam ağzımı açıp buna itiraz edecektim ki, parmağını dudaklarıma koyup beni susturdu.

“O gece aklın o kadar karışık ki, hiçbir şeyi anlayamıyordun. Bana bir sevgili olarak değil, bir arkadaş olarak ihtiyacın vardı. Hem hâlâ Matt’le nişanlıydın.”

Jimmy bunları söyledikçe, içimdeki son şüphe tohumları da yok olmaya başladı. Bana karşı hissettiklerini neden o gece yanımda kalmayıp gittiğini düşününce daha iyi anladım. Sarah haklıydı; Jimmy doğru şeyi yaptığına inanmasa, beni asla geri çevirmezdi.

“Matt konusunda...” dediği anda, inledi.

“Şu anda onu konuşmak zorunda mıyız?”

Gözlerinin içine baktım ve ona karşı hissettiğim tüm sevgiyi bir fener gibi ona aktarmaya, söyleyeceğim hiçbir şeyin canını acıtmayacağını anlatmaya çalıştım.

“Sadece neden geri çekildiğini anladığımı söylemek is-

tiyorum. Ayrılık konusunu untabilmek için daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu sanıyorsun, ama yanılıyorsun.” Tereddütle bana baktı. “Benim için, Matt’le ben beş sene önce ayrıldık. Kendimi bir anda onunla nişanlı bulmak asıl sorundu, onu kaybetmek değil.”

Şöminenin üstündeki saate baktım.

“Tamam, beş dakika bitti.” Onu öpmek için öne eğildim, ama bu sefer geri çekilen o oldu.

“Aklımı kaybetmeden önce, sana tek bir şey söyleyebilir miyim, Rachel?”

Sesi o kadar samimiydi ki, bir an için söyleyeceği şeyden korktum.

“Bu gece. İkimiz. Bu, öylesine bir şey değil, Rachel. Bunu bilmeni istiyorum. Sana karşı hissettiklerim... Şey, aslında bunu sana çok daha önceden söylemeliydim. Bir ara buna çok yaklaşmıştım.”

Aniden, tüm parçalar yerine oturmaya başladı.

“Matt’le birlikte olduğunu biliyordum, ama hepimiz üniversiteye gitmeden önce, sana ne hissettiğimi, ta başından beri ne hissettiğimi söylemeye karar vermiştim. Buluşmak için bile sözleşmiştik, ama o gece...”

“Kaza oldu,” dedim.

“Sonra da asla bir şey söyleyebileceğim doğru bir zaman olmadı. Üniversiteden sonra, ikinizin hâlâ birlikte olduğunu görünce, şansımı yitirdiğimi düşündüm.”

Seneler boyunca beni bir başkasıyla görüp, hislerini asla açıklayamamanın onu ne kadar üzmüş olabileceğini düşündüm. Yüz yaşına gelsem bile, yaptıklarımı telafi edemezdim.

“Beni beklediğin için teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

O anda, dünyada ihtiyacım olan tek şey bana yanıt verir gibi gülümsemesiydi.

“Büyük bir zevkti.”

Şöminedeki odunlar çıtırdadı, süs ışıkları karanlık odada yanıp söndü, ama biz ne bir şey duyduk, ne de gördük. Oda da bir tek biz vardık.

Sanırım, babam Jimmy’yle aramda geçenleri tahmin etmişti, çünkü ertesi sabah mutfakta beni gördüğünde, şapşal şapşal sırtarak beni karşıladı.

“Mutlu görünüyorsun,” dedi beni görür görmez.

Benim de suratımda o şapşal gülümsemenin aynısı olmalıydı.

“Jimmy dün gece kaçta gitti?”

Tanrım, bu adam hiçbir şeyi sormaktan çekinmiyordu.

“Geç,” dedim bana uzattığı fincanı alırken. “Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi?”

Evet der gibi başını salladı. “Jimmy sana karşı hislerini seninle paylaşmak istediğini söyledi.”

Demek ben odada yokken bunu konuşmuşlardı!

“Senden ciddi ciddi *izin* mi aldı yani?” dedim hayretle. Jimmy adeta 19. yüzyıldaymışız gibi babamdan izin istemişti.

“Hayır. Tam olarak izin istediğini söyleyemem. Sadece söyleyeceklerini duymaya hazır olup olmadığını, gücüne kavuşup kavuşmadığını, ya da daha fazla vakte ihtiyacın olup olmadığını öğrenmek istedi.”

“Sen ne dedin?”

“Ona son yirmi sene kadar vakit kaybettiğini, sana derhal ne hissettiğini söylemesi gerektiğini söyledim.”

“Bunları üç yaşındayken duymaya hazır mıydım, çok emin değilim doğrusu.”

“Ama artık hazırsın, değil mi?”

Sorması mı gerekiyordu? Her şey suratımdan belli değil miydi?”

“Artık her şey mükemmel.”

Bunu⁸ o anda bilmiyordum, ama her şey çok daha iyiye gidecekti.

Noel gece yarısı ayını. Senelerdir kendimi öyle hissetmemiştim, ama birden minnet duymam gereken çok şey olduğunu anlamıştım. Jimmy o gece geç saatlere kadar çalışacağı halde, ayine yetişebileceği bir saatte işten çıkacaktı.

Salonun penceresinin önüne oturup, yola bakıp düşen kar tanelerini izlerken onu bekledim. Gözlerimin önünde, o tanıdık sokak bir Noel kartı manzarasına dönüştü. Sıradan ve sıkıcı olan sokak, bembeyaz bir güzellik örtüsüyle kaplanırken gülümsedim.

Son birkaç gündür çok sık gülümsüyordum. Jimmy’yle birlikte geçirdiğim her dakika beni öylesine müthiş bir mutlulukla ve sevinçle dolduruyordu ki, içime çektiğim havadan bile daha gerekli olduğunu hissediyordum. Ondan ayrı geçirdiğim her dakikaysa, ya onu düşünerek, ya da kapıyı çalışını heyecanla bekleyerek geçiyordu.

Sürekli olarak gülümsediğim için, suratımdan eksik olmayan hasret dolu ifade yüzünden, babam işlerin bu şekil-

de değişmesine çok mutlu olmamış olsaydı, o halimden kesinlikle usanabilirdi. Bize mümkün olduğunca baş başa kalabilmemiz için vakit tanıyor, her gece giderek daha da erkenden odasına çekiliyordu. O günlerde ondan daha geç yatan altı yaşındaki çocuklar olduğuna emindim!

Babam kalın paltosu ve şapkasıyla, soğuk havaya çıkmaya hazır bir biçimde odaya girdi.

“Geldi mi?”

“Az sonra gelir,” dedim. Sesimdeki sükunetin farkında bile değildim, ama babam bunu fark eder etmez gülümsemişti.

Jimmy’nin arabası köşeyi dönüp evimizin önünde dururken, parlak far ışıkları düşen kar tanelerini aydınlattı. Sandalyeden paltomu kapıp, kalbim güm güm atarak kapıya koştum. Yine genç kızlık yıllarıma dönmüştüm sanki.

Jimmy arabadan inerken, suratıma çarpan kara aldırış etmeden kapıyı açıp onu bekledim. Hislerimin bu denli yoğun oluşu, beni bile şaşırtıyordu. Çünkü birbirimizi ezelden beri tanıyorduk. İlişkimizin ateşinin yavaş yavaş dineceğini sanmıştım. Her ikimizi de yutan tutkulu alevlere dönüşeceğini tahmin edememiştim.

“Bir kar kraliçesi gibisin,” diye mırıldandı yanıma gelip suratımdaki kristalimsi kar tanelerinin arasından beni öperken. “Hem paltonu da giymemişsin,” diye azarladı beni paltomu elimde tuttuğumu görünce. “Üşüteceksin.”

“Seninle birlikteyken, asla üşümem,” dedim dalgın dalgın, ama yine de elimden alıp tuttuğu paltoyu giydim. Boynumdaki uzun atkıyı beni kendisine çekip uzun uzun öpmek için bağlaması çok hoşuma gitti.

“Şey, öhhö,” diye bir ses geldi arkamızdan. Suçluluk hissederek değil, belirgin bir tereddütle birbirimizden uzaklaştık. “Umarım kilisede bir, iki saat kendinize hakim olursunuz,” dedi babam.

“Elimizden geleni yaparsınız,” dedi Jimmy.

“Merak etme, baba,” dedim. Koluna girip Jimmy’nin arabasına yürümeye başladım. “Seni papazın önünde asla utandırmam!”

3

Kiliseye giden yolun her iki tarafı da cam kavanozların içinde yanan minik mumlarla kaplıydı. Kilisenin kapıları açıktı ve içerideki koro kalabalık kilise halkını karşılamak üzere tanıdık bir Noel şarkısı söylüyordu. Bir an için, patikada durdum ve manzarayı izledim: Kilisenin kulesi karlarla kaplanmıştı; mumlar parıltıyordu; müzik sesi her yerde yankılanıyordu ve tabii Jimmy yanı başımdaydı.

“Ne kadar güzel!” dedim hayranlıkla.

Jimmy etrafımızdaki manzaraya değil, sadece bana bakıyordu.

“İnanılmaz derecede güzel,” dedi.

Ayin son derece duygusaldı. Kimseye çaktırmadan çantamda kağıt mendil ararken, Jimmy çoktan mendilini bana uzatmıştı. Hislerimi zapt edemediğim için hiçbir utanç duymadan gözlerimi sildim. Mutluluk gözyaşlarının utanılacak hiçbir yanı yoktu.

Kiliseden çıktığımızda, Jimmy beni kalabalıktan öteye, yolun bir kenarına çekti. İnsanlar kardan ıslanmamak için telaşla arabalarına gidiyorlardı. Babam eski bir arkadaşı ta-

rafından kiliseden çıkamadan lafa tutulmuştu ve ikimiz de dışarı çıkana dek geride kaldığını fark etmemiştik.

Ayin sırasında, ısı birkaç derece düşmüştü. Üstümdeki paltoya ve atkıma rağmen tir tir titriyordum. Jimmy kollarını boynuma sardı, kendisine çekti ve muzip bir tavırla kulağıma fısıldadı:

“Sanırım, sarılmamızda bir sakınca yok. Birbirimizi ısıtmak için sarıldığımızı söyleyebiliriz.”

Bir terslik olduğunu yanıt vermememden mi, yoksa bedenimin birden kaskatı kesilmesinden mi anladığını bilemedim. Ona sarıldığım sırada, sırtım kiliseye dönüktü ve mezarlığa bakıyordum. Aniden, Jimmy’nin mezarının yanında durduğum o korkunç anı hatırladım. Bu anı öylesine dehşet verici bir biçimde canlı ve gerçek gibiydi ki, Jimmy’nin hâlâ hayatta olduğunu bir an için unuttum.

Jimmy benden yavaşça geri çekildi, suratımdaki acı ifadeyi gördü ve şaşkınlıkla arkasına bakıp beni neyin o kadar üzdüğünü anlamaya çalıştı. Bakışlarımı hüznle mezarlığa dikmiş orada dikilirken, Jimmy büyük bir hassasiyetle durumu anladı.

“Orası şey mi...”

Uyuşmuş gibi başımı salladım.

Kilisenin girişine baktı ve babamın hâlâ çıkmadığını gördü. Elimi tutup hafifçe çekti.

“Hadi, gel.”

Ayaklarım yere mihlanmış gibiydi, yürüyemiyordum.

“Ciddi misin?”

Bakışları sevgi ve anlayış doluydu.

“Görmen gerekiyor.”

Titrediğimi hissettim.

“Mezarını çoktan ziyaret ettim, tekrar görmek istediğimi sanmıyorum.”

Ama her zamanki gibi, sabırlı ısrarına karşı koyamadım.

“Orada bir şey yok, Rachel. Gel de gör.”

Mezarlıkla aramızda uzun bir yol yoktu, ama o mesafe aklımdan türlü türlü korkunç şeylerin geçmesi için yeterliydi. En başta, diğerlerini yanında sönük bırakan düşünceyse, oraya gidip Jimmy’nin mezarıyla karşılaşma ihtimaliydi. Ya o anda dönüp ona bakarsam ve orada olmadığını görürsem ne olacaktı? Soğuktan değil, ama bu düşüncenin yarattığı hisle ürperdim. Kusursuz bir Noel hayalet hikayesi olmaz mıydı?

Mezarlığa doğru attığım her adımın beni büyük bir tehlikeye yaklaştırdığı düşüncesini bir türlü göz ardı edemiyordum.

“Neredeydi?” diye sordu Jimmy alçak sesle. Muhtemelen, mezarının yerini sorabilecek tek kişiydi.

“Şurada,” dedim titrek parmağımla işaret ederek. “Şu mezar taşlarının ardında.”

Beni zorlamadan, ama kararlılıkla o yöne götürdü. Yanından geçtiğimiz mezar taşlarında tanıdık yazılar görüyordum. Bunların üstünde ne yazdığını bilmemem gerekirdi, ama birkaç tanesini gayet iyi hatırlıyordum: ‘*Sevgili kocam*’ ‘*Sevgili büyükannem*’ ‘*Değerli babam*’.

Sevdiğim adamın, hayatını benimkini kurtarmak için feda eden adamın mezarına vardığımızda, ayaklarım külçe gibi olmuştu.

Jimmy sıkı sıkı elimi tutarken, tereddütle mezara bak-

tım. Bir an için, onu gördüm. Gerçekten de gördüm. Parıltılı beyaz mezar taşı öylesine gerçekmiş gibi geldi ki, elimi uzatsam dokunabilecekmişim gibi hissettim. Gözlerimi kırıştıtırınca, orada mezar falan olmadığını, sadece çimlerle kaplı olduğunu fark ettim.

“Demek buradaydı,” dedi Jimmy sesinde tuhaf bir saygı ifadesiyle.

Evet der gibi başımı sallayıp gözlerimin yaşlarla dolduğunu fark ettiğimde, ansızın o gece hissettiğim acıya karşı koyamayacakmışım gibi geldi.

“Yazısı çok hüznüldü,” diye fısıldadım. *“18 yaşında çok erken kaybedilmiş bir hayat. Çok sevgili bir oğul ve vefakar bir arkadaş. Sana olan sevgimiz sonsuza dek yaşayacak.”*

Bu sözlerin mezar taşına olduğu kadar, zihnime de kazındığını fark etmemiştim.

“Çok korkunçtu; kalbim paramparça olmuş gibi hissetmişim. Orada durmuş, seni özlüyor, seni seviyordum... Sonra, mezarının yanına yığıldım.”

Birden yanıma gelince, tuhaf bir an için tıpkı benim yaptığım gibi dizlerinin üstüne çökerek hatırladıklarımı benim için canlandırdığını sandım. Sonra, *iki* dizinin değil... *Tek* dizinin üstüne çöktüğünü fark ettim.

Hâlâ elimi tutuyordu.

Karlar etrafımıza büyümlü tanecikler gibi süzülerek düşüyordu. Suratında hayatımın sonuna kadar unutamayacağımı bildiğim bir ifade yerleşmişti.

“Rachel,” dedi titrek bir sesle.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım.

“Benimle evlenir misin?”

Mezarlığın dehşetli anıları, sevgisinin gücüyle eriyip gitti. Hissettiklerinin gücü beni o tehlikeli anıların arasından çekip çıkardı. Bir kez daha kurtarmıştı beni.

“Buna inanamıyorum,” dedim gözyaşları ve kahkahalar arasında. “Günün birinde, torunlarıma büyükbabalarının bana bir mezarlıkta evlenme teklif ettiğini anlatacağım!”

Gözlerinde minnacık bir şüphe parıltısı belirdiyse bile, sözlerim bunu yok etti.

“Evet mi diyorsun?”

Karlarla kaplı zemine çöküp, dudaklarına karşı hafifçe fısıldadım:

“Evet.”

Altı Hafta Sonra

CANAN

Basamaklardan ağır ağır ve dikkatle inerken, fildişi renkli uzun elbisemin eteğini tutuyordum.

Babam beni en alt basamakta bekliyor, gülümsemeye devam etmek için elinden geleni yapıyordu. Elimi tutmak için elini uzatınca, gözünden bir damla yaş aktı ve kayıp bir elmas gibi yanağından aşağı süzüldü.

“Annenin burada olması gerekirdi. Seninle çok gurur duyardı.”

Onu öpmek için eğildim ve tıraş losyonunun o tanıdık, mis gibi kokusunu hissettim.

“Bir şey söyleme, baba. Beni de ağlatıp, Sarah’ın onca emeğini mahvedeceksin.”

Koridora ve salona baktım. Yukarı kattan aşağıda en az yüz kişi varmış gibi sesler geliyordu.

“Herkes gitti mi?”

Babam boş eve baktı.

“Gittiler, hayatım. Bir tek senle ben kaldık. Araba dışarıda bekliyor.”

Toparlanmak için içime derin bir nefes çektim. Vakit gelmişti.

“Gergin misin?” diye sordu babam çiçekçinin getirdiği koyu kırmızı renkli gül buketini vererek.

Başımı sallayıp gülümsedim.

“Sadece heyecanlıyım.”

Tekrar elimden tutup beni ön kapıya doğru götürdü.

“Gitme vakti geldi, Rachel.”

Altı haftalık nişanlılığımız düğün hazırlıklarıyla geçmişti. Sanırım, gereksiz yere bu kadar acele etmemizin nedenini anlamak için, birçok kişi karnıma bakacaktı. Tabii, düşündükleri doğru değildi, ama soru sorulduğu takdirde, gerçeklerden çok daha kolay bir açıklama olabilirdi. Jimmy’yle aramda bu konuda geçen konuşmayı duysalar, kim bilir ne düşünürlerdi!

“Beklemek istemiyorum,” demişti Jimmy Noel’den birkaç gün sonra. “Seni çok uzun süre bekledim zaten.”

Sözleri içimi ıltıtmıştı, ama hâlâ aklımda bir soru işareti vardı.

“Saçmaladığımı düşüneceksin,” dedim. “Ama bırak da bunu bir kere söyleyeyim, sonra bir daha konuyu hiç açmayacağım.”

Başını hafifçe salladı. Sanırım, ne diyeceğimi tahmin etmişti.

“Başıma gelen bu olay... Artık her neyse... Sanırım, araba kazasında başıma yara aldığım zaman başladı. Soygun olayında tekrar yaralandığımda da kontrolden çıktı...”

“Devam et,” dedi. Suratımı buruşturmuş, neyi nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum.

“Ya bana yine bir şey olursa? Ya bir şekilde oraya *geri dönersem*? Ya bir şey daha olursa ve her şey yine değişirse?”

Beni kendisine çekip yavaşça, tutkuyla öptü. Bu saçma düşünceyi bana unutturmaya çalışıyor gibiydi.

“Dediklerin olmayacak,” dedi. “Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun. Buna izin vermem.” Bunlar çok güzel sözlerdi, ama onun da hâlâ endişeli olduğunu görebiliyordum.

“Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur, Rachel. Kazalar ve hastalıklar başa gelir, bu konuda bir şey yapamayız. İşim bazen çok tehlikeli olabilir. Tanrı biliyor ya, insan yataktan çıktığı an başını ciddi bir derde sokabilir! Ama bu düşüncelerin hayatımıza yön vermesine izin veremeyiz.”

Haklıydı. Son iki ay bana mutlulukla ilgili, her fırsatı yakalamanın ve var gücümle tutmanın ne kadar önemli olduğunu öğretilmiş miydi?

“Ama işimizi sağlama almak için, sana düğün hediyesi olarak sağlam bir kask alabilirim.”

“Duvakla birlikte çok uyumlu olur!”

“Ama beni *asıl* endişelendiren şey,” dedi daha farklı bir ses tonuyla, “hafızan geri gelir de, kendini yanlış adamlarla evli bulursan ne düşüneceğin. Ya asıl evlenmek istediğin kişinin Matt olduğunu anlarsan?”

Bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir savunmasızlık ifadesi vardı.

“Yani, hafızam geri gelecek ve ben nedense salağın teki olacağım, öyle mi?” Gülümsemeye çalıştı, ama gülümsemesi gözlerine yansımadı.

“Sanırım, ikimiz de o kadar saçma bir şey için endişeleniyoruz ki, asla gerçekleşmeyecek.”

Uzun gümüş renkli, beyaz kurdelelerle süslü araba kaldırımının yanında bizi bekliyordu. Komşulardan bazıları ön kapılarından ve bahçelerinden, babamla evden çıkışımızı izlediler. Yakınlarda bir yerden, bir çocuğun sevinç dolu bağırışını duydum. Birisi el çırpınca, ses sokakta yankılandı.

Arabanın arka koltuğunda, babam suratıma düşen uzunca bir saç tutamını geriye attı.

“Güzel kızım,” dedi gülümseyerek. Araba evden uzaklaştı ve kiliseye yapacağımız kısa yolculuğumuza başladık.

Hemşire yandaki ufak odaya girerken ses çıkarmamaya gayret etti. Ama yine de yatağın yanında oturan adam irkil-di. Endişeyle kadına baktı, ama yalnız olduğunu görünce biraz rahatladı.

“Size bir şey getirebilir miyim?” diye sordu hemşire nazikçe. Yatak örtüsünü düzeltmeye koyuldu, ama örtü zaten düzgün duruyordu.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi adam kibarca.

Kadın anlayışlı bir ifadeyle ona baktı. Adam öylesine narin ve güçsüz duruyordu ki, yatakta yatan o olmalıydı. Tek bir gün bile kaçırmamış, yatağın yanından bir an bile ayrılmamıştı. Adamın kendi tedavisine bile devam etmediğini söylemişlerdi. Hemşireler adamın halini gördükçe, yürekleri parçalanıyordu. Hepsi eli kolu bağlı hissediyordu.

Hemşire yatağın yanındaki makinelerin yanına gitti ve bir düğmeye uzandı.

“Bunu kapatayım mı? Sesi sinir bozucu olabiliyor.”

“Hayır, lütfen kapatmayın,” diye yalvardı adam çaresizlik içinde. Ses ne kadar yüksek olursa, o kadar iyi. Hâlâ bizimle birlikte olduğunu kanıtlıyor.”

Hemşire boğazının düğümlendiğini hissedince, güçlükle yutkundu, ama adamın ricasını kırmayıp düğmeyi kapatacağına yukarı doğru çevirdi.

Odayı yaşam destek ünitesinin yüksek ve düzenli sesi kapladı.”

Araba kilisenin girişine yanaştı. Girişte üstündeki hari-kulade koyu kırmızı renkli nedime elbisesiyle Sarah bekliyordu. Babam elini uzatıp arabadan inmeme yardım etti. Sarah hemen yanıma koşup, elbisemdeki var olmayan kırışıklıkları düzeltmeye koyuldu. Eteğimi düzelten arkadaşım merakla baktım.

Elimi tutup sıktı.

“Tabii ki burada.”

Rahatlayarak hafifçe gülümsedim.

“Tüm hayatı boyunca bu anı bekledi, Rachel. Başka nerede olabilirdi ki?”

Hemşire onları yalnız bıraktı. Adamın son ana dek, o çok değerli mahrem anları kullanmak istediğini anlamıştı. Adam onu hayatta tutan makineye bağlı olan tüpleri ve hortumları görmüyordu. Gözü sadece uyanamayacağı derin bir uykuda olan tek çocuğunu görüyordu.

“Baban yanında,” dedi fisıldayarak. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Elini kızının suratına uzattı, alnından yanağına kadar uzanan beyaz renkli, çatallı yara izini fark etmedi. Titreyen parmaklarla suratına düşen uzunca bir saç tutamını geriye itti.

“Güzel kızım,” dedi gözyaşları içinde.

Hemşire bu sefer içeri girmeden önce, kapıyı usulca çaldı.

“Dr. Whittaker’ın geldiğini haber vermek istemiştım. On dakikaya kadar gelecek.”

“O kadar çabuk mu?” dedi adam panik içinde.

Her şey çok hızlı oluyordu, geriye çok az vakit kalmıştı.

Odada kızıyla bir kez daha yalnız kaldığında, şifoniyerin çekmecesindeki ufak şişeyi çıkardı. Tıpayı açmaya çalışırken elleri titreyince, birkaç damla kızının yastığının yanına düştü. Keskin kokulu tıraş losyonunu çökük yanaklarına sürdü. Ona uzun süre önce, kızının hâlâ bir şeyler duyabileceğini ve koku alabileceğini söylemişlerdi. Komada olsa bile, bunlar mümkündü. Bu yüzden, ne vakit orada olsa, bu eski ve tanıdık kokunun o perdeyi aşacağını ve orada olduğunu kızına belli edeceğini umarak tıraş losyonunu sürerdi. Ona yalnız olmadığını anlatmak isterdi.

“Çok cesurdun, hayatım,” diye fısıldadı eğilip. Beni yalnız bırakmak istemediğini biliyorum. Ama ben iyiyim.” Hıçkırıklara boğuldu. Kapı açılırken ve sessiz sedasız ufak oda insanlarla dolarken “Seninle çok gurur duyuyorum,” dedi.

Kilisenin girişinde duraksadık. Ahşap kapıların ardından, içeriye bir sessizlik çöktüğünü duyabiliyorduk. Konuklar içeri girmemizi bekliyorlardı ve kapıya bakıyorlardı.

Sarah yanımdaki yerini aldı, babam da koluma girdi. Eğilip beni yanağımdan öptüğünde, tıraş losyonunun kokusu ve çiçeklerimden yayılan koku birleşerek baş döndürücü bir koku yarattı.

“Seninle çok gurur duyuyorum.”

“Seni seviyorum, baba,” dedim tül duvağı indirerek.

Tanıdık bir melodi duyuldu. Bu, içeri girmemiz gerektiğinin işaretiydi. Kapılar açıldı ve koridorda ilerlemeye başladık.

Yürürken, herkesin gözünün üstümde olduğunu biliyordum, ama kimseyi görmüyordum. Bir tek onu görüyordum. Mihrapta bana dönmüş duruyor, bir prens edasıyla beni her daim beklediği gibi bekliyordu. Bakışları öylesine sevgi doluydu ki, nefesim kesildi.

Kanatlanıp yanına uçmak istiyordum; ufak arkadaş ve aile grubumdan yayılan o sevgi seline kapılıp uçacaktım gibi hissettim. Orada bizimle birlikte o günü paylaştıklarına tabii ki seviniyordum, ama benim için önemli olan kişiler sadece yanımdaki, arkamdaki ve yanında yürüdüğüm, hayatımın geri kalanını paylaşacağım adamdı.

Dr. Whittaker içeriye daha önceden görmediği iki doktorla birlikte girdi. Hemşire de sessizce arkalarından geldi.

“Günaydın, Bay Wiltshire.”

Adam yanıt bile veremedi. Kan çanağına dönmüş gözleminde büyük bir acıyla doktora baktı.

Doktor adama yaklaştı ve onu teselli etmek istermiş gibi elini omzuna koydu. Dışarıdan bir ambulans sireni duyuldu. Adamın artık nadiren hissettiği sürekli bir sestiydi.

“Bugün burada ne yapacağımızı biliyorsunuz, değil mi, Bay Wiltshire?”

Adam çaresizlik içinde doktora baktı.

“Emin misiniz? Hiçbir belirti yok mu? Hiç mi?”

Doktor hüznle başını salladı. Meslektaşlarından birine dönüp bir şeyler fısıldadı.

“Tüm belgeler hazır mı?”

Diğer doktor bir kere başını salladı.

“Bazen neler konuşulduğunu duyabildiğini düşünüyorum,” dedi adam birden. “Arada sırada da burada olduğumu bildiğini düşünüyorum. Sanırım, tıraş losyonumun kokusunu hissediyor...”

Dr. Whittaker hüznle başını salladı. Bunu diğer acı çeken ailelerden o kadar sık duymuştu ki. Aileler hiçbir umut kalmadığında bile, çaresizlik içinde bir umut besliyorlardı.

“On üç yaşından beri her Noel’de bana bir şişe bunlardan hediye ederdi,” dedi adam hemşireye. Kadının profesyonel tavrı, adamın bu sözleri karşısında silinip gitmek üzereydi. “Aramızdaki özel bir şaka gibiydi...” Adam başka bir şey diyemedi.

Töreni hatırlamıyorum. Güzel olduğuna eminim. İlahileri de belli belirsiz duyabiliyordum. Sanırım tüm evetleri doğru yerlerde söylemiştim, ama bir rüyadaymışım gibi her şey bulanıktı. Hatırladığım tek şey, Jimmy’nin alyansımı parmağıma takarkenki ve duvağını kaldırırkenki bakışlarıydı. Dudaklarımdan sevgiyle öptüğünde, arka sıralardan bir alkış koptuğunu duydum.

“Veda ettiniz mi?” diye sordu doktor nazikçe.

Adam evet anlamında başını salladı, ama bir şey diyecek halde değildi.

“Yanınızda kimse var mı?” diye sordu Dr. Whittaker endişeyle. Artık yapabileceği hiçbir şeyin kalmadığı hasta için değil, babası için endişelenmişti.

“Hayır, kimse yok,” dedi adam en sonunda. “Sadece ikimiz varız. Hayattaki tek varlığım o.”

Doktorların arkasında duran hemşire sessizce ağlamaya başladı.

Dr. Whittaker, Rachel’in nefes almasını sağlayan makineye doğru ilerledi. Makine iki ay önce hastaneye getirilişinden beri Rachel’in nefes alıp vermesini sağlıyordu.

“Yakında görüşeceğiz, sevgili kızım,” diye fısıldadı adam kızının kulağına. Doktor bu arada arkasındaki düğmeyi kapattı.

“Birkaç saniye sürecek,” dedi alçak sesle.

Baba çocuğunun elini tuttu ve yanında olduğunu hissettirmek istercesine sıkıttı.

Koridorda geriye doğru yürümeye başladık. En sonunda, artık birlikteydik. Sonsuza dek. Babamın oturduğu sıranın yanından geçerken, uzanıp elimi tuttu ve sıkıttı. Ona bakıp gü-lümsedim. Yürümeye devam ettiğimiz halde elini bırakmadım, parmak uçlarımız birbirine değene dek elini hissettim.

“Gitti,” dedi doktor adamın kulağına. Arkalarındaki makine doktorun bu sözlerini uzun, acı ve sürekli bir sesle teyit etti.

Arka taraftan gelen uzun ve kesintisiz ses, en sevdiğim aşk şarkılarından birinin hareketli ezgisine dönüştü. Girişe yaklaştığımızda, teşrifatçılar kapıları açtılar. Olağandışı bir Şubat güneşi kapılardan içeri akın etti ve kilisenin soğuk karanlığından sonra gözlerimizi kamaştırdı.

Jimmy'yle birlikte ışığa doğru yürümeden önce, birbirimize derin ve anlamlı bir ifadeyle baktık.